

ВЕЛИКА СРБИЈА

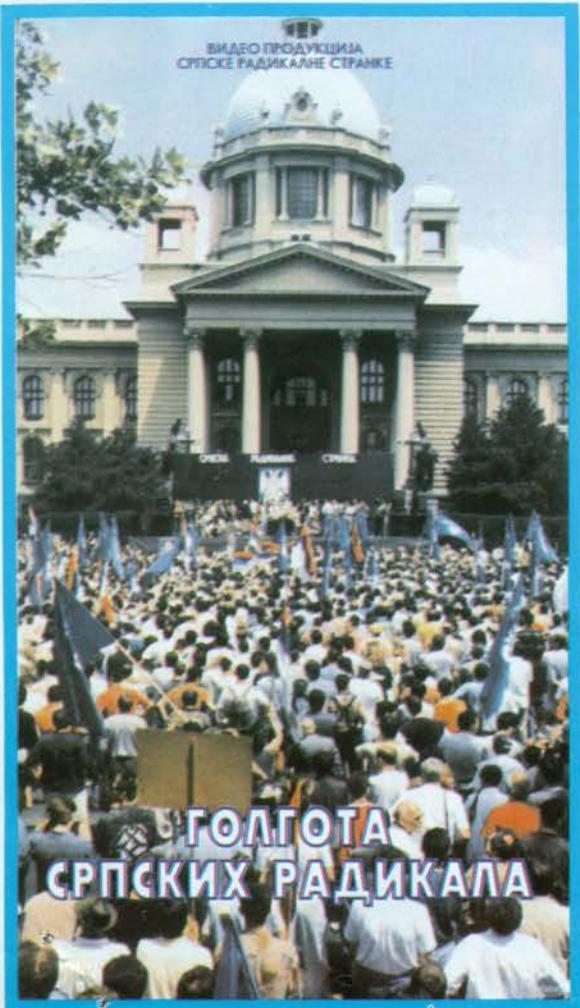
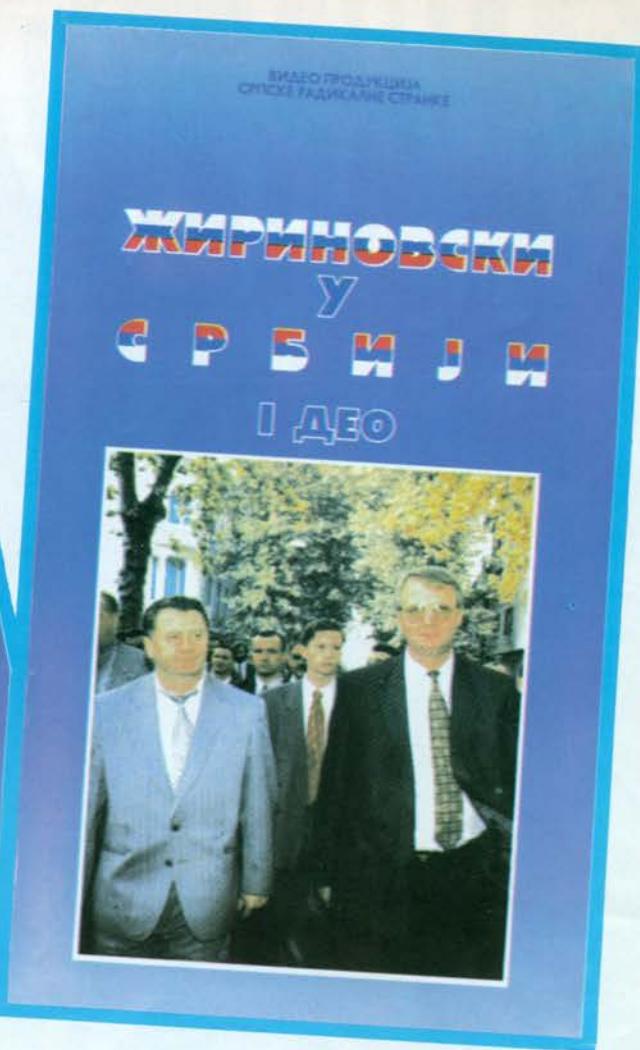
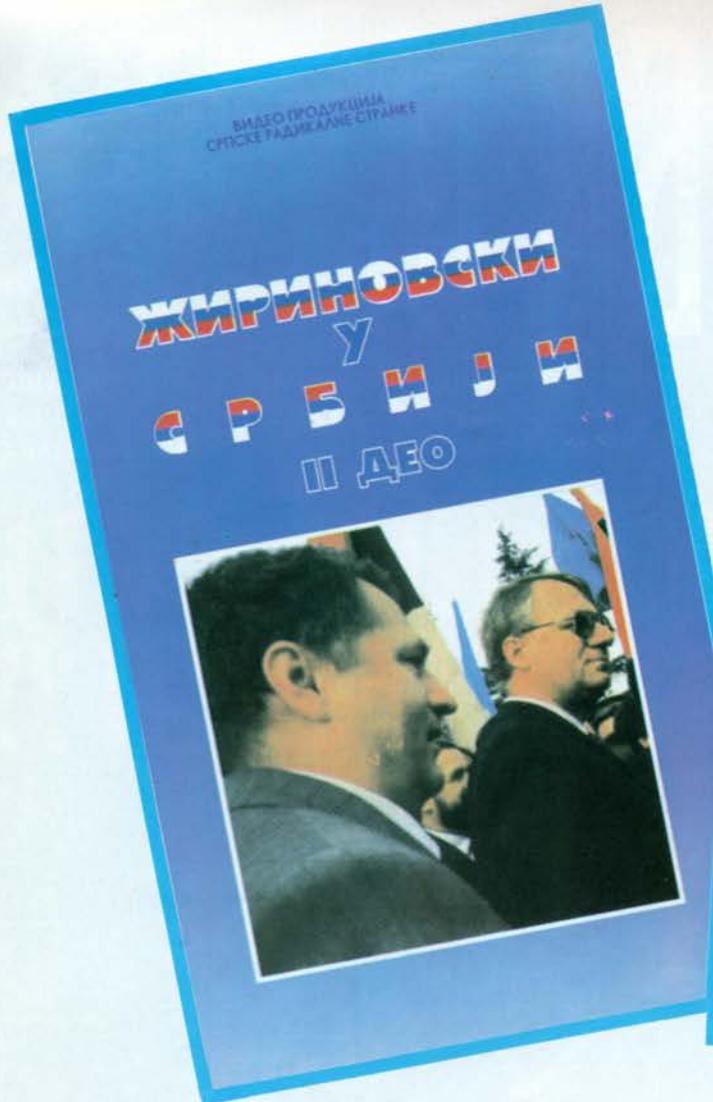
НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕОГРАД, ОД 20. ФЕБРУАРА ДО 5. МАРТА 1996.
БРОЈ 70 ГОДИНА VI ЦЕНА 4 ДИНАРА

КО СЕ БОЈИ ХА ГА ЈОШ?!

ПОЛЕМИКА
ВОЛИСЛАВА
ШЕПЕЉА
И ВУКА
ДРАШКОВИЋА

КАКО ЈЕ СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ
ОПЉАЧКАО СРБИЈУ ?

Видео касете из првог кола најновије продукције Српске радикалне странке можете купити у седишту Странке у Београду, Француска 31, и у свим општинским и окружним одборима у унутрашњости.

Цена је
20 динара
по комаду.

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Београд
Француска 31

Основач и издавач
др Војислав Шешељ

Генерални директор
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног уредника
Петар Димовић

Редакција

Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић, Наташа
Јовановић, Јадранка Шешељ, Дејан
Анђућ, Александар Вучић, Рајко
Ђурђевић, Огњен Михајловић,
Коста Димитријевић

Председник Издавачког савета
др Ђорђе Николић

Издавачки савет

Томислав Николић, Маја Гојковић,
Аћим Вишињић, Драган Јовановић, Ранко
Вујић, Драган Тодоровић, Драго Бакрач,

Мирко Благојевић, Бранко Војница,
Ратко Гонди, Милица Газдић,
др Никола Поплашен, Стево Драгишић,
Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован
Радовановић, Јорѓована Табаковић,
Ратко Марчетић, Владимира Башкот

Секретар Редакције
Љиљана Мијоковић

Техничко уређење
“АБЦ-ШТАМПАРИЈА”

Штампа

НИГП “АБЦ-ШТАМПАРИЈА” д.д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре
Синиша Аксентијевић

Тираж: 20.000 примерака

Редакција прима пошту на адресу:
“Велика Србија”, Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине “Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104, од 5. јуна 1991. године. Министарство за
информације Републике Србије 19. августа
1991. године дало је мишљење број
413-01-551/91-01 да се “Велика Србија” сматра
производом из Тарифног броја 8, став 1. тачка
1. алине 10. за чији промет се плаћа основни
порез по стопи од 3%.

ЦЕНА ОГЛАСНОГ ПРОСТОРА

Последња колор страна корица
3000 динара

Унутрашња колор страна корица
2000 динара

Цела унутрашња страна
1000 динара

Пола унутрашње стране
500 динара

Четвртина унутрашње стране
250 динара

Уплате се врше на жиро-рачуун Српске
радикалне странке број:
40801-670-3-93490 СПП Стари Град
Све информације могу се добити на
телефон 011/625-231

Ексклузивно

У следећем броју објављујемо комплетну
књигу Владимира Волфовича Жириновског
“Пљунути на Запад”

**Српска радикална странка купује све бројеве листа
“Велика Србија”, објављене у другој половини XIX и
првој половини XX века.**

**Понуде слати на тел. (011)625-231 или на адресу:
Српска радикална странка, Француска 31, 11000 Београд**

У овом броју:

Како је Слободан Милошевић опљачкао Србију	2
Драшковићево писмо Шешељу	7
Шешељев одговор Драшковићу	8
Писмо очевица из Дејтона	12
ИФОР хапси само Србе	14
Зашто је Мира Марковић искључена из тестамента	16
Традиционални пријатељи и непријатељи	17
Баба Јулин “Прљави Хаци” – интервју са Костом Димитријевићем	23
Оловка пише срцем – Модна ревија госпођа министарки	35
Велики брат те посматра	38
Српски радикали народу Републике Српске – Предизборни манифест	46
Српски радикали Београду – Изборни програм за град Београд	51
Српски радикали грађанима Земуна – Изборни програм за општину Земун	58
Српски радикали грађанима Батајнице и Угриноваца	
Изборни програм	61

КАКО ЈЕ СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ ОПУСТОШИО СРПСКУ ЕКОНОМИЈУ И ОПЉАЧКАО СРБИЈУ

Србија се сагињати неће јер ће пасти у несвест!

Као банкар с великим пословним искуством и несумњивим шпекулантским талентом, Слободан Милошевић је сву своју домишљатост и сналажљивост, концентрацијом тежњи ка учвршењу своје неприкоснovenе личне власти по било коју цену, усмерио у правцу реализације нове велике историјске отимачине имовине сопственог народа, невиђене пљачке Србије. Као нузпојаву произвео је уништење елементарних економских законитости, тих неприкосновених регулатива функционисања народне привреде, и створио општи хаос. По древном принципу "држ'те лопова!", некад суптилном, а најчешће бруталном манипулацијом јавним мињем непрекидно разоткрива набијене кривице за сурове последице својих алхемичарских настојања у економској сferи, а с друге стране, непрекидно се заглушујућом пропагандом настоји афирмисати као једини могући спасилац привредног живота уопште.

Милошевић је најбољи ученик Лењина, Сталјина и Тита

Сваки досадашњи комунистички уплiv у економију доводио је у крајњем исходу до потпуне деструкције привреде. Апсолутизација политичког монополизма и дивинизација власти базирала се, пре свега, на потпunoj контроли свих процеса производње и расподеле, а сви потенцијални опоненти губили су озбиљност наступа недостатком економске самосталности у односу на поредак, као основне претпоставке успешне систе-

матске опозиционе политичке активности. Ниједан комунистички режим никада није био у стању да створи рационално уређену привреду и стабилизује вредност новца. Идеологија непосредно командује економијом и уместо стандардног мотива привредне активности – профита, одређује јој неке више, најчешће имагинарне политичке циљеве. У ту сврху се врши убрзана деградација и често потпuna деструкција економских законитости, слободарских правних начела, демократских политичких принципа и моралних норматива.

Комунисти никада нису бирали средства за реализацију својих стварних циљева, заогрнути лажним плаштом проглашених демагошких тежњи. Суштина њихових метода увек је насиље, страх, тиранija, деспотизам. Реално постојећу људску слободу газили су немилосрдно, а грађанска права поништавали, за љубав проглављено и у далеку будућност пројектоване апсолутне правде. Узурирање функције власти и апсолутанизовање моћи чини правни поредак апсурдним. Правна норма прети санкцијом само ономе ко није по вољи диктатору, ко се супротставља аутократији, или се бар претпоставља да би се једног дана могао супротставити.

За онога ко прописује народу правила понашања не важи никаква регула. Чак и убиства која чини представљају

Слободан Бонапарта – Ватерло је на видику

се као општа благодет, а издајнички поступци као свети и врхунски морални чин. Зло које чини комунистички диктатор хорским декламацијама уплашених, егзистенцијално угрожених и етнички обезличених поданика и полtronu, у јавности се представља савршенством овалпоћене доброте, а онај ко отворено посумња да је цар ипак обнажен искусиће сву суровострепресивног апарата. Лаж и превара претвара се у олтар нове, световне религије и у најпластичнијој форми нам то демонстрира Радио-телевизија Србије у својим

информативним и политичким емисијама. Лажови и преваранти тако успјешно данас владају Србијом да је било могуће да своју претходну политику промене и за то осамдесет стечени а да ипак не испусте дизгине власти. И дејтонску капитулацију и најтежи историјски пораз српства у стању су да прикажу као политички тријумф и општенародну добробит.

Оно чега смо се непрекидно највише бојали Слободан Милошевић нам у новом паковању представља као оно што смо одувек највише желили, за што смо се несебично жртвовали и крв немилише лили. Од Маркса је научио како се мрзе сви они који мисле другачије, од Лењина да је свака лаж дозвољена ако је корисна, од Стаљина да је често потребно преузети политичке опије својих противника под условом да се сами противници претходно ликвидирају, а од Тита да је основни принцип успешног властодржаца одсуство свих моралних принципа. Кад је могао Владимир Ильич Лењин да пљачка банке, што не би и Слободан Милошевић. Али ученик то ради умешније од свог учитеља, па успева и трагове сакрити и другога набедити да је крив.

Комунизам је дифинитивно мртав само ако Милошевић другачије не одлучи

У време убрзаног слома комунистичких режима у Источној Европи Слободан Милошевић је компромитовану марксистичку идеју о социјалној правди коју доноси аутократска варијанта социјализма хитро трансформисао у национални програм реконструкције српске државности и елиминисања узрока етничке фрустрације српског народа под полуековним титоистичким апсолутизмом. Али, показало се да та преоријентација ни у једној фази није била искрена нити дугорочна. Нова идеологија је до краја инструментализована, да би се сада вратом нимешичким трошком, уз рекапитализацију и демократизацију приказала главним узроком социјалне беде и основним разлогом неопходности неокомунистичке рестаурације.

Али, Милошевић је само пион, марионета на конопцима. Његовим бродом управља кормилар чије лудило и бес све више запљускују српску јавну сцену. Необуздане политичке амбиције Милошевићеве супруге др Мире Марковић, у народу много познатије као "црвена вештица са Дедиња", дошли су до пуног изражаваја. Права и јединна господарица Србије вешто је исплела паукову мрежу мржње, суревњивости, неслоге, аморалности и корпције у врховима власти. Окружила се буквально највећим лоповима и покушава их јавно представити као овалпољење поши-

тења. На исти начин на који се она докопала руске академске титуле, плаћене са свега двеста америчких долара, по Србији, на народној музи, дели звања и имања, чак и телевизијске фреквенције. Никада није важно какав је заиста неко, него да ли је спреман да беспоговорно служи. Ако су доволично послушни, добри су и "умало калуђер" Хаџи Драган Антић и комунистички распоп Александар Тијанић, потребни су и Зоран Тодоровић Кундак и Александар Бакочевић, а послужиће и људске наказе попут Радете Брајовића или Драгољуба Милановића. Међутим, они не могу у правом смислу речи да симболизују владајућу структуру. Прави симбол режима је чуvena Клеопатра. Њен лик је лик Мире Марковић, и речи, и манири, и биографија, и карактер, и морал, и начин одевања, и природне склоности, и стечени рефлекси, и однос према људима, све им је потпуно исто, као да су сестре близнакиње. И једна и друга повремено држе конгресе пропрока и видовњака, па ме искрено чуди што напокон те своје братије не уједине у нову партију. Мирина скраћеница могла би да остане – Југословенски Удруженi Лопови или Југословенски Удруженi Лудаци, свеједно.

Нова варијанта деспотизма почива на већ добро познатим и у свету одавно превазиђеним идејним обраћенима, али показује и извесну црту прилагодљивости и тежње да задржи спољни омотач парламентарне демократије на краткој узди тајне политичке полиције. Политичка убиства и отворени терор ипак су само изузе-

њем трансформисати у опште прихваћену истину.

Пред нашим очима управо у својој монструозности израста један типични неокомунистички режим јер као народ нисмо били доволно опрезни да благовремено затремо сваки траг једној злочиначкој идеологији која нас је пола века уништавала. Показало се да је у сваком случају био потребан прекид континуитета власти јер привремено скидање комунистичке кошуље и облачење демократског рубља није било доволно ако се том приликом и тело не опере. Наталожени зној и комунистичка прљавштина убрзо су опет избили кроз уштиране демократске институције чим се режим осетио угроженим, чим су привилегије владајуће структуре доведене у питање. Комунизам код нас није дефинитивно мртав јер је Милошевић другачије одлучио. Уверили смо се да није доволно за укидање тираније да се тиранин вербално определи и заклиње у демократију. Тиранина морамо срушити да би демократија победила.

За Милошевића је добро све оно што му је корисно

Буђење српске националне свести крајем осамдесетих година Слободан Милошевић је покушао искористити у два правца: у правцу јачања личне политичке моћи и преваром народа у правцу обезбеђења финансијске потпоре за реализацију сопствених поли-

Мировна конференција у Паризу – "француска обрада" српских земаља

так у престоници, нешто се више упражњавају у унутрашњости Србије, али је главно средство очувања не-прикосновености монопола власти дириговање средствима јавног информисања и манипулисање јавним мињем. Посебно је телевизија у рукама властодржаца, без адекватне конкуренције, опасно оруђе којим се буквально свака лаж у главама поданника може непрекидним понавља-

тичких амбиција. Ова друга варијанта му првобитно није успела на онај начин на који је то замислио верујући да је општеприхваћена његова глумљена месијанска улога, јер није био у стању да у народу разбие неповеренje у финансијске ма-рифетлуке комунистичке власти. Неуспех зајма за препород Србије показао му је да народ поред обећања тражи и доказе ефикасности, као и народну свест да су за

Истомишљеници – завршна сцена српског суноврата

заиста нову политику потребни и нови методи, да се застарелим државним интервенционизмом и диригентским палицама партијских комитета економски препород једноставно не може постићи.

Зато је новопечени властодржац одлучио, кад већ не може на превару од народа непосредно извучи новац, да забаци много перфидније удице на које ће се маса наивних и неупућених упецати. Поред зајма за препород Србије, чији су ефекти крајње подбацили, Слободан Милошевић је на још четири начина опљачкао Србију: отимањем такозване старе девизне штедње, упадом у монетарни систем, шпекулацијама са псудоприватним банкама и формирањем дириговане хиперинфлације уз чију помоћ су просто исисаване девизе из народних "сламарица".

Зајам за привредни препород Србије је, упркос несносним пропагандним настajима и типичној комунистичкој кампањи, неславно пропао. Динарски део је на силу упливан и отплаћиван наметом на плате запослених у друштвеном и државном сектору, али и директним учењивањем приватника. Администрација га је веома брзо прогутала као халапљива ажада, а реални износ му је систематски обезвређиван и готово на нулу сведен. Девизни део је уплаћен у износу од свега неколико процената од проглашаване милијарде долара. Дакле, и у време највеће популарности Слободана Милошевића као српског националисте, људи му нису поверили новац јер су готово инстинктивно осећали да се испод спољашње патриотске луштуре крије затуцани комуниста и разбојник.

Улози из такозване старе девизне штедње су просто потрошени а рачуни блокирани. Показало се да онај ко не разуме суштину тржишне економије и профитну мотивацију, испољава страшно расипништво ако му се туђи новац повери на газдовање. Власт, додуше, никада није порекла оба-

везу да се тај новац! једног дана врати, али је једноставно показала одсуство било каквог осећаја одговорности што је уопште нестао, проћердан, као и неспособност да се искрено потруди да повраћај што пре почне. Дошли смо у невероватну ситуацију у којој државне банке настављају се посљавањем једноставно одбијајући да штедњу исплаћују, а правоснажне судске пресуде у корист штедише се показује као неизвршиве јер је полиција ван сваке судске контроле и непосредно потчињена Социјалистичкој партији. Никоме не пада на памет да би цела банка морала да иде на добош, да се њена имовина распруда на јавној лицитацији, ако макар само и једном штедиши не може или неће да врати штедни улог, без обзира колико је тај улог мали или велики. Макар улог био само сто долара, ако не може штедиши да се исплати, одмах се морају блокирати сви шалтери и комплетно пословање односне банке. Код нас је све наопако и мимо остали свет јер је тако корисно Милошевићевом режиму.

Да парадокс буде већи и цинизам властодржаца према сопственом народу неподношљивiji, те исте банке, које и даље постоје иако не исплаћују штедне улоге грађана, просто се међусобно надмећу колико ће значајнијих спортских манифестија да спонзоришу, пропалих политичара да ухлебе попут Зорана Чичка, рекламираних телевизијских спотова да емитују или плаћених огласа да објаве у нетиражним новинама јер извесни политички моћници желе да се те новине на такав начин одрже. И ко зна на које све друге начине те парабанке туђи новац расилају. Ако је то што се дешава, Слободану Милошевићу корисно, онда мора и да је добро. Ваљда је важније да највећи син српског народа и збратаимљених народности остане на власти негда неки јадник напокон дође до неколико стотина уштеђених марака за које је по свету причио и тако лакомислено их на бан-

ковном шалтеру поверио онима који су нас годинама убеђивали да су штедни улози у нашим банкама најсигурнији. Заједно с тим банкама материјално би морала одговарати сва средства информисања која су популарисала лажна обећања, као и носиоци власти који су се уз ту пљачку народа обогатили.

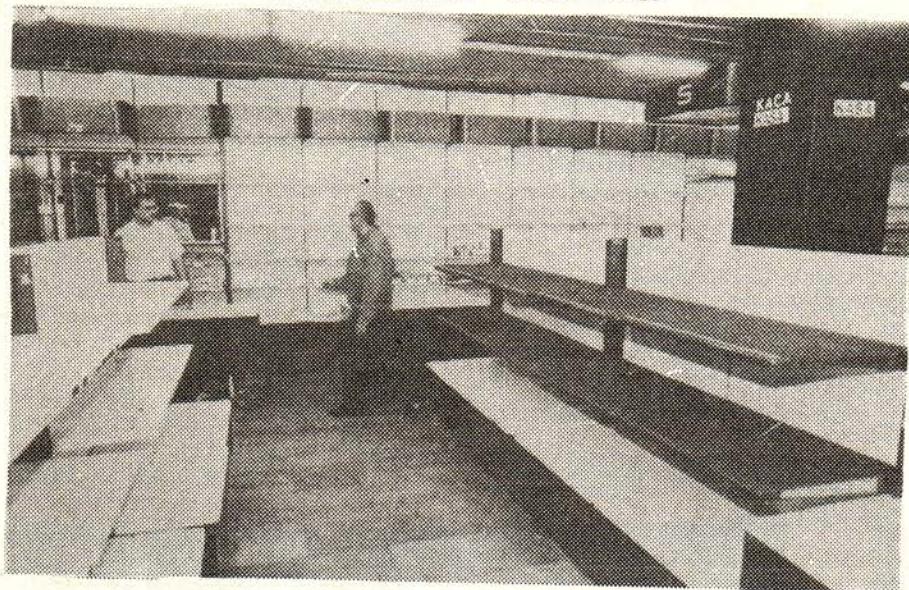
Финансијски удари на сопствени народ као увертира за државни удар

Обмањивање народа и отимање новца основни су резултат и главна карактеристика социјалистичког привредног система, заснованог на негацији основних економских категорија, привредних законитости и монетарних начела. Идиотски концепт друштвене својине и политикантске производне структуре могли су произвести само крајње нерационално пословање константно неефикасних предузећа, уљулькиваних недостатком конкуренције и слободног тржишта, а још више државним интервенционизмом којим су сви њихови губици у крајњем исходу редовно покривани. Привредницима и политичарима је при томе недостајала свест да свако покривање губитака ипак неко плаћа, да то није пуко штампање новца него и реално обезвређивање рада онога ко је ефикасан и ко би се у слободној тржишној утакмиши могао одржати. У почетку је интензитет рада штампарије у Топчидеру био нешто умеренији захваљујући финансијским инјекцијама из иностранства, па смо неколико деценија заправо живели на рачун наших синова и унука које ће дужнички конопац све више гушити.

Упадања у монетарни систем су била уобичајени манир режима на подручју бивше Југославије. Први су се, као и увек, тога досетили Словенци, а онда су други од њих учили кад је кајмак већ био однешен. У нормалним условима новчана маса се повећава у сразмери с количином примарног новца у оптицију и учесталости банкарских трансакција, базираних на реалној снази њихових комитената. Кад год централна банка емитује већу количину примарног новца од оне која се добије реалном проценом производних токова и брзине реализације на тржишту, вредност му опада. Међутим, прво је централна банка пословним банкама давала кредите с реално негативном каматом, никаком од стопе инфлације, финансирајући дефицит штампањем динара, а онда су федералне јединице увеле праксу емитовања сивог новца кроз једноставно дописивање износа на стварном салду код Службе друштвеног књиговодства или емитовањем вредносних папира без икаквог покрића.

Заборављена слика – чекање камате

Право лице инфлације

Тај метод је својевремено усавршио Фикрет Абдић у великоладушком "Агрокомерцу", затварајући чистом папирологијом огромне финансијске конструкције и ојадивши целу Југославију. Слободан Милошевић се прилично вешто у томе сназао у процесу отцепљења бивших југословенских република и дозирањем хиперинфлацијом неутралисао њихова шпекулисања с ранијим новцем који су имале на располагању након монетарне реформе. Али, такви поступци су му прешли у навику и кад су се Србија и Црна Гора нашле саме у заједничкој држави. Више се није постављао питање како се заштитити од алавости оних који одлазе, него како отети од сопственог народа. На том пољу Слободан Милошевић не само да је заслужио титулу руског академика, него и звање сицилијанског мајстора.

Диригована хиперинфлација је била врховни облик плачке властитог

народа. Тоталним обезвређивањем плате људи су, заправо, радили бесплатно, из "ентузијазма", за радни стаж, а за живот су морали да извлаче последње резерве девиза и продају их на црном тржишту за све безвредније динаре. Стални раст курса страних валута просто је мамио људе да их разменјују за динаре и одмах купују робу која је била доступна на тржишту. Циљ је био да се купувина обави у интермецу раста валута и раста цена. Трговац који је више каснио у нивелисању цене пропадао је, а многи су били присиљени да унапред у цени производа пројекткују и претпостављену инфлацију. Грађанин код кога су динари само преноћили у новчаницу сутрадан је с њима могао само да се "слика". Дешавало нам се управо оно што смо малтене као бајку третирали читајући у младости Ремарков роман "Црни обелиск".

Масу дилера је контролисала држава и редовно им је преко посред-

ника упућивала огромне количине динара на којима се још ни штампарска боја није осушила. За безвредне папире власт је тако добијала девизе и њима манипулисала у интересу моћника доминирајуће мафије. Историја не памти случај, да су у некој другој европској земљи ноторни криминалци буквально завладали државом. То је само код нас било могуће. Док је огромна маса народа грзала у беди, морена глађу и болештинама, државно-финансијска мафија је изнедрила нови слој бахатах богаташа који су преузели контролу над свим сегментима друштвеног живота. Над нама је примењиван типични јужноамерички рецепт завођења олигархијског политичког и економског монополизма. Узјахао Курта па помаже да узјаше и Мурта.

Девизе које су од грађана у огромним количинама откупљиване у време највећих хиперинфлаторних удара нису стигле до државних трезора. Отишле су на приватне рачуне врхунских мафијаша у страним банкама. Мафијашки ланци, чији су ситни експоненти улични дилери, а посредници штедионице и повлашћене државне банке, простирали су се до самог врха режима, до Слободана Милошевића, који је и сам, по узору на иранског шаха Резу Пахлавија, етиопског императора Хаиле Селасија или филипинског диктатора Фердинанда Маркоса, огромне паре склонио на сигурно место, за потребе сопствене породице, кад му једног дана изmekну дизгине власти и ако живу главу пренесе преко државне границе. Јавна манифестација такве оријентације десила се када су грчки листови разоткрили и у аферу претворили случај како је млади и полетни председников син Марко Милошевић у Атини закупио вилу чија годишња кирија износи сто педесет хиљада марака.

У корелацији са другим главним изворима енормне мафијашке зараде као што су разне врсте посредничких провизија, монополи у извозу стратешких пољопривредних производа и увозу нафтних деривата, увозно-извозни контигенти, мешетарење привредних комора и политичка инструментализација финансијске полиције, у нашој земљи су овакви поступци створили економске и политичке услове који подсећају на најцрње облике латиноамеричких диктатуре. Цаковима су девизе изношene на Кипар, у Грчку или Израел, авионима, аутобусима или приватни аутомобилима. Милијарде долара су тока повучене из оптицаја и тезаурисане да послуже садашњем југословенском политичком естаблишменту за материјалну утеху кад се једног дана нађе у емиграцији.

Кад су увек проћердани девизни штедни улози грађана у државним банкама, нестало и елементарно поверење

и потпуно престало ново улагање, а властодрши схватили да се тај новац ипак једног дана мора вратити, досетили су се новој подвали и формирали квазиприватне или парадржавне банке попут Југосканџика или Дафимента, па фантастичним месечним каматама и њиховим почетним уредним исплаћивањем опет насанкали лаковерне грађане. Из трезора су и Слободан Милошевић и целокупна његова разбојничка братија грабили и капом и шаком, а кад су банке пропале, вештим смилацијама су отели и њихову преосталу имовину, одбијајући да их подведу под стечај како се њихове методе не би разоткриле и грађани сазнали право стање ствари. Те банке су само блокиране, грађанима се повремено усагђује лажна нада да ће једном ипак доћи до својих улога, и чека се да све покрије вео заборава.

Све ово што нам се дешава могуће је само у условима неокомунистичке диктатуре, која је у почетку дозирана и инаугурисана на врло перфидан и прикривен начин, да би постепено јавно показивала своје право лице. Та физиономија је најупечатљивија у условима тоталног медијског мрака и дивљања монополистичке режимске пропаганде.

Медијски мрак као идеални неокомунистички миље

Половековна комунистичка диктатура установила је мрак као основну карактеристику јавности и друштвеног живота. Свако бављење политиком у правом смислу речи представљало је преузимање страшног егзистенцијалног ризика. Људи су јелноставно систе-

матски одвикавани од политичког ангажмана и критичког наступа тако што је миштво најпаметнијих и најхрабријих стрељано или утамничен. Овај ко мисли другачије од прописаног живео је као прокажен и непрекидно прогођен, а за нормалну политичку активност је проглашавано слугеранство, политичка апологија и социјална демагогија. Сва власт је била у рукама Комунистичке партије, а државне институције и управни апарат потпуно инструментализовани. Тоталитарно уређење је крајње формализовало и законодавну и извршну и судску власт и учинило их пуким трансмисијама партијског политбира, па је логично што је и четврти најзначајнији огранак власти, како га модерна политичка теорија дефинише, слобода штампе, био потпуно сужијен. Одсуство сваке слободе и демократије проглашавано је за оваплоћење изворног слободарства и врхунац демократичности. Лаж и насиље – главне су полуге свих тоталитарних поредака двадесетог века.

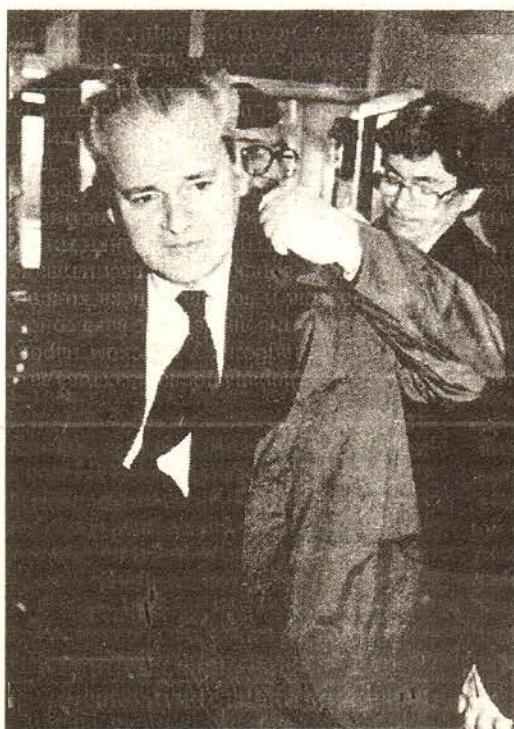
Како у Србији правог прекида континуитета власти нисмо имали прелаз са аутократског на парламентарни демократски облик политичког режима није могао бити потпун. По инерицији се одржало најгоре из комунизма и у одређеним условима, преboleвши прве ударце, показује тенденцију за отвореном неокомунистичком рестаурацијом. Диктатура лажи и насиља у квазидемократским обландама била је основна дефиниција режима Слободана Милошевића.

За Милошевића свака лаж је добра уколико је корисна. Истина је немоћна

кај се суочи са бирократском подмуклошћу у условима строгог контролисаног јавног миља и диригованих средстава информисања. Отвореном насиљу се прибегава само онда кад лаж није довољно уверљива или ефикасна. Кад се лажи раскринкају последица није пад режима него јача тортура над неистомишљеницима. Није довољно да власт претера у лагању, него мора претерати и у насиљу, а не бити у стању људе поткупити вишим животним стандардом, па да може пасти ванинституционалним путем.

Милошевић гуни истину заклињући се у правду и слободу. Извори неправде и неслободе за њега су увек други. Па ако је истина само оно што је за њега корисно, нормално је да и правда и слобода имају употребну вредност у процесу манипулисања народом. Најслободнији су они који потпуно презре и погаје лично слободу и уклопе се у официјелни систем идеолошких вредности. Култ организованог лагања просто израста у псевдорелигију, а главни лажови и лопови се неминовно групишу око главног пола кристализације неприкоснovenе политичке моћи какав је данас, без сумње, Југословенска удружене левице. Систем институцијализоване моћи и утицаја би природно те хуље морао концентрисати у Социјалистичкој партији Србије. Али, они ипак журе тамо где инстинктивно осећају, наслућују и знају да је концентрисана кључна политичка моћ – у окриље црвене вештице са Дедиња Мире Марковић.

Др Војислав Шешељ

Одјазак тиранина – последња шанса Србије

Задутала фотографија која нема никакве везе са Слободаном Милошевићем

ПОЛЕМИКА ИЗМЕЂУ
Др ВОЛИСЛАВА ШЕПЕЉА И ВУКА ДРАШКОВИЋА

ДРАШКОВИЋЕВО ПИСМО ШЕПЕЉУ

Драги Војо,

Надао сам се, однекуд, да ћеш разумети и прихватити оно што сам Ти, пре неки дан, пријатељски рекао телефоном.

На жалост, као да је исто Теби говорити или глувом шаптати.

Данас, на конференцији за штампу, покушао си да будеш духовит и пакостан, а био си само ово друго.

Драго Ти је што је, наводно, Коштуница прихватио Твой предлог да се СРС, ДС, ДСС и СПО "закуну" (чујеш закуну!) да никада неће подржати ниједан законски текст који парламентима понуди СПС, па без обзира шта социјалисти предлажу. Чекаш, рекао си, да се Ђинђић изјасни, а онай трећи (погодите који) већ се изјаснио и одбио да се "закуне".

Најпре, не верујем да је Коштуница прихватио такву једну будалаштину, а неће је, уверен сам, прихватити ни Ђинђић. Неће је, болан, прихватити нико које при чистој памети, само што сам ја био први, а изгледа и једини, који Ти је рекао оно што мисли.

Ако социјалисти предложе смену председника Србије, добар закон о приватизацији или, рецимо, закон о слободној и одговорној штампи, радију и телевизији, СПО ће гласати за такве ставови. СПО ће гласати за све оно што је у складу са нашим стрничким програмом, без обзира да ли је предлагач СПС, СРС или ма ко други.

Ти, Војо, нећеш јединствену изборну листу опозиције, него хоћеш јединство у глупости.

Понашаш се као дериште које сваког дана мора да нешто разбије. Ако из Твојих јавних наступа, као и оног што проповеда Твоја странка, просејеш дерњаву, увреде, простоту и лажи, дакле оно што би се могло назвати варашом и мечкарењем, видећеш да у ситуацији останти ништа.

Знам ја, мој Војо, да знаш да је ово истина и да мечкариш и варшиш намерно. Људима нудиш циркус и шарене лаже, јер је много оних који то воле, а још више оних који не умеју да размишљају.

Сети се оних Твојих бомбастичних изјава по новинама и на ТВ-Бастиљи, да ћеш годишњи одмор провести брчкајући се у "српском мору" поред српског Сплита, српског Дубровника, српског Шибеника... Истовремено си, поред толиког "српског мора", заговарао да ће Твоја странка копати пловни ханал који ће повезати Мораву и Вардар са "српским морем" код Солуна! Разум-

Схвати, Војо, да су лажи, митоманија и глупост довели српски народ довде где је данас. Само Истина, ма колико била болна и непријатна и срцу и уву, може да помогне. Истина и велика одговорност за сваку реч, сваки поступак.

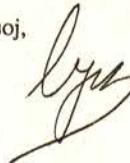
Не надмећи се са Милошевићем у преварама народа.

Одрасти, излечи се од потребе да стално удараш у неки бубањ, да звечи. Стишај се, промени, буди бар мало несрећан због несреће која је свуда око Тебе. Не шери ту несрећу.

Буди и политички доброћудан као што си то у приватном животу.

Ово Ти пишем баш пријатељски, са жељом да не буде узалудно.

Твој,

П.С.

Не љути се. Прихвати ово као друштвени савет, јер Ти, заиста, желим се да ћој се.

Факсимил Вуковог писма

ни људи су се крстили у чуду, али Ти си придобијао лаковерне и будале. Био си најбрдјантији шибицар, шампион у варању. Тада већи од Милошевића.

Карловач-Карлобаг-Огулин-Вировитица! Чак су и многи папагаји научили ту Твоју плочу коју си годинама окретао и завео у несрећу и смрт хиљаде и хиљаде Срба.

Али, што Ти све ово пишем? Због тога, и само због тога, да те замолим да се узобиљиш, да се покајеш и прочистиш, да више не продајеш лажи, јер су прескупе и фаталне.

Данас, у Скупштини Србије, опозиција није могла да усвоји Резолуцију о кршењу људских права у Србији, јер си Ти све нас остале ученио да нећеш гласати за Резолуцију ако не прихватимо Твој амандман о уједињењу српских земаља!

Пожурио си да издаш и саопштење за јавност, да се похвалиш како си, ето, само Ти јунак који је за уједињење српских земаља.

Е, па, доста више тог шибицарења!

Буди поштен, буди мушко, па кажи Србима да их зовеш у рат против НАТО пакта, да их зовеш у погибију и неслучене јаде! Имаши право на такав позив и крени први. Видећеш да за Гобом неће кренути нико. Али, немаш право да тражиш уједињење, а да кријеш колико оно кошта и да то не би било уједињење већ српска Хирошима. Немаш право да, у исти мах, зовеш у пропаст и обећаваш високе плате, високе пензије, пуну запосленост, напредак и срећу. Ти Србији и

Србима нудиш само гроб, али тако да то они не сазнају. Ти их мамиш у јаму. Пакујеш отров у вашарске псовке и трикове. Книн опустео, векови српски остали без Срба, чемер и пораз свуда, а Ти, свако вече, рекламираш своју "Велику Србију". Уместо да се постидиши, да јаукнеш у себи због своје огромне кривице за националну катастрофу, Ти гуслаш по староме и до водиши из Русије тамошње будалетине да Ти помогну у продаји лажи и јада овом слуђеном нашем народу.

Схвати, Војо, да су лажи, митоманија и глупост довели српски народ довде где је данас. Само Истина, ма колико била болна и непријатна и срцу и уву, може да помогне. Истина и велика одговорност за сваку реч, сваки поступак.

Не надмећи се са Милошевићем у преварама народа.

Одрасти, излечи се од потребе да стално удараш у неки бубањ, да звечи. Стишај се, промени, буди бар мало несрећан због несреће која је свуда око Тебе. Не шери ту несрећу.

Буди и политички доброћудан као што си то у приватном животу.

Ово Ти пишем баш пријатељски, са жељом да не буде узалудно.

Београд, 1. фебруар 1996.

Твој Вук

П.С. Не љути се. Прихвати ово као друштвени савет, јер Ти, заиста желим све најбоље.

ШЕШЕЉЕВ ОДГОВОР ДРАШКОВИЋУ

Драги Вуче,

Знам да Ти је страшно тешко. Нико Те не разуме. Што се више трудиш да пријатељима, сарадницима, познаницима или јавности нешто објасниш, све мање успеваш.

Али, није проблем у људима за које мислиш да су глупи или глупи. Проблем је у Теби. Одавно ни самом себи ниси јасан. У глави Ти је конфузија настутила још пре неколико година, кад си почeo да глумиш, да се претвараш и маскираш у нешто у чему српски народ више није могao препознати оног некада омиљеног Вука Драшковића, великог српског националиста и антикомунисту.

Ако Те је неко убеђивао да се доследност у политици не исплати, грдио Te насамарио. Куд Ти нестадоше онолики политички следбеници, где се разијоне бројне политичке присталице, зашто Te напустише загрижени националисти и готово фанатични антикомунисти? Зашто си толико усамљен па набирчиш најгори политички шљам, морални отпад и интелектуалне мизерије попут Ненада Чанка, Ивана Ђурића, Драгана Веселинова или Душана Михајловића?

Ваљда Te је већ дубоко разочарала вест да су и Демократска странка и Демократска странка Србије, и Зоран Ђинђић и Војислав Коштуница, прих-

ватили да потпишу споразум о несклапању никакве коалиције, неприхватано било какве сарадње са социјалистима. Да ли ће баш доћи до заклетве или свечаног потписивања споразума и није толико важно. Битна је суштина.

А што баш Теби толико смета зајдева. Ниси ваљда заборавио како си се са Мирком Јовићем и братијом из Нове Пазове 1990. године заклињао на Карађорђевом гробу на међусобну политичку верност и оданост.

Ти нећеш такав споразум. Ти би хтео да Ти се остави отворена могућност да и убудуће тргујеш са Слободаном Милошевићем и Социјалистичком партијом. Немој ме погрешно разумети. Немам ја ништа против Твоје трговине, али нећу Ти дозволити да то радиш у име или на рачун Српске радикалне странке. Да ми освајамо гласове бирача а да их ти материјализујеш на Милошевићевом дивану.

Остављам Ти да сам својим сарадницима, страначким следбеницима симпатизерима и гласачима објасниш како то одбијаш споразум о несарадњи са социјалистима зато што очекујеш да се у перспективи може десити да социјалисти "предложе смену председника Србије, добар закон о приватизацији или, рецимо, закон о слободној и одговорној штампи, радију и телевизији"!

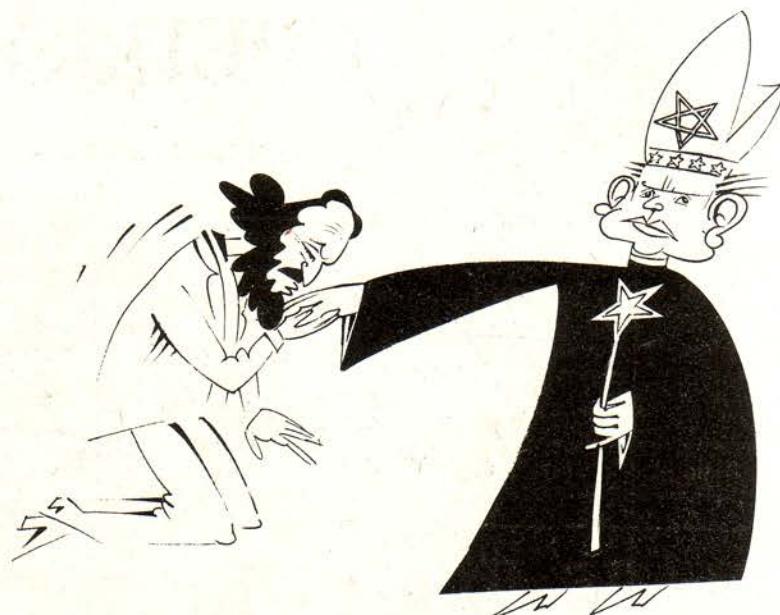
Кад се таквим чудима надаш, не би ме изненадило и да очекујеш и да повампирени Хитлер скочи у крематоријум у очајничкој жељи да спасе неку од својих жртава или да повампирени Сталјин рони сузе над лешевима из својих гулага.

Причај још мало бајке. Много Te је лепо слушати. И немој се секирати. Да, не дај Боже, сутра полудиши не би Ti се уопште познало.

Не прихваташ, Вучино, обавезу о искључењу било каквог шуровања са социјалистима, а тражиш јединствену листу опозиције, па сутра да Удба до миле воље сте листе врбује посланике за које се не зна поуздано ни из које су странке ни коме су одговорни за свој рад. Није Ти доволно искуство Депоса и одметање целе посланичке групе у Савезној скупштини. И још би наречао представнике маргиналних и беззначајних странака не кандидатској листи за чије лидере ни рођена мајка не би гласала јер их најбоље познаје.

Српским радикалима нико жив не може приговорити да су било када изневерили неки договор или споразум. А искуства из сарадње са другим опозиционим партијама веома су нам лоша. Не мислиш ваљда да смо заборавили ону немилосрдну трку између Тебе и Ђинђића ко ће пре у загрљај са Слободаном Милошевићем и како си успео

ВУКОВ ПАТРИЈАРХ

Ђинђићу већ склопљени посао покврить гурајући Нову демократију по много нижој ценi у коалицију са социјалистима.

Политичка трговина за Тебе пре свега представља начин за извлачење материјалне користи, а што се, примера ради, због тога опозициона власт компромитовала у београдским општинама Стари Град и Савски Венац баш Тебрига. Планеви, куће на Дедињу, пословни простор, станови! Зар је то смишљао нашег бављења политиком? Ако код Тебе јесте, не тражи да Те у томе следим.

Нимало се не секирај! Народу је одавно јасно ко се од нас двојице понаша као дериште које сваког дана мора нешто да разбије. Уосталом, Ти си већ двапут развијао Београд, а онда си цимиздрио и кукумавчио, писао из Централног затвора покајничка писма Слободану Милошевићу и Миро Марковићу, молио за милост. Обећавао си им: "Нећу више никад!" Баш као право дериште.

Дерњава,увреде,простота и лажи су вљада одлика Твојих јавних наступа. Сети се само како је било 1990. године када си већином гласова легално и легитимно смењен с функције председника Српског покрета обнове, па си после поноћи кроз режимске медије протурао лажно саопштење и после неколико дана у ресторану "Ролекс" формирао нову странку којој си такође дао назив "Српски покрет обнове". Колико смо ми изврни "споводи" били великолепништо смо одустали од борбе за тај назив странке, која би нас сигурно мећесима политички и правно исцрпљивала. Да ли смо Ти играчку за којом си кмечачио иако није била Твоја. Нема везе. Ми смо створили нову, да се с Тобом не бисмо улудо спорили. На страну то шта си ме у својим новинама "Српска реч" називао Хрватом, хомосексуалцем, лудаком и шта Ти је све још падало на памет.

Ко заиста мечкари и вешари, људи-ма нудициркус и шарене лаже, најбоље би могли да народу разјасне они разочарани чланови Депоса, за које си колико до јуче тврдио да су "со соли српске интелигенције". Они су Те најбоље упознали, а сада косу чупају у немоћном бесу на саме себе што су Ти у тренутку слабости и неопрезности поверовали и уз Тебе се катастрофално компромитовали. Сви одреда тврде да су прекрасно схватили да си најобичнији шибицар и преварант.

И немој да ми даље подмећеш. Ни-када у свом животу нисам изјавио да је Солун српски, ни да је поред Солуна "српско море". То што по сваку цену покушаваш завадити српске патриоте са Грцима одвлачи Те у табор Мире Марковић која је летос лично организовала каменовање грчке амбасаде уз вијорење застава са црвеним петокракама. Да си Ти био присутан, можда би и козарачко коло повео, као оне славне 1968. године.

Оно што ме уопште одржава у политици, што ме чини чврстим, одлучним, непоткупљивим и пожртвованим је искрена вера да ће ипак једног дана и Дубровник и Шибеник и Сплит бити у српским рукама. Убеђен сам да ће српске границе у коначном исходу бити на линији Карлобаг – Огулин – Карловач и Вировитица кад ускоро Божја волја и небеска правда сломе бескрупнозну силу која је недавно немилородно бомбардовала српска села и градове, школе и болнице, а Ти јој у Србији предано служиш.

А колико до јуче и Ти си тврдио да српске границе морају обухватити српске цркве и манастире, села и гробља, јаме и клањице. Када си ми 5. јула 1989. године с посветом поклонио своју књигу "Коекуде Србијо" написао си: "Свом куму Војиславу Н. Шешелју, са жељом да међе Српства буду и постав-

љене тамо где он, војвода, захтева, од срца, Вук."

Моја је лична несрећа што сам до сада, заправо, упознао три сасвим различита Вука Драшковића. Први је био режимско новинарско пискаро, други популарни писац и истакнути српски националиста, а трећи абонент неких западњачких амбасада у Београду, у којима редовно доручкује и на реверс требује "своје" дневно политичко мишљење.

Тужно је када један, без сумње, велики књижевни таленат пречесто мене своје животне погледе и на буњиште баца оно што је у претходној фази интелектуалног развоја написао. Зашто се, Вуче, не усуђујеш да објавиш сабрана дела, да народ има преглед шта си се залагао?

БИБЛИОТЕКА „ГЛАС ЦРКВЕ“

ПОСЕБНА ИЗДАЊА

књига XIII

ВУК ДРАШКОВИЋ КОЕКУДЕ СРБИЈО

друго издање

Свом куму
Војиславу Н. Шешелју,
са жељом да међе Српства
бјд и поштављам његово име
и љубав, војвода, захтева,
Шабац од суша,
1989.

Београд, 5. јул 1989.

Б. Ј. С.

Ја књижевног талента немам никаквог. Целог живота сам писао само есеје и памфлете, али не постоји ни један текст из мого пера којег би се данас стидео и који не би смео поново штампати.

И увек сам говорио оно што сам мислио, увек сам радио управо онако како сам говорио. Да ли Ти, Вуче, за себе можеш тако нешто рећи? Ко би онда од нас двојице морао да се каје и прочисти, да се мане прескупих и фаталних лажи?

Што се тиче Резолуције о кршењу људских права у Србији, она је била потпуно усаглашена и шеф Посланичке групе Српске радикалне странке је њен садржај прихватио два дана пред заказану седницу Паралелног парламента. А онда се сутрадан, с неба па у ребра, појавио нови текст у коме се тврдило да се у Србији систематски крше људска права припадника националних мањина. Е то нисмо могли прихватити. Ти сада јавно тврдиш да се у Србији угрожавају права Мађара, Словака, Румуна итд. а ја Ти ево нудим да нађеш само једног јединог Мађара, Словака или Румуна који је у последњих пет година несумњиво прогањан у Србији због своје националне припадности, па сам спреман да га на својим леђима носим од Славије до Калемегдана и тако му пружим бар минималну сатисфакцију због прогањања коме је "изложен".

И оно што је било крајње некоректно, а што је Твој стандардни манир, новинарима сте дали да објаве још неусаглашени текст како бисте прејудицирали крајње решење, а то код нас радикала не пали. Ако смо у стању да одолимо репресалијама и притисци-

ма режима, онда смо довољно снажни и одлучни да се одупремо некоректним манипулатацијама других опозиционих пратија. А Теби стављамо до знања да Те за лидера никада прихватити нећемо и то не само због тога што мислимо да опозицији никакав јединствени лидер није потребан, него и зато што сматрамо да лидерској уз洛ј једноставно ниси дорастао.

Да би јавност прецизно била обавештена о чему се ради, у следећем броју "Велике Србије" објавићемо и усаглашене верзије Резолуције и Декларације Паралелног парламента и њихове нове варијанте које су српским радикалима неприхватљиве, па нека народ пресуди ко је у праву. Нека и чланство Српске радикалне странке и чланство Српског покрета обнове зна на кому је и какваму је политика партијског руководства.

Како то смешно звучи, драги Вуче, кад ме Ти позиваши да будем мушко, Ти који си се од страха на лицу места упишао кад су Ти први пут хапсили 1991. године, Ти који си покажнички цвилео и обећавао да се више никада нећеш бавити политиком само да Те онај "врло духовити и шармантични човек" Слободан Милошевић пусти из тамнице.

Па ваљда се мушкост доказује обилажењем првих борбених линија фронтова, хладнокрвним реаговањем на бомбашки атентат у Подгорици, снајперске хиџе и експлозије граната у непосредној близини, рикошетирали метак у леђима на Илици, малутку која ми је за пола метра промашила возило на Польнама код Сарајева, стојичким подношењем полицијске тортуре, као и

одважним и пркосним држањем у бројним робијашницама кроз које сам прошао. Колико је лепо осећање да никада у животу ништа нисам урадио због чега би ме се синови могли стидети!

Зашто се одричеш Српске гарде коју си уз онако громогласну и заглушујућу пропаганду формирао 1991. године? Зашто презиреш успомену на оне дивне јунаке који су изгинули у Господину, зашто пљујеш на рањенике од којих су неки остали доживотни инвалиди? А када си мислио да Ти то доноси политичку корист, организовао си њихове параде по Србији, проглашавао команданте, чак и комитске одреде формирао!

Знаш врло добро да НАТО-пакт никада своје трупе не би послао у Босну да Слободан Милошевић претходно није капитулирао и прихватио све услове и уцене у Дејтону. А Ти си му у томе својски помагао. Сад би хтео да босанске Србе поново подведеш под власт фундаменталистичких ага и бегова, да их сунетиш, да им наметнеш беговско право прве брачне ноћи. Наравно, још 1991. године си на сарајевској телевизији изјавио да је Изетбеговић добар и поштен човек, што Ти босански Срби никада нећеш заборавити. И овако Ти се често сете, а Ти сад сам претпостави с каквим речима и изразима Те чашћавају. Сада своју странку спремаш за изборе не у Републици Српској, него на територији Изетбеговићеве Цамахирије. Машалах!

И много си забораван. Кад сам то ја звао у пропаст. Ти си Вуче позивао у пропаст и српску крв проливао по бео-

ЈАНИЧАРИ

градским улицама у борби за власт. Ја сам позивао на одбрану Српства, српског народа и српских територија, на јединство и солидарност. Никада нисам обећавао високе плате и пензије. То си Ти радио. Сети се оних пропагандних спотова из 1992. године када си, као "човек од речи", обећавао плате и пензије од најмање хиљаду марака. Твоја странка, под Твојим промишљеним руководством, то није у стању ни за хиљаду година да постигне.

Колико си само јавно прижељкивао хрватску заставу у Книну, проподевао идеологију НАТО-пакта, позивао стране силе да окупирају српску земљу. Отворено се нудиш за српског квислинга и призиваш окупацију Србије. Генерала Милана Недића су готово годину дана убеђивали да се прихвати те срамне улоге како би се у страшној ситуацији спасило од Српства оно што се спасити може. А Ти напрости желиш окупаторску власт јер си свестан да на довољно српских гласова не можеш у редовним условима рачунати, те да Тебе само иностранци окупаторски бајонети могу устоличити као гувернера понижене, ојађене и разорене Србије, осакаћене и премрежене правом пауковом мрежом аутономија и специјалних статуса.

Кад си пре Русију замрзео, а у Београду је општепознато да си је све донедавно бескрајно волео. Истинске руске патриоте и српске пријатеље, који се из петних жила труде да нам помогну, називаши будалетинама, а хвалиш најгоре издајнике попут Андреја Козирјева или Сергеја Гризунова, који су нам највеће зло наносили и нашим непријатељима свесрдно помагали. А пре неколико го-

дина толико си био заљубљен у Русију да си, кад смо неком приликом у Твом стану случајно гледали пренос међународне фудбалске утакмице између "Борусије" и вальда, мадридског "Реала," толико ватрено навијао за "Борусију," иако је реч о немачком тиму, јер Ти толико по називу асоцирао на Русију, да смо Ти се сви добро душно смејали.

А Београд си олопогањио доводећи Левија и Гликмана да на Твом видовданском саборовању у лице српског народа избљују најгоре увреде и псовке које се никад раније нису ни чуле на нашим улицама.

Дође ми да јајукнем у себи због Твоје трагичне судбине. Богу се молим не прекидно да се вратиш на патриотске националне позиције, да опет будеш онај стари Вук Драшковић, каквог сам Тебе упознао на Бадњи дан 1982. године и толико заволео да сâм био пресрећан кад смо се окумили, кад сам малтене у туче улазио ако би Тебе неко увредио или јавно потцењивао у Удружењу књижевника.

Највише од свега желим да се заједно боримо и изборимо да се опет српски барјак вијори на Книнској тврђави, да повратимо српски Дубровник, обновимо гроб Алексе Шантића у српском Мостару, летујемо у српском Каринском заливу, планинаримо по Западној Славонији, да српске земље објединимо. Да створимо Велику Србију о којој смо онако смело маштали кад је то било опасно и кад су нам се сви због такве смелости дивили.

Окани се ћорава посла изахтева да се оно што је најбоље у српском народу друге половине двадесетог века српска мајка родила и дојила, српска колевка одњихала и српске гусле васпитавале, изручи предантиски Хашки трибунал. Како Ти није јасно, јајан не био, да ће се песме испевати о оним Србима који се мушки у Хагу понесу, а да ће само презир и проклетство пратити оне који их евентуално са српске стране тамо испоруче?

Ако ниси у стању да се вратиш на патриотске позиције, мани се политичке. Кажи јавно да једноставно ниси од те работе. Пиши књиге. У томе си увек био успешан.

И знај! На Тебе се никада не могу најутити. Само сам много тужан и жалостан што Ти изгледа не могу помоћи да се присабереш, усправиш и Српству одужиш исправнијим ставовима и патриотским подвизима, па нек свет прича шта хоће. Не заборавио чemu наша народна традиција сведочи: "Латини су старе варалице, превариће Те и одесчи главу".

Мрки Вуче, подигни бркове! Усправи се и роду своме покажи да код Тебе није понестало ни поноса ни достојанства, да си спреман стићи и утећи, и на страшном месту опстајати, те што је најважније, да се ипак нећеш дефинитивно потурчити.

Будеш ли служио Отаџбини и Српству, Твој кум и пријатељ Тебе никада неће оставити на цедилу.

У Београду,
11. фебруара 1996.

Воја Шешељ

ЕВОЛУЦИЈА ВУКА

ac
96

ВЕЛЕИЗДАЈА

Како је Слободан Милошевић у војној бази Рајт-Патерсон шаком и капом делио српске територије

Србин сам и остаћу то до краја живота. Рођен сам и одрастао у Србији. Почивши отац ми је био предратни официр, док ми је деда погинуо на Солунском фронту. Отац ми је 1941. године био заробљен и одведен у немачко заробљеништво а 1945. године није се вратио у своју отаџбину због насталог комунизма. Емигрирао је за Америку где је после другог и тешког фабричког рада преминуо.

После рата дошао сам у Америку код оца са почившом мајком, као средњошколац. У Америци сам завршио гимназију и факултет, и после неколико служби најзад добио чиновнички посао у Федералној влади, у једном мањем министарству. У молби за пријем у службу, ставио сам да одлично говорим свој матерњи језик, српски, који међутим никада у служби нисам имао прилике да употребим.

Октобра ове године, био сам изненада позван на разговор у Вашингтон, где ми је наређено да идем у Дејтон, Охајо, да будем један од многих преводилаца за српски и енглески језик, на Међународној конференцији мира за Босну.

Прво сам желео да се некако из те улоге извучем, јер као Србин патријота могао сам бити само на страни мојих Срба, никако неутралан. Било ми је речено да једино могу да одбијем да идем тамо, ако донесем уверење од лекара, да сам тешко болестан. Ако пак одбијем да идем у Дејтон, да могу изгубити своју службу, због непослушности. Стога сам решио да идем. Морао сам да потпишем да никада никоме нећу одати шта сам тамо видео и чуо. Тога се сада не држим, јер хоћу да обавестим моје Србе како је тамо дошло до издаје српског народа.

Добио сам инструкције: ново, америчко име, на реверу одела. Нисам никоме смео одати свој индентитет. Ми преводиоци морали смо остати иза сцене, да радимо иза паравана, али да нас странке не виде. Било нас је најмање 20–30, тачан број не знам. Хрвати и мусимани су имали своје преводиоце.

Почела је конференција. Милошевић, Туђман и Јизетбеговић, иако лепо обучени, изгледали су као 3 бед-

ника, које су Америка и друге силе довеле да им читају лекције и повремено врећају и псују, што је била дужност одвратног Ричарда Холброка, помоћника америчког министра спољних послова. Тај нас је мрзео из дубине свога срца. Вршен је велики притисак да се направи споразум. Руци су нас опет издали. Њихов министар Козијев отворено ради за ЦИА, америчку обавештајну службу, чији је плаћеник.

Босански Срби су учинили огромну грешку што су дали своје пуномоћје да их издајник Милошевић заступа. Шта се могло очекивати од тог човека, који је већ издао целу Крајину, део Српске Далмације, Западну Славонију, Дубровник, и.т.д.? Нас Србе води не само један идеолошки комуниста, већ умно поремећен човек. Не заборавимо, да су му и отац и мајка, и ујак, сви извршили самоубиство. Нешто не ваља са његовим генима, то је човек без трунке хуманости у себи!

Чим је конференција почела, Милошевић је наставио са својом издајом. Понудио је усташи Туђману, оно што му је већ обећао у Карађорђеву, пре 4 године. Да му преда целу Источну Славонију, без отпора, у року од годину удана. Овај споразум је био 100% на штету Срба. Туђман је добио све што је тражио, без икакве борбе, а онда је напустио конференцију и вратио се у Загреб, рекавши да заисту нема времена.

Српска делегација је прво нешто препустила мусиманима, али је ипак држала неке позиције. Као питање Сарајева, пут за Горажде, Брчко, коридор. Сарајево је трабало да буде подељено на 9 квартова (кантона), Срби су тражили да задрже Илицу, Лукавицу и Грабавицу. Мусимани су се колебали, али су били

спремни на тај поступак, да би у замену добили отворен пут за Горажде. Мени лично је лакнуло!

Кристофер се вратио у Дејтон, али до споразума није дошло. 20-ог новембра сви су отишли на спавање, с тиме да се ујутру врате својим кућама. Рано сам устао следећег дана, 21 новембра, отишао на доручак у кантину за локалне авијатичаре. Видео сам на писти како са специјалним хемикалијама одмрзава лед са авиона министра Кристофера, али и ове тројице. Било је хладно време, требало се вратити кућама.

Претходне ноћи долетео је из Загреба Туђман, на позив Кристофера. Одједном, настало је некакво ко-мешање. Сви смо били позвани да се сакупимо, и да се спрема потписивање споразума рано по подне, чим саставимо документа. Нисам могао да верувам, олакле та промена? Један колега

Чартер лет у капитулацију

који је био унутар зграде рекао ми је, да су се тог јутра састали Милошевић и Туђман око 6 ујутру. Милошевић је питао за савет свога пријатеља усташу Туђмана, што он мисли о томе, ако би он Милошевић, пристао на све мусиманске услове. Ни сам Туђман није могао да верује, шта га Милошевић пита! Одмах га је наговорио да све преда мусиманима, и да одмах пробуде Кристофера са добром вешћу. Одако буновани Кристофер није могао да верује шта све Милошевић нуди! "Зар ћете предати и цело Сарајево?" питао је Кристофер. Милошевић је одговорио "Све ћу вам дати, и што сте тражили, и што нисте, само немојте мени судити у Хагу и оставите мене и моје другове на власти. Наравно, морате нам скинути санкције, иначе не ме ратни злочинац Аркан убити!".

Милошевић је плакао и цвилио пред Кристофером, који је доцније добио Холбрку: "Знао сам да је овај Милошевић издајница свога народа, али нисам знао да је тако велика издајница!" Ово је доцније потврђено у "TIME" магазину на стр.34, од 4-ог децембра 1995. године.

Кристофер је онда рекао Милошевићу: "Имате споразум." Са сузама у очима, Милошевић је одговорио: "Ја сам вам тако захвалан, имам да ставим једну вашу велику слику у Београду". Ово је документовано. Има пуно сведока, док наши Срби у земљи, о томе ништа не знају. Босански Срби, Колевић и Крајишник, су се хватали за главу када су чули шта је све Милошевић потписао и дао мусиманима-фундаменталистима, без икаквог разлога! Он им је дао да прочитају уговор тек 10 минута пре потpisивања, одако фуњарски! Ја

сам још увек депримиран овом издајом, највећом историјинашега народа, па Милошевића као ратног злочинца стављам на исти кантар са злочинцем Титом. Један ће је побио, овај други раселио! А оне будале које мисле да су санкције скинуте за увек, јако се варају! То је могао само да уради Савет безбедности Уједињених Нација, а мусиманске земље, њих 72, то никада неће дозволити.

Да су Руси пре 3 године ставили своје "ВЕТО", санкције никада не би биле уведене. Али Руси су нас ту издали. У уговору се каже, да ако Запад није ма чиме задовољен у Босни или Србији, санкције се могу повратити аутоматски у року од 5 дана. Значи, санкције остају довека! На пример, идуће године, ако Срби неће да предају Косово Шиптарима, враћају се санкције. Ако неће да предају Санџак, исте се враћају. Ако неће да предају Војводину Мађарима, санкције се враћају. Ако неће да укључе и Ниш са Косовом, исте се враћају. Ако неће да предају Срем усташама, заједно са Земуном, као оно за време рата, санкције се враћају. Пробуди се народе српски, јер нам се крај приближава.

Ми смо као држава пропали, издати, продани, захваљујући комунистима, на челу са издајником Милошевићем! Такође је потписао, да ће предати Суду за ратне злочине у Хагу, Холандија, свих 50 лица, која су на том списку. Од мусимана нема ни једног јединог, који је извршио ратни злочин! Од Срба је већ један, неки Тадић у затвору у Хагу. Од усташа Хрватске, била су двојица: неки Тихомир Блашкић, кога је Туђман намерно на конференцији унапредио у чин генерала, да пркоси Америци. И неки Ивића

Рајић, кога је пустио из затвора. Обадвоје су извршили злочине према мусиманима, код Витеза, а нико није убијао наше јадне Србе. Каква срамота! Они који буду осуђени у Хагу, следује им вечита робија, без помиловања. Међу њима на листи су: др Р. Каракић, генерал Младић, Аркан, и други руководиоци, политички и војни. Дипломате овде верују, да ако их Милошевић не преда суду у Хагу, инсценираће несрће и тако их све поубијати!

Несрећа наше браће у Босни и Херцеговини, као и Крајини и друге, била је та, што им је издајнички комунистички Београд послao своје генерале и више официре, који нису имали ни трунке љубави за тај јадни народ. Који је дао своје велике жртве, своје синове, мужеве, браћу и сестре. Младић и његових 18 генерала, као и други виши официри, били су плаћени из Београда и дуговали своју оданост не народу, већ Милошевићу и његовој Удби, која је водила несретни рат у Босни. То се најбоље показало када је Младић пре неколико месеци откао послушност др Каракићу, и слушао команде Милошевића. Тиме је издао народ Босне и Херцеговине.

Овај рат се могао завршити за 3 месеца 1992. године, док су Хрвати и мусимани били још ненаоружани. Али тада су наши официри пијаничили и зевецићи се, бавили се црном берзом са дрогама, оружјем, бензином, и.т.д. Сада је све касно. Хрвати су добили за милијарду долара најмодерније америчко и друго наоружање, Руси су им продали своје најбоље тенкове а ми Срби смо остали са зарјаном старудијом да ратујемо! Ми смо добили разрушене, прљаве и напуштене мусиманске касабе Сребрницу и Желу, док су мусимани добили Српско Сарајево, и Илилу! Француски командант Сарајева Jean Rene Bachtel је изјавио: "Србима Сарајева преостаје или мртвачки сандук, или кофер, да беже!" Милошевић је такође потписао да се Српска војска у Босни делимично разоружа, а да мусимани добију два пута више најмодернијег америчког наоружања! На тако нешто још ниједан вођа у историји света није пристао.

Ко добије ово писмо, нека направи 5-10 копија, и пошаље својим пријатељима, да дознају о овој највећој издаји нашег народа. Ко може, нека пошаље на др Каракића, Младића, Аркану, да исти виде шта их чека. Што се тиче пак Милошевића, највећа казна Српског народа неће бити довољно тешка за његову катастрофалну издају!

Боже, молим ти се, помози српском народу!

Децембра, 1995. године

Очевидац из Дејтона,
Охајо, САД

Ваздухопловна база Рајт - Патерсон, Дејтон, Охајо

ПОВОДОМ ИЗРУЧЕЊА
ГЕНЕРАЛА ЂУКИЋА И ПУКОВНИКА КРСМАНОВИЋА:

ИФОР ХАПСИ САМО СРБЕ

По ком су критеријуму ухапшена два официра? Изручење суду у Хагу по договору Холбрук-Милошевић. Дволучност у старту: условљавајући свој долазак мусиманској власти истовременим одласком муџахедина, Американци фактички, ослободили највеће злочинце. На време је требало у Сарајево на белом коњу, а не са белом, преговарачком, крпом

Све је јасно! Генерал Ђорђе Ђукић и пуковник Алекса Крсмановић испоручени су у Хаг тек пошто је амерички емисар Ричард Холбрук договорио хапшење српских официра са Слободаном Милошевићем! Ово је, на основу информација из Беле куће, објавила сва америчка штампа. Наравно, нико није очекивао да Холбрук буле "задржан" док се не ослободе српски официри. Преговарач за преговарача, рекло би се. Али има један мали детаљ, Холбрук није преговарач, он је – налогодавац. И то врло уображен налогодавац. Свим осталим дипломатама дели савете како треба поступати у разговорима са Милошевићем – ош-тро и без попуштања. Просуђујући кроз Милошевића, није ни чудо што Јенки читав српски народ третирају као Индијанце. Тако су и ухапсили двојицу наших официра, као што су некад давно ухапсили поглавице Апача, Коциза и Церонима. Позвао их Велики бели поглавица у свој дрвени вигвам да попуште лулу мира и – стрпао их иза браве. Овакав поступак је, значи, потпуно нормалан за Јенкије. Огорчење српског народа на тренутног председника Србије са-мим тим је и веће.

Ситуацију око двојице официра можда је најбоље објаснио др Војислав Шешељ. Како је, на редовној конференцији за штампу, појаснио др Шешељ, на хапшење Ђукића и Крсмановића, прва би требала да реагује Војска Југославије, пошто су оба официра на њеном платном списку. У томе и јесте проблем, што бивша ЈНА, данашња ЈА, и даље производи ста-решине у које није усађено ништа српско, јер би иначе знали да се "Турчину на веру не иде"! Јер вере нема. Као и још неки недовршени, варварски народи. Тешко се одупрети ути-ску да је добар део високих официра Војске Републике Српске врло широкогруло, од првог дана, изашао у српет свим захтевима окупационих НАТО снага. И исто тако просто по-

Организатор екстрадиције српских официра

хрило на преговоре о којечему са мусиманима и осталим усташама. Зато и не чуди да се овако нешто догодило.

Уследило је оно што је др Шешељ, помало иронично, препоручио: огласио се генерал Момчило Перишић. Његово саопштење поводом целог случаја, деловало је млако и неубедљиво, више као одређено саучешће друговима у невољи. Огласио се и Ратко Младић, по неким незваничним информацијама, запретио је мусиманима сличним киднаповањима. Ка-сно, требао је да уђе у Сарајево на белом коњу, када је имао прилику, а не сада, са белом преговарачком крпом. Тако то бива када се не слуша сопствени народ, него послодавац. Одмах га је Радован Карадић упозорио да односи са ИФОР-ом нису у војној, него у политичкој надлежности. И то је оно што највише чуди. Пошто је Стејт департмент објавио нескривено задовољство пребацивањем двојице високих официра у Хаг, те најавио праву сезону лова на Младића и Карадића,

руководство Републике Српске нема више никаквог разлога да настави даљу сарадњу са окупаторима. Уместо конкретних акција, са Паља стижу не-примерене изјаве, од којих је најбессловеснија она Биљане Плавшић. По њој, ИФОР је спровео Ђукића и Крсмановића у Хаг, како би их ослободио из мусиманског затвора. Није него. Ова теорија као да је темпирана тако да се умилостиве окупатори и примери сопствени народ.

Иако су официри ухапшени у сектору одговорности француског дела ИФОР-а, читаву операцију очигледно воде Американци. У сајејству са мусиманима, наравно. Све у дубоко хуманом настојању да се кривци приведу лицу правде. Својој и светској јавности су, пре свог доласка на нашу, српску, земљу обнародовали једну вест, која у самој себи, носи кличу дволичности, двоструких аршина. Како су се изјаснили, пред саму инвазију, неће доћи док год из бивше Босне, не оде и последњи муџахедин. Истерију муџахедине који су, у овом рату, и те како уживали у српској крви! Муџахединима је опроштено, иако су и сами признавали своја злодела у име Аллаха! Цео свет је пренео фотографију муџахедина који је згazio на одрубљену српску главу! А овамо, објективни Американци хапсе све злочинце, без обзира на националност. Ово је и најбољи аргумент за све оне који у Србији подржавају хашки трибунал и заговарају сарадњу са овом расистичком организацијом, створеном само због правног правдана геноцида извршеног над српским народом. Американцима, тачније наивно и необавештеној америчкој јавности, ово је пласирано као покушај избегавања конфликта са Арапима, који их, иначе, не могу очима да виде. А када треба хапсити Србе, онда нема страха од губитака? Па наравно, кад имају гаранције Слободана Милошевића да отпора неће бити, зашто су задужени његови официри на "терену" (што је у

Снаге за примену "мира"

њиховој терминологији Република Српска). Све док и они сами не упадну у заседу, јер сваки од њих има угравиран рок употребе. Толико о непристрасном привођењу правди, а како изгледа само суђење, већ имамо прилику да видимо у случају несрећног Талића. Мртварење, а не

суђење. Фарса, а не правда. Шта све није учињено да се отежа адвокатима који га бране, колико смо само правних небулоза отрпели до сада? Од оне да се уважавају само писмени, али не и потписани искази сведока оптужбе! Те да их одбрана не може испитати јер се, као, плаше се за своје животе! Тако нешто се не признаје ни у последњем људождерском племену, а камоли да уопште падне на памет неком дипломцу Кембриџа, са напудерисаном периком на глави. Иако им није "прошло", само намера говори дољно о објективности процеса. Усталом, пошто Јенки много воле да Хаг пореде са Нирнбергом, ево им још мало материјала. У Нирнбергу је суђено истакнутим нацистима, али је то апсолутно занемарљива група у односу на ону коју сути исти Американци запослили у својим тајним службама. Маса оперативаца и руководилаца Гестапа, СС-а и осталих нацистичких формација спашена је захваљујући Американцима и чак зарадила пензије у Сједињеним Америчким Државама. Суђење главе-шинама Рајха, било је само бацање прашине у очи – исто као и данас. Србе треба осудити за оно што нису по-чинили, како би се заташкала сва монструозност злочина који је учињен над њима.

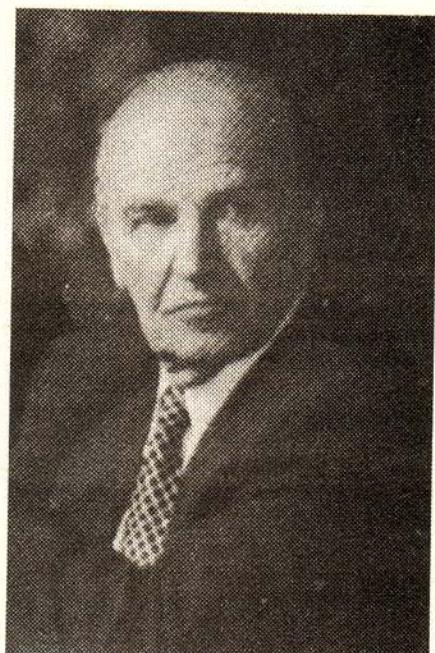
Хапшење Ђукића и Крсмановића покреће још једно, изгледа шовинистичко, питање. Нико одиспоручених није био на фамозној хашкој листи од 52 тражена лица. По ком су онда критеријуму ухапшени генерал Ђукић (при томе још из интендентуре) и пуковник Крсмановић? Сада се хашке судије убише објашњавајући: те задржани су док се све не провери, те њима се, у ствари, не суди, него ће да сведоче... Затим, говоре о одличном садејству са "владом у Сарајеву", као да је мусиманска власт ухапсила неког

Четворе очи за српске "злочинце"

свог муџахедина. Све то указује да је једини критеријум за хапшење то што је неко Србин. Пошто је у Америци број црнаца и Латиноамериканца порастао толико да имају снаге да узврате ударац белој, владајућој класи, Јенки се више не усуђују да своје расистичке и шовинистичке фрустрације просипају код куће. Сада се испуштавају на Србима. Наравно, никад не треба сметнути са ума ко им је све то омогућио. Друг Слободан Милошевић. Тиме што је, у договору са Холброком, омогућио ово хапшење, ископао је непремостив понор између себе и свог народа. Јер, нема Србина који, иако се не слаже са Карадићем или још више са Младићем, може да одобри садистичко прогањање ове двојице. Из простог разлога што су Срби. Нико трећи нема право да суди Србима. Милошевић је друга прича, он је друг, а другови су Југословени, неки туђи и стран народ.

Истовремено, америчка администрација својим понашањем као да намерно иритира српски народ. Због тога и није чудо што о њима Срби размишљају као о Немцима са говорном маном. Једно је сигурно, Срби који много не мари за стране језике, као и остали, од Американаца злостављани народи, сигурно знају значење једне енглеске реченице:

Алија Изетбеговић –
фундаменталиста по укусу Запада

"YENKI GO HOME"

Ова реченица је исписана на свим зидовима света, од Панаме до Пекинга, а ми смо јој додали испод: "Водите и Слобу са собом". Нешто ситније, ћирилицом.

Огњен Михајловић

ТРАГОМ ВЕСТИ ОБЈАВЉЕНЕ У ЛИСТУ "ИНТЕРВЈУ"

ЗАШТО ЈЕ ДР МИРА МАРКОВИЋ ИСКЉУЧЕНА ИЗ ТЕСТАМЕНТА МОМЕ МАРКОВИЋА?

Освета или каприш комунисте који је по партијском задатку туђе дете признао за своје

На Божић, 7. јануара 1994. године, у листу "Интервју" објављен је чланак под насловом "Парница око тестамента Мире Марковић" који је скупо коштао главног уредника Драгана Влаховића и његовог заменика Славољуба Качаревића. Поменуты уредници смењени су по кратком поступку и одмах најурени из редакције. Налог за њихово "демократско" избацивање на улицу дошао је са највишег места, из лоповске егклаве Дедиње.

Чланак је објављен у форми кратке новинске вести, без коментара. Иако је прилично бајат због своје ексклузивности заслужује репринт. Из факсимила се види о чему се ради па садржај нећемо да препричавамо. До пунинићемо га само неким подацима о учесницима спора који описује.

Једва да се неко још сећа Моме Марковића, политичара прве послератне генерације, једног од оних који је Србији скројио капу (АВНОЈ-евске границе) и који је одавно нестао са политичке сцене. Старији грађани наше републике сећају га се по злу (жарко је и палио по Шумадији) а за оне млађе он је апсолутна енигма. Штуре и лаконски кратке одатке о њему написали смо у просветној "Малој енциклопедији" из 1986. године.

ПАРНИЦА ОКО ТЕСТАМЕНТА МОМЕ МАРКОВИЋА

У I општинском суду у Београду отворен је недавно спор око заоставштице преминулог познатог српског политичара Моме Марковића. Како је између осталог наведено у судском спису, „тужиља је ћерка тужене чији је супруг Мома Марковић“. Тужиља је Мира Марковић а тужена је Вера Марковић. С обзиром на то да је покојник оставио олографски (руком писани) тестамент из 1988. године, којим све даје супружни резултати Вери – тужиља се побунила. Сви остали могући наследници, иначе, одрекли су се у Верину корист:

Тужиља Мира Марковић оспорава тестамент, сматрајући да је повређена у расположавању нужним делом наследства које јој, како она тврди, припада. Зато тражи једну четвртину од читаве оставаштине која обухвата: непокретност у Гроцкој, четвороособни

Проф. др Мира Марковић

стан у Београду, путничко | на прво рочиште нико није
возило, уметничке слике... | дошао.

Како Интервју сазнаје, | С. К.

Факсимили из листа "Интервју" од 7. јануара 1994. године

Здраве памети и чисте свести он је, као једног од својих наследника из тестамента искључио сопствену ћерку! Ако један отац своје дете лиши наследства онда сигурно за то постоји крупан разлог. Шта је, дакле, условило да др Мира Марковић остане кратких рукава у деоби имовине свог официјелног оца.

Као у причи о козјим ушима цара Тројана, обелодањена је тајна чувана деценијама. Оно о чему се кријешо зуцкало у уском кругу упућених, избило је на светло дана. Урамљена слика једне породице разбијена је у парампарчад. Да ли из освете или каприза, тек, Мома Марковић је писмено потврдио да Мира није његова ћерка!

Када су карте коначно отворене, утврђено је да је полицијски функционер окупационе власти у Београду Бошко Бећаревић њен биолошки отац. Њена мајка Вера Милетић (партизанско име Мира) била је члан Комунистичке партије. Пошто је у једној рацији пала у руке Специјалне полиције, да ли милом или силом, "пропевала" је и одала своје партијске канаде. У току истраге постала је љубавница Бошка Бећаревића. Та необична веза резултирала је рођењем девојчице. Када је пуштена на слободу, комунисти су је ликвидирали. То је обавио Мома Марковић али је по партијском задатку дете морао да призна за своје.

Међутим, Мома своју улогу оца није одиграо до краja.

Када је искључена из тестамента др Мира Марковић је пресавила табак и оспорила последњу вољу покојног Моме Марковића.

Зашто је то урадила? Зашто није ћутке и достојанство прешила преко тога? Да ли је у питању била потвесна мржња према издајнику њене тајне или неки интерни породични обрачуни? Да ли јој је заиста стало до винограда у Гроцкој, стана у Београду, кола и слика сумњиве уметничке вредности? Да ли јој вила у Толстојевој улици и богатство које је опљачкао њен муж, и у коме и сама ужива, нису довољни?

Одговоре на сва ова питања зна једино Мира Марковић. Она, наравно не намерава да објасни свој поступак. Гледано са стране, чини се да је њено истеривање правде узроковала грамзивост својствена њеној класи. Да је потреба за богаћењем њен једини мотив.

Било како било, др Мира Марковић ради узлудан посао. Богатство којим располаже и оно за којим јој је зинуло неће бити у прилици још дugo да користи. Примиче се време својења рачуна. Ако буде имала среће и ако буде успела да се измиготи из руку правде, остатак живота проживеће у избеглиштву.

Синиша Аксентијевић

ЛИЧНИ СТАВ

ТРАДИЦИОНАЛНИ ПРИЈАТЕЉИ

И НЕПРИЈАТЕЉИ

Карактеристично за све досадашње Југославије јесте да су рано умирале. Болька од које је боловала Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца била је, како нас искуство учи, наследна, па је сваки пензионер, рођен у годинама настанка једне од досадашњих Југославија, присуствовао и њеној сахрани

Имајући у виду ову чињеницу, Југославијама се не може замерити што нису стекле нешто што би се, без потсмеха, могло називати југословенском традицијом. Било је борби пеливана, синске алке, роштиљијада, пулских фестивала, бициклистичких трка, такмичења тамбурица, бадњака, мелодија Јадрана...

Ипак, за традицију су потребни векови, а Југословени, регрутовани из народа преко чијих се територија пролазала свака Југославија, нису успели да нападирче никад више од неколико деценија, које, ако би се све сабрале, ни до данашњих дана не дају ни један једини век. (Можда би све било другачије да први "Југословен", цар Душан, није прерано отрован и своје Србе, Грке, Бугаре и Арбанасе оставио на милост и немилост једнедругима?)

Међутим, иако су без традиције, Југословенима се мора одати признање да су стекли бар "традиционалне пријатеље" и "традиционалне непријатеље".

"Традиционални пријатељ" се лако препознаје: Њему свиће када се Југословенима смркне. Овде не треба преиглањавати и журити са закључивањем: реч је о буквалном свитању и смркавању. Јер, "традиционални пријатељ" је, по правилу, на другој страни земаљске кугле. Док, рецимо, Срби спавају, "традиционални пријатељ" је будан и брине о њима. Српски сан нико не сме да омета! (Или сте можда чули да је НАТО Србе бомбардовао ноћу?).

Што се "традиционалног непријатеља" тиче, и он је лако препознатљив: он је уз Дунав, по потреби и низ Дунав. Ако има кућу и имање са кога га нова народна власт може протерати, онда "традиционални непријатељ" постаје још "традиционалнији". У сваком случају, исувише је близу да

би био обичан, а камо ли тек "традиционални" пријатељ.

"Традиционални пријатељ" се препознаје и по томе што је толико омиљен да има своје стално место у Савету безбедности нити базе широм света. (Одакле би тај бранио Југословене?). На овим просторима је Србе гурао у братоубилачки рат против Османског царства потпомажући цебаном (уместо букварима!) њихове устанке, а омладину је кварио школујући је по Пешти, Бечу и Минхену (уместо да ју је регрутовао за УН контингенте ради очувања мира негде у свету).

"Традиционални пријатељ" је своје монархе или председнике државе сам гильотинирао или убијао метком, а када је на ред дошао и српски краљ, понудио је своју територију за његову ликвидацију како би се Југословени што мање потресли немилом сценом атентата. Србе никада nije злоупотребљавао за овакве ствари. За разлику од "традиционалног пријатеља", "традиционални непријатељ" умео је, кад му загусти, Југословенима да подметне и свог престолонаследника да га убију! (Или сте можда заборавили да је сам Гаврило Принцип рекао да је то што је учинио учинио за Југославију?).

"Традиционалног непријатеља" препознајемо и по томе што је, углавном, католик или протестант, док "традиционални пријатељ", онако широког срца, нема шта није, па чак и ништа.

Како се дошло до ових критеријума за разликовање "традиционалних" пријатеља и непријатеља?

Једно је сигурно: Србија није заједница за настанак ових критеријума. Јер, она и сама пати од кратковечности. Задњих векова постојала је само четврт века као самостална, трезвена и суверена држава (1878–1903). Како последњи српски монарх није имао престолонаследника, после његовог убиства на српски престо долази популарни "чика Пере" Кађорђевић (познат и по томе што се парнично са сељацима комшијама). Попито се већина коцкарских дугова, тада 59-годишњег "чика Пере", налазила у Француској, логично је било да, за почетак, "традиционални" пријатељ постане Француска. Утолико пре што она Србима продаје топовску муницију која по калибра не одговара српским топовима, па их тиме спасава евентуалних оптужби за ратне злочине. После славних победа обреновићевског официрског кадра у Балканским ратовима и Првом светском рату, пријатељство са Француском постаје још традиционалније и кулминација спомеником захвалности (!?) Француској.

Следећег "традиционалног" пријатеља Југословени добијају после катастрофалног пораза кађорђевићевског официрског кадра у априлском рату '41. То су Енглези и њихов привезак Американци (или је можда ипак обрнуто?) који несебично помажу грађански рат у Југославији како би што више наудили Хитлеру.

Ово пријатељство Југословена, Енглеза, Француза и Американаца кулминира у југословенском бомбардовању Хирошиме и Нагасакија. Разуме се, ово југословенско бацање бомби на Хирошиму и Нагасаки није било директно и непосредно, али ако то чине југословенски "традиционални пријатељи" и, пре свега, савезници у рату, онда су бар делићи тих бомби бачени и у југословенско име. (Да ли би то и Србима пало на памет?). Као што се за Ниш или Пожаревац стиже преко Сталаћа или Мале Крсне, тако се и до Хирошиме и Нагасакија стигло преко

америчке савезничке атомске бомбе. Срећом, првијење није дозволило да Југословенима на томе замере Нехру, Насер, Секу Туре, Сиримаво Бандаранике, У Таит, Сукарно или, далеко било, Козирјев.

Како се данас сви Југословени налазе у својој матици, у Србији, убудуће се југословенска спољна политика може мирне душе називати и српском. Куда је та политика одвела Србе (и околину) може се видети и обичним погледом кроз прозор. Нарочито ако је реч о сарајевском прозору на коме окна не представљају ни најмању препреку погледу.

Настављањем овакве политике Србија ће се све више удаљавати од заједнице којој природно припада: од заједнице европских народа. Јер, у Европу се не улази допадањем моралном, националном, верском и расном конгломерату попут презадужене Америке. Не улази се ни прикупљањем симпатија једне Енглеске која није баш случајно од Европе одвојена дубоким и широким каналом, као ни братимљењем са денационализованом Француском која је, ако се изузме географски положај, више афро-азијска него европска државна заједница.

У Европу се уопште не улази већ се она ствара. Ако Србија не жели да се одрекне свог права у стварању нове Европе на провереним темељима, преко би било потребно да се ослободи представа о "традиционалним" пријатељима и непријатељима. Докле овакве представе могу да одведу види се и из тврђе која се често може чути: Немачка би да продре на исток и да угрози Америку у Турској! Сви се слажу да то није лепо од стране Немачке, али да је Америка у Турској – то је сасвим нормално!

Такође би се морало престати са злоупотребом православља у политичке сврхе. Правдање одређене политike православљем постаје смешно ако се недељом у време литургије забири у било коју београдску цркву. Срби, Грци, Румуни и Бугари немају никакве посебне потребе да се позивају на православље јер су они већ историјски и географски упућени једни на друге. Увођењем православља у игру, из природне балканске заједнице искључују се Шиптари, али и Мађари, о чији Дунав је "окачен" Балкан.

Јачањем подунавско-балканске заједнице и сарадње, Србија би се све јаче причвршћивала о природну европску осовину Берлин-Москва, чиме би престало лебдеће путање дуж осовине Дизниленд-Дизниленд (америчко-француски). Оваквој оријентацији не би смело бити препрека то што Америка, која већ пола века држи Немачку под (скривеном) окупацијом, од Немачке прави европског баука и громобран за сопствену политику према Европи, као ни то што је у Москви на власти режим који уме да гранатира сопствени парламент али не и да одбрамби, ако не већ руске националне, а оно бар совјетске интересе.

О "традиционалним пријатељима" др Шешель каже:

"У својој лакомислености и наивности често смо се бусали у прса пријатељствима са неким великим и моћним, а они нам никада нису били искрени пријатељи. Та Француска никада прстом није макла за српски народ. Захваљујући енглеској политици остали смо најмање сто година дуже у турском ропству него што бисмо иначе. Подигосмо споменик захвалности Француској. Зашто? Зато што су

Французи хтели да српски младићигину у што већем броју како би се спасли француски. Сетимо се колико су дана каснили француски бродови по изнурене српске војнике и нејач на албанским обалама."

Значај природне европске осовине Берлин-Москва увиђа и Владимир Волфович Жириновски, членник Либерално-демократске партије Русије и преседнички кандидат, који одржава врло живе и добре односе са немачким народним странкама. Обе стране знају да Немачка није увек била нити заувек може остати само Хитлер и хитлеризам, да не постоји само Сталинград већ и Санкт Петербург.

Непријатељи јаке Европе, свесни опасности коју представља ова осовина Москва-Берлин, Немачкој су пристиљамчили апсурдно француско пријатељство, док Русију ширењем НАТО пакта на исток ("Партнерство за мир") покушавају да и даље држе у неприродној изолацији од континента коме у сваком погледу припада.

Задужени за српску спољну политику морали би најзад престати да српску лако запаљиву кућу и даље окружују комшијама "паликућама", а "ватрогасце" да смештају на крај свете.

Без сложне и јаке Европе, оне европске и континенталне, Србија нема чему да се нада. Низ Дунав ће и даље стизати само канализационе воде и оно због чега су пуштене, а слаба утеша ће бити што ни низводне суседе не снalaзи боља судбина. Настрано је тврдiti и веровати да је то једина сврха Дунава, европске жиле купавице.

Настрано, али вара се свако ко мисли да је и некажњиво.

Петар Димовић

Београд, Ускrs 1944. године – дело "традиционалних пријатеља"

НОВИ ПРИЛОЗИ ЗА БИОГРАФИЈУ "КЛЕОПАТРЕ", КРУНИСАНОГ
КРАЉА ГЛУПОСТИ

ПАТКЕ КЛЕО-ПАТКА

Пре рата у бившој БиХ, оно (дал' мушки или женско) изјавило је да ће: "... у Босни владати мир и да ће нам бити тако лијепо да ће нам завидјети. На изборима ће побједити Нијаз Дураковић са својим комунистима".

"Да. Биће избора, и на њима ће победити Социјалистичка партија. Наравно, и њен председник Слободан Милошевић. Па, човек је живи светац, донео је мир. Границе ће се отворити, многе европске земље ће укинути визе за нас. На Косову неће бити ништа, осим мањих инцидената, али све ће бити у реду. Моја порука грађанима Србије је: спавајте мирно, заједно са Клеопатром!"

Дакле, људска глупост заиста нема граница! Оволовико глупости у тако мало речи може да извала само "крунисани балкански краљ глупости - Клеопатар". Наравно, извала је (а не изјављено), у емисији још глупље телевизије. Где чуда, на истој оној телевизији која је објавила, у сред зиме, проповетале, јулске честитке. Томислав Николић, потпредседник Српске радикалне странке, у емисији једне друге телевизије, окрстио је "оно", непознатог спола, а што се одазива на "Клеонатра", нешто примеренијим именом - Клеопатар. Ипак, можда би примеренији назив за "оно", био - Клеопатак. Уз дужно поштовање пачијем роду, оно "патак" иза "Клео", односи се на новинарску патку (долуше, патку која је променила пол, у

обрнутом правцу). Значи, измишљену вест, измишљотину. А Клеопатак је заиста авангарда у обмањивању јавности. Чео Балкан, не само Србија и Србија, вековима су били плодно тло за све врсте видовњака, пророка, исцелитеља... Зато што је историја овог полуострва један вековни рат, који се само на тренутке прекида. Зато што се увек тражила најда. Увек, као и данас постојали су људи (а данас и травести) који, без савести, зарађују на измученима. У земљи Тарабића, деда Милоја, којима је прва комисионица видовита Ванг, понекад ни научни докази нису довољни да се и последњи појединци отрезини. Што се тиче Клеопатке, он је најпроказанији од свих, па га не треба посебно ни истраживати. Само због важног поређења, навшемој једну његову брљотину из предратног, предизборног, Сарајева.

С обзиром да је рођен, рођена, рођено у Бијељини, где је дugo певао, певала, певало по локалним бирџузима, те тако скупљао, ла, по паре за операцију промене пола (сопствена изјава у београдској штампи тог времена), било је природно, да као пророк ординара по тадашњој Босни. Тако се и десило гостовање у једној емисији

Трећег програма тада братство-јединствене ТВ Сарајево. У граду познатија као "Са 3" телевизија, имала је једном седмично термин од неких пола сата у којем су гостовали којекакви чудаци, са јединим циљем да наслеђују публику, а не да их било ко озбиљно схвати. На Клеопатку је дошао ред негде пред саме изборе, у време почетка "демократије". Без пардона, дошло је до, данас Сарајлијама, морбидно смешне извальтине. "Пророчанство" је, дословце, гласило овако: "У Босни ће владати мир, на коме ће нам сви завидјети. Босна ће бити нека врста фришопа у који ће сви долазити. На изборима ће побједити комунисти на челу са другом Нијазом Дураковићем. Сачувано братство и јединство, па Босна и Херцеговина је Југославија у малом!"

Звучи ли вам познато?! Треба ли коментар?

Поредећи предратно "предсказање" са послератним, намеће се један закључак: Куку нама! Заратиће се тако да ће земља да гори, Шиптари ће да подивљају, граница ће запавек остати затворена, а из земаља Западне Европе, протераће и последњег Србина. У целој причи, ипак, постоји и једна лепа ствар: социјалисти неће добити изборе и Милошевић неће бити председник!

За илустрацију, споменућемо још једног "забављача", који је гостовао у истом, предратном, програму. За разлику од Клеопатке, представљао се као исцелитељ, а сам је себи телао "Доктор Деки". Гледаоце телевизије до суза је наслеђају својим наступом у живо. Над главом пацијента, хронично оболелог дечака, махао је рукама и пуцкетао прстима неких десетак минута. Када је завршио, окренуо се према камери и гледаоцима рекао како је дечак излечен. Из позадине, дечко је добацио: "Ама чико, боли ме исто као и раније!" На то се овај надрилекар окренуо и наставио исту "терапију" још неколико минута. Потом се поново окренуо према камери и закључио: "Ето, било је мало теже, али на крају, успело је!" На то је десетогодишњак, који више није могао да трпи, устао са столице и узвикнуо: "Чико, немашти појма!" И демонстративно напустио студио. Ту се губи сваки траг "Доктору Декију". Управо због оваквих ситуација емисија је и била гледана, а не због тога што је неко веровао у исцелитељске или

Пророчица - Мира и Клеопатра

пророчке моћи. Ипак, "Др" Деки је ко-
ристио потпуно другачију тактику од
Клеопатка – није се петљао у полити-
ку.

Није Клеопатков највећи грех што
се својим "предсказањима" ставља,
без резерве, у службу назадне, кому-
нистичке идеологије. Најгоре је то
што је овакво "прорицање" будућно-
сти директан удар на све хришћане,
Српску православну цркву. Чисто бо-
гохуљење. Едино право предсказање
је оно које признаје Црква, сва она су
записана у Светом писму, сва су љу-
лима лата са одређеним узвиšenim
циљем, а не да би се типовала седмица
на лотоу.

Друго: Клеопатак уз прећутно одо-
брење Мире Марковић, која као да јој
је сестра (или брат) близанац, за-
рађују гомиле пара на исцрпљеном
народу који се, једноставно, пита када
ће свему овоме крај? На очевима које
је ова власт претворила у шверцере, и
тако их срозала у очима сопствене де-
це! Деце коју морају да хране. Био би
врло занимљив одговор на питање да
ли и колики порез се плаћа на зараду
од "пороковања"?

Треће: Јавно навијајући за комуни-
сте и Слободана Милошевића, Клео-
патак не само да врећа све опозиционе
странке и политичаре, него и њихове
гласаче. Значи, већи део српског наро-
да. У својим појављивањима на малом

екрану Клеопатак одрађује врло суп-
тилну пропагандну игру за ЈУЛ и ње-
му сателитски СПС. Под фирмом "ви-
довидости" продаје се болја бу-
дућност под комунизмом. Као кад је
познати комунистички зликовац из
Херцеговине, Благоје Паровић, пред
Други светски рат убеђивао народ да
ће после победе комунизма, по улицама
Мостара бити толико злата да ће се
пролазницима бити леђо сагињати
да га покупе. Иста подвала, друго па-
ковање!

Сада када се замерио свима, осим
комуницима, Клеопатак не може за се-
бе да очекује никакву милост. У су-
протном, да се не бави "предвиђа-
њем" судбине, тј. чистом больше-
вичко-сатанистичком пропагандом, било
би неукусно расправљати о осо-
би која има великих здравствених
проблема око одређивања сопственог
пола. Овако, укратко се може рећи да
се ради о преваранту који, радији за
комунисте, хоће леба без мотике.

Уједно, читав случај одличногово-
ри о комунистима; исти су као и
четрдесетпрве. Тада су ради обмане
пуштали браде и стављали кокарде и
убијали сопствени народ, а сада се
преоблаче у жене. Јадна је та странка
или чак и завереничко удружење које
се служи оваквим методама. Полупи-
сменим, необразованим типовима у
женским сукњама, који су из све снаге

упрли да рођени народ оставе у каме-
ном добу, у празноверју и затуцано-
сти. Да су заиста странка, јавно би се
дистанцирали од "предвиђања" из-
борних резултата, овако остају заве-
реничка организација. Пето и можда
најгрђе што иде на душу Клеопатка: У
бескрајној колони поштене српске си-
ротиње која се слила у Србију са оне
друге, продате стране Дрине, на
жалост било је и таквих, па чак и гор-
их него што је Клеопатак. Иако су
апсолутна мањина, својим кочопере-
њем у јавности стварају слику о некаквим
"босанским" Србима какви, у
ствари, не постоје. Разни Кајалићи,
Неде Украден, Бреговићи, Кустурице и
Клеопатци не само да раде за кому-
нисте и пропагирају оно због чега су
побегли, братство и јединство, него су
и много гласни када им неко стане на
реп. А довољно је само то, што су безо-
бразно богати у време сиромаштва
какво Србија не памти! Једном речју,
сви они су чиста увреда за српски род!
Клеопатак и за читав и мушки и жен-
ски род. Зар са тако нечим да, заједно
и мирно, спавамо, као што нам пожеле-
у пророчанству?! Далеко било!

Знате ли како се постаје видовит?
Па да и вама неко нешто откине, виде-
ли би сме звезде!

Огњен Михајловић

ОДГОВОР НА ПИСМО РЕГУШИРАНИХ КОМУНИСТА "КОРЕШПОДЕНЦИЈА"

Недавно је у Српску радикалну
странку стигао коверат беле боје, боје
невиности и чистоте, украшен по-
штансним маркицама на којима су
српске сметиње Острог и Студеница,
адресиран на ДРУГА др Шешельја. Ди-
лема о којој се снази прошлости ради
када је у питању пошиљалац, брзо је
разрешена: Срп и чекић (у народу по-
пуларно звани србосјек и маль) сме-
штени у црвену петокраку (без злат-
ног обруба!) која се смешила у заглав-
љу писма, јасно су говорили да се ради
о комунистичком а не љотићевском
ДРУГУ. Да би се спречила и најмана
недоумица, лево и десно од овог сим-
бола исписано је (на четири језика!)
крупним словима Савез комунисти-
покрет за Југославију.

Из приложеног дописа сазнаје се
да је дана 23. децембра 1995. године,
дакле између бившег Dana Армије и
католичке Бадње вечери, најено сло-
бодно време за одржавање (већ?) деве-
те седнице Југословенског одбора Са-
веза комуниста – покрета за Југосла-
вију. Седница је одржана поводом (тек?)
петогодишњице основања Са-
веза комуниста–покрета за Југосла-
вију, а њен резултат био је при-
ложени документ насловљен СТАВО-
ВИ СК-ПЈ О НАЧЕЛИМА ЗА РЕИНТЕГ-
РАЦИЈУ ЈУГОСЛАВИЈЕ НА НОВИМ
ОСНОВАМА.

Ради се, углавном, о поприлично уд-
воричком документу пројектом жељом
својих аутора да се што више додадну
Српској радикалној странци. Жеља је,
разуме се, вредна сваке хвале, иако је
прилично трапаво (можда и неискре-
но?) изражена.

Шта то јавља СК-ПЈ "другу" Ше-
шельју?

"На просторима некадашње југосло-
венске федерације, грађанским, међустан-
ничким и верским ратом и сецесијом-
створене су нове, међународно призна-
те државе."

Није баш актуелно, ал' ајде. За неко-
гако живи у прошлости и није баш тако
бајата вест.

"Ове државе настале су као резултат
разбијања заједничке југословенске
државе, непоштовањем уставности..."

Мој запажања није баш напри-
сечна, али то ни мало не умањује истин-
тост Стврђе.

"Стварање ових држава, за све југо-
словенске народе, представља историј-
ски корак уназад, због чега ће ово стање
неопходно преусмерити развој у складу
са захтевима демократизације и мод-
ернизације друштва".

Тачно! Ово је управо оно што и
Српска радикална странка говори: Када
се народнаје нарубу историјског амби-
са, мора се учинити корак уназад! Само
захваљујући том спасносном кораку

САВЕЗ КОМУНИСТА
САВЕЗ КОМУНИСТА
ЗВЕЗДА КОМУНИСТОВ
СОЈУЗ НА КОМУНИСТИ

ПОКРЕТ ЗА ЈУГОСЛАВИЈУ
ПОКРЕТ ЗА ЈУГОСЛАВИЈУ
ГИБАЊЕ ЗА ЈУГОСЛАВИЈУ
ДВИЖЕЊЕ ЗА ЈУГОСЛАВИЈУ

Novi Beograd, Bulevar Lenjina 6 • Novi Beograd, Bulevar Lenjina 6
може се доћи до раскрсице на којој се
(1903, 1918, 1945 или 1948?) залутало.

"Мир би требало да омогући новим
демократским и политичким чињоци-
ма и најширем масама да дођу до сазна-
ња да је интеграција императив модер-
ног времена и европских токова."

Исправно, другови. Исправно и за
сваку похвалу, утолико више што се и
радикали залажу за једну модерну и
европску државу (уз пуно поштовање
старих комунистичких пријатеља широм
Трећег света).

"Процес демократизације означиће
успостављање легитимности власти у
новонасталим државама."

Браво! Још једна стара радикалска
тврђња.

"Зато се СК-ПЈ залаже за подршку
процесу еманципације људи и друштва
у целини, за уставом ограничenu и дем-
ократски контролисану власт, за по-
штовање равноправности основних
слобода и права грађана, као и за пуну
заштиту права без обзира на веру, нацију
и политичку припадност народности."

Овде је, чини ми се, ред речи мало
изменењен, али то је небитно. Важно је да
и из ове реченице провејава дух Програма
Српске радикалне странке. Исти
случај је и са следећом реченицом:

Основачка скупштина "странке опасних намера"

"Процес демократског конституирања друштва означава и суочавање са национал-шовинистичким акцијама усмереним на етничка чишћења, прогоне и погроме припадника других народа и преузимање законских мера против извршилаца ових нечовечних радњи."

Овде је Савез комуниста-покрет за Југославију у потпуности (најзад!) дошао на позиције Српске радикалне странке. Како су национал-шовинистичке снаге један од највећих непријатеља сваког народа, Српска радикална странка је још давно пре оснивања СК-ПЈ (беше ли реч о петогодишњини?) упозорила домаћу и светску јавност на рађање тих снага које су дотле довеле да је у Србији данас скоро милион избеглица, да о гробовима и не говоримо. Исто тако Српска радикална странка најоштрије осуђује национал-шовинистичке снаге и на српском тлу, које би да на крају подмукну и перфидан начин искомпромитују српску националну свест и борбу српског народа за национални и државни суверенитет.

Довде је све у реду, довде СК-ПЈ маршира уз Српску радикалну странку.

На чему је онда проблем? Зашто СК-ПЈ, и поред скривено изражене жеље, нема могућности да се колективно припоји Српској радикалној странци?

На жалост, исувице је препрека на путу који је СК-ПЈ трасирао са циљем да се допадне Српској радикалној странци.

Једна од највећих, ако не и највећа препрека, јесте упорно истрајавање Савеза комуниста-покрета за Југославију на карађорђевићевској политици чији је циљ стварање Велике Југославије. Никоме није стало до тога да потура СК-ПЈ како су монархистички покрет, или залагање за једну агресорску политику, као што је стварање Велике Југославије, никако се не може подржати. Ширење граница Југославије, ако не баш до Трста, Целовца и Солунца, а оно бар до Триглава и Ђевђелије, јесте једна ратнохуашкачка политика која би опет изазвала несрећу, беду и погибију. Јер, тешко је замислити да би југословенски суседи пристали да се без крваве борбе

одрекну својих тековина за које су пролили толико српске, али и своје, крви. Становници негрчког дела Македоније добили су нацију, Словенци по први пут у људској историји сопствену државу на територијама Италије, Аустрије, Мађарске и Хрватске, а Хрвати, после хиљадугодишњег чекања обновили су своју државу (каква је – таква је, њихова је!). За чије бабе здравље би требало они свега тога да се одрекну? Зар само за љубав Савеза комуниста-покрета за Југославију?

Агресија за коју се залаже СК-ПЈ нашила би на осуду целокупне светске, како демократске тако и оне слободољубиве јавности. Нарочито када се узме у обзир етничко чишћење које би пратило ову агресију: Из редова Хрвата, Мађара, Срба, Словака, Албанаца и других народа опет би се регрутовали Југословени. Овај процес не би имао краја јер се зна да Југословени немају способност даљег размножавања: њихови потомци се по правилу одмећу на једног од дедова и прихватају његову нацију. Према томе, Велика Југославија изискавала би перманентно етничко чишћење народа пре него чијих би се територија протезала. Такав антицивилизацијски став Српска радикална странка никада неће подржати.

За посебну осуду је и верски фанатизам Савеза комуниста-покрета за Југославију, који би борби за стварање Велике Југославије дао карактер верског рата. Наиме, као што исламски фундаменталисти сматрају да је Аллахово све оно где је макар и на кратко ступила војска цихода, тако и СК-ПЈ сматра да је Марково све оно где је икал постојала и најмања партијска ћелија. Овакав верски фанатизам на прагу новог миленијума Српска радикална странка не може толерисати, још мање подржати!

Упркос својој толеранцији и демократском настројењу, Српска радикална странка не може узвратити симпатије које према њој испољава СК-ПЈ. Штавише принуђена је да жигоше овакву политику коју карактеришу агресивност, ратно хушканье, етничко чишћење и верски фанатизам, непримерни модерним цивилизацији-

ским токовима на смени миленијума. Ако жели да буде озбиљно схваћен, СК-ПЈ мораће се ограничити на своје матичне државе, Црну Гору и Србију, и престати да положе нека само њему здана "права" на туђе народе и територије. Овакав став СК-ПЈ, поред моралне осуде, изазива и озбиљне сумње у ментални склоп оних који се залажу за присвајање туђих територија иако је општепозната чињеница да су малобројне присталице СК-ПЈ у тим државама или на добровољном преваспитавању или у илегали.

Или је можда неко чуо за постојање СК-ПЈ ван граница Југославије?

Крајње је време да СК-ПЈ почне да дејствује на добробит државе и народа на чијем тлу је регистрован као политичка организација. Попримањем национал-патриотског карактера СК-ПЈ би и без промене имена (јер Југославија постоји и без "Велике Југославије") лакше разрешио проблеме који га изједају и заслепљују. Прошла су времена када се певало "Плива патка, плива гуска, ова земља биће руска" (бар од Триглава до Ђевђелије). Данас ту песму успешно може певати само још Генадиј Зјуганов, пошто је увидео да "Америка и Енглеска неће бити земље пролетерске". Успех који је Зјуганов постигао ненаоружан (тј. на изборима, што је за комунисте неуобичајено) свакако почива на националном освећењу и схватању да није обавезан да усрћењује туђе народе.

Остаје нам да се надамо да ће Савез комуниста-покрет за Југославију и даље слати извештаје са својих седница "другу" Шешељу и да ће већ у наредном мони да се прочита како се СК-ПЈ одриче залагања за Велику Југославију, своје агресорске политике, ратног хушканца и верског фанатизма. Само под тим условом могла би се узети у разматрање жеља СК-ПЈ да се, ако не колективно онда бар појединачно, приклучи радикалима.

У противном, можда би вальало размислити о оснивању (можда у Сплиту?) једног Превентивног трибунала за потенцијалне ратне злочине на тлу будуће Велике Југославије.

Петар Димовић

БУДИТЕ ИСТРАЈНИ У БОРБИ ПРОТИВ КОМУНИЗМА

Први прави корак ка демократији био би укидање Удбе. Њена политика је масовна производња у култури, што значи отварање врата за просечне вредности, медиокритете. "Др Шешељ, будите истрајни у својој борби, а прве промене ће се видети у култури!"

Драги господине Шешељ,

Највећа будалаштина (несмотрење је блага реч) Слободана Милошевића је у томе што је, при растурању Југославије, стартовао као комуниста, што је у првом реду Хрватима, тим рођеним крвицима Срба, добротило да српски народ прогласе за большевички. Запад је ту логику уважио и она му је, најавола, и потврђена два пута избором Милошевића за председника Србије. Запад није видeo да је Милошевић добијао изборе као запитник Срба (најпре оних на Космету), а не као комуниста. У томе је најновија трагедија српског народа. То је и главни разлог за медијско демонизовање Срба. Мишљење о српском народу као большевичком још се одржава у западном свету (за Клинтона је Милошевић непријатељ, што значи комуниста). За анатемисање српског народа главну кривицу сносе политичка недораслост. Милошевић и хрватска пропаганда, која је српском народу нанела ударац тежи од прогона и убијања. Да се Милошевић одрекао комунизма на самом почетку, како су то учинили Глигоров, Туђман, Кучан и остали, српски би народ имао друкчију судбину. Јосип Броз је Милошевићу био и остао узор, зато га се није ни одрекао.

На Србина се на Западу гледа као на комунисту, или бар као потенцијалног большевика. За тако искривљену слику о Србима одговоран је Милошевић, чије пионирско васпитање као да је још под психопатолошким дејством пароле "Америка и Енглеска биће земља пролетерска." Појам Србин избрисан је из свести многих људи на Западу: плаћеници у хрватској војсци говоре да су дошли да убијају комунисте, а Србе и неспомињу. Недавно је и Клинтон означио Милошевића као непријатеља, што значи као комунисту. Чак ни многи грађани Србије не виде у чему је овај режим комунистички и не би умели да кажу шта је то што је у њему комунистичко. Јул, као комунистичка партија, делује отворено, док актуелни режим то чини скривено. Његов се комунизам повукао у илегалу и чека неки свој тренутак. СПС је друго име за КПЈ, чија искуства обилато користи. Много шта је сачувано из Брозовог времена: структура администрације, многи кадрови, и најопасније, Удба – институција независна од државне администрације, као и у време Броза. Укидање Уdbe био би први корак ка демократији. Главни бранилац "тековина социјализма", односно ко-

мунизма управо је Удба. Она делује скривено, њене тајне службе задужене за културу одржавају вредности стечене по идеолошким критеријумима. Њена политика је форсирање масовне производње у култури, што значи отварање врата за просечне вредности, за медиокритете. Тако су медиокритетима напуњени факултети, Академија наука и друге институције културе. Нема напретка без темељне ревизије тих лажних вредности. А то је огроман посао. Ко би био у стању да га обави? Како стоје ствари, само Српска радикална странка!

Има пуно примера о вршењу Уdbe у култури. Навешћу само два. Први се догодио пре две или три године када је Милош Стамболић, главни уредник издавачког предузећа "Нолит", сuspendован с положаја од стране запослених у свом колективу. Убрзо се на Сајму књига појавио Милош Стамболић, представљен као главни и одговорни уредник и директор "Нолита". Дакле враћен је на посао и унапређен и за одговорног уредника и још директора предузећа! Ко је то могао да уради? Једино Удба као надлежна за културу, тј. за персонална питања у култури (она кључна, разуме се). Министарство за културу је само параван. У наведеном примеру Удба је, дакле, поступила не обазирући се на колектив "Нолита", али је то учинила у тајности, без знања јавности и уз мукло нутање културне јавности.

Други пример је мој лични случај. Ја сам забрањен писац. Не јавно, разуме се, већ непомињањем мога имена ни моје литературе. Општим нутањем које траје десетијама. Не знам јесам ли још једини забрањени писац. Прогнан сам, дакле из литературе ове земље, избрисан из књижевног сећања. Нико неће, укључујући и приватне "независне" издаваче, нида чује о мојим необјављеним рукописима. Немојте ме погрешно разумети: не очекујем да ми ви можете помоћи. Желим само да Вас обавестим.

Наметнуо сам се као писац на негашњим општег југословенским анонимним конкурсима за роман, оном у Сарајеву и то у два маја (1956/57. г. и 1957/58. г.), као и оном, дводесетак година доцније, у Београду. Три пута сам, дакле, потврђен као најбољи прозни писац, романсијер, на анонимним конкурсима. Мислим да је то најбоља легитимација и за рукописе које нико нема смелости да објави. Па ни оне неутралне садржине. Оно што се догађало на тим анонимним конкурсима за роман велика је срамота за

културу ове земље, али свему је томе кумовала Удба као главни, а скривени режисер, и њени сарадници. Многима су та збивања била непозната, а из круга непосредних учесника једва је још понеко жив; за њихова живота па све до данас, то је табу тема.

Мислим да сам једини прави критичар социјализма односно комунизма у литератури. Зато сам и прогнани писац.

Други писци своју критику режима своде на ексцес и вербални деликт. А кад се упусте у приказивање зла, какво је комунизам, они то зло (нпр. Голи оток) приказују у његовој егзистенцији, сировост његовог лица, а ја поступам обрнуто: покушавам (и успевам чим сам овако неповратно прогнан из литературе) да прикажем друго, скривено лице тог истог зла, његову есенцију, која је добила две основне димензије: 1) Ирационална завера против човека и 2) Цинични однос према човеку, његовим страдањима и патњама. Ирационални прогон човека је у роману "Малолетник" (објављеном 1963. г. у Матици српској захваљујући храбrosti двојице новосадских писаца), друга је у необјављеном роману "Бунтовници", који ни приватни издавачи немају три чисте да објаве (Студио Б 92 држи рукопис већ скоро три године – и ћuti). Од Брозовог времена до данас нутање је било и остало једина "храброст" издавача, али и писаца. Цинизам, као метод комунистичког поретка, са својом јако израженом демонском димензијом, лежи у основама тоталитарних система (у последње време ради му прибегавају, као исплативом, тзв. западне демократије, чији моћници као да налазе своје узоре у творцима большевизма). Роман "Бунтовници", у којем је приказано цинично страдање човека, доспео је у руке Уdbe преко "Нолита" и "Српске књижевне задруге", којима сам својевремено понудио рукопис. И time је моја списатељска судбина заувек запечаћена. Јер ја сам и при крају свог животног пута. Још да додам ово: у својим романима и не помињем социјализам или комунизам, а камоли да их критикујем или нападам: док практикујем страдања и патње) личностима у мојим романима читалац, може сам да донесе суд о владајућем друштвеном поретку.

И данас Уdbe брани многе лажне вредности у култури. Брани, у ствари, своје људе (најновији пример је А. Исаковић).

О деловању Уdbe у политици и економији свакако сте боље обаве-штени него ја (познато ми је само да је Уdbe имала искључиво право да појединим шверцерима дели повластице за шверцерске послове).

Будите истрајни у приказивању режима као комунистичког, а промене увек почињу са културом.

Драгослав Поповић

11 ТУЖБИ ПРОТИВ АУТОРА КЊИГЕ-ХРОНИКЕ "ПРЉАВИ ХАЦИ" ЕКСКЛУЗИВНИ ИНТЕРВЈУ СА КЊИЖЕВНИКОМ И ЗАБРАЊЕНИМ НОВНАРОМ "ПОЛИТИКЕ" КОСТОМ ДИМИТРИЈЕВИЋЕМ

БАБА ЈУЛИН "ПРЉАВИ ХАЦИ"

Коста Димитријевић: "То је политички, а не само кривични процес режиран од стране др Мире Марковић, ЈУЛА и њених послушника Хаци Драгана Антића и Александра Тијанића, чију сам делатност против српских националних интереса оштро критиковао у својој књизи".

После дејтонске капитулације и излаје националних интереса у Србији се враћају "Вунена времена", вампирски оживљују "Црне књиге" у виду нових пред судовима монтираних цензорских линчовења јавне и писане речи, вербални деликт је поново у моди, терор неокомуниста се наставља све више ограничавајући деловање опозиције, а Пандорина кутија зла надвила се и над од читалачке публике хваљењем хроником или савременим романом без лажи "Прљави Хаци" Косте Димитријевића.

Дешава се чудо невиђено да у време, када је председник Србије, по други пут најавио своју узалудну борбу против криминалаца, на оптуженичкој клупи неће седети народни пљачкаши и мафиози из српске владе и врхова државне управе, ни познати приватни банкарополут монструозне "српске мајке" Дафине, ни политичари као ни генерали криви за оволовике поразе и срамоте, него један осведочени патриота-књижевник и новинар "Политике", до зла бога прогоњен за време тоталитарног система, а награђен највишим признањима – Наградом за животно дело (1989) и Октобарском наградом града Београда (1991) у време буђења и препорода наше отаџбине.

Током четрдесет година преглажаког рада као књижевник и новинар "Политике" Коста Димитријевић је објавио неколико хиљада чланака, репортажа и фельтона, 25 књига од којих су три преведене на француски, енглески и пољски језик, одржао на стотине предавања и уметничких вечери, био водитељ у два дужа тв филма ("Династија Карађорђевића" и "Београд у сећањима Косте Димитријевића"). Многи његови текстови уврштени су узнајајне зборнике и едиције: "Голгота и васкрс Србије", "Два века српског новинарства", "Сећања савременика на песника Бранка Мильковића" и др. Сви побројани Димитријевићеви стваралачки, књижевни и новинарски текстови, најпо-

вољније су оцењени од низа домаћих и страних критичара, доктора наука и академика. Поред похвалне оцене др Шешеља књиге "Прљави Хаци" поменућемо још неколицину угледних имена који су написали позитивне рецензије у виду предворова Димитријевићевим књижевним делима: проф. Рашко Димитријевић ("Разговори и ћутања Иве Антића"), проф. Божидар Ковачевић ("Живот боемске Скадарлије"), Живорад Лазић ("Београђанка"), Чедомир Мирковић ("Време забрана"), принц Томислав Карадžићевић ("Краљ Александар I Карадžићевић у рату и миру") и др. За дугогодишњи рад "на популарисању врхунских личности наше културе и историје" у објављених 17 књига 1989. године Димитријевић је од свог професионалног удружења добио највише признање са образложењем жирија "због успешног оживљавања личности и догађаја из наше прошlostи и савremenosti "све то остварујући" на начин литераран, фактографски и мисаон, а пре свега истинит и зато тако пријемчив за садашње и будуће читаоце". (Поводом Награде за животно дело "Новинарски гласник" бр. 14 од 14. фебруара 1990). Две године касније, Димитријевић добија Октобарску награду града Београда за књигу "Време забрана" (раније онемогућених за објављивање текстова о српским великим писцима–Антић, Црњански, др М. Кашанин као и о сјајном беседнику – професору Рашку Димитријевићу), и за сталну рубрику "Политике" из културно-историјске прошlostи "Из старог Београда", који му "због изражених националистичких осећања", априла 1994. године, забрањује директор Хаци Драган Антић, један од главних садашњих тужилаца. Исти директор на Савиндан 1992. године уместо Димитријевићевог текста о српском просветитељу пустио је у "Политици" извештај о београдском ћубришту. Обуставио је Димитријевићеве текстове поводом прославе Ускrsa и Божића у старом

Коста Димитријевић...

...персона non grata у "Политици"

Београду да не би "конкурисали његовим", објављеним у празничним бројевима. На састанку редакције "Политике" 22. децембра 1992. године Димитријевић је прочитao у књизи "Прљави Хаци" приложено своје протестно

писмо поводом забране од Хаши Драгана Антића редовне рубрике посвећене Вождовој ослобођењу Београда да би као "важнији материјал" на истом месту пустио чланак о педигреу домаћих паса! "Оштро је критиковао крајем 1993. године Димитријевићев текст "Спомен осматрачница у Дворском парку", којим је захтевао да се поред спомен-плоча осталих војсковоја из првог светског рата постави и врховном команданту-регенту што је Скупштина града две године касније учинила. А чланак због којег је Димитријевић највише настрадао био је посвећен трагичној судбини носиона Карађорђеве звезде и осталих високих одликовања током српских ослободилачких ратова 1912–1918, дугогодишњем главном уреднику "Политике" Јовану Тановићу, који је без суда и пресуде стрељан од нове, комунистичке власти са 105 Београђана новембра 1944. (Видети "Политику" од 27. новембра 1944.) Тај изванредан, поштено написан текст Косте Димитријевића писмима "Политици" поздравили су српски родолуби као и Тановићева родбина о чему сведочи поглавље у "оптуженој" књизи, али и узнемирили комунистичке духове Јаре Рибникар, др Мире Марковић и остale њима подобне. Тако да се Хаши Драган Антић нашао у улози – егзекутора, доводећи Димитријевића забраном редовне рубрике и терањем у пензију у веома тежак социјалан положај јер издржава трочлану породицу. Стављен од тада на "црну листу" у листу "Политика", у којем је Димитријевић објављивао од 1960. до 1994. године, његове колеге више не смеју да објаве приказ ни о његовим новим књигама, ни приређеним књижевним вечерима, доброврорним приредбама у којима редовно учествује што је велика срамота за српско новинарство.

Исти бахати директор "Политике" Хаши Драгана Антића није допустио објављивање ни једног протестног писма читалаца због Димитријевићевог насиљног удаљења с послом и забране његове ради читане рубрике у листу који народ данас зове "Јулитика". Чак поменути директор није Димитријевић допустио да објави последњи свој текст у "Јулитици", посвећен његовој одлуци да због нечачних поступака Хаши Драгана Антића врати Октобарску награду града Београда, у којем је наговештио да због прогона пише други део своје раније објављене књиге "Време забрана".

Поводом предстојећег не само кривичног, него по Димитријевићевом мишљењу, и политичког процеса, објављујемо разговор вођен с тим слободарским писцем, аутором библиотеке "Великани Србије", којег је лист "Политика" или "Јулитика" скоро означила као "човека супротних, дакле антиреволуционарних и антикомунистичких идеја "у шта је" са непоштеном тенденцијом у све то уплео професорку др Миру Марковић и

ЈУЛ". (Видети "Политику" од 26. октобра 1995.).

• Укупно 11 тужилаца на челу са директором "Политике" Хаши Драганом Антићем суду је поднело тужбе "за увреду части и угледа" поводом више књиге-хронике "Прљави Хаци". Шта ви на то кажете?

– Уби ме прејака реч! – могу поновити поруку – спитаф са гроба мога од усташа убијеног пријатеља-принца песника Бранка Мильковића у загребачкој Ксаверској шуми што је у име лажног "братства и јединства" представљено као самоубиство. Иначе, са Бранком сам друговао током наших студија на Београдском универзитету и заједно био припадник од комунистичке власти онемогућавање чуvene неосимболистичке групе. О томе сам писао у скоро објављеној књизи "Мильковић у сећањима савременика" ("Просвета", Ниш, 1995). Иначе, суђење које помињете је политички, а не само кривични процес режиран од др Мире Марковић, ЈУЛА и њених послушника Хаши Драгана Антића и Тијанића, заправо егзекутора у медијским средствима.

• Због чега помињете и ту упутићете ЈУЛ?

– Па, ваљда вам је познато да се у народу "Политика" једно време звала "Слободанка" а од када је др Мира Марковић почела да игра кључну улогу у држави и преузела за своју левицу већину медија добила је симболичан назив "Јулитика". Тим, пропалим на изборима новокомпонованим комунистима из ЈУЛА лист "Политика" идолопоклонички посвећује највише простора као и председнику њихове дирекције др Мире Марковић, чији се сваки корак помно прати, пишу слављеничко-удворничке тираде, преносе њени написи из "Дуге", чиме је изневерен Рибникаров програм о задатку независне штампе из 1904. године. Недефинисаном покрету ЈУЛ у "Поли-

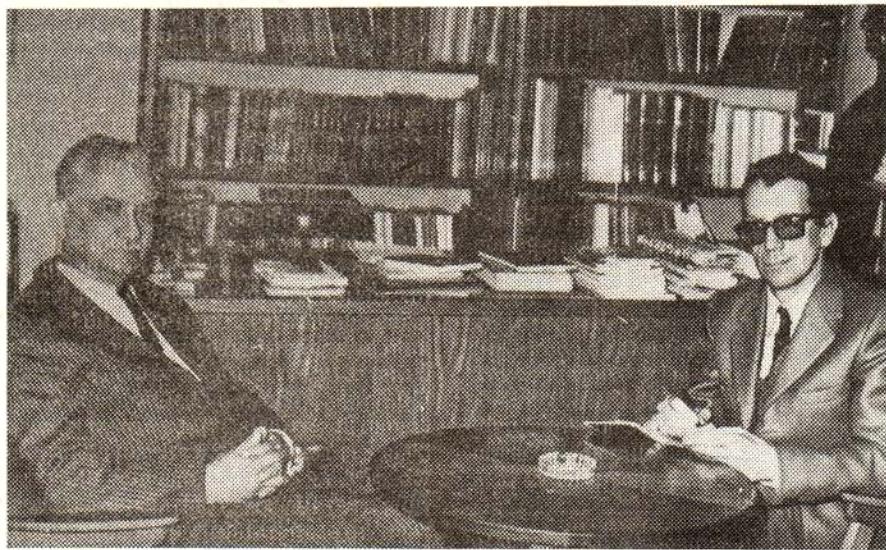
тици" скоро свакодневно даје се више простора него свим опозиционим странкама. А у том погледу највише је оштећена Српска радикална странка под председништвом др Војислава Шешеља што сам оштро критиковао у књизи "Прљави Хаци", јер је ван памети и велика срамота како се о њој и још неким опозиционим партијама данас, у "Јулитици", пише, односно колико се лаже. Зар је друга у земљи по броју гласача на изборима Српска ранијакална странка заслужила да "Политика" прећуткује њене редовне конференције за штампу, да објављује погрешне информације о њеним најпосећенијим митингима, да безбрз пута дезинформише јавност поводом прогона, незаконитог хапшења и тамновања њеног председника др Шешеља. Так у последње време, делатност СРС огласи се са којим редом више преко најкраће "Танјугове" информације. Постављам питање: зар од неколико стотина "Политикиних" новинара не могу се задужити бар неколико да редовно и попут НТВ Студија Б, прате веома ангажовани, прегалачки рад Српске радикалне странке на челу са њеним истакнутим представницима задобро наше народа. У књизи оштро критикујући удворничке позиције режиму "Политике" замерио сам се ЈУЛУ као и његовом представнику др Мире Марковић у вези једне скорашиње наше заједничке одржане књижевне вечери у пожаревачкој Народној библиотеци, која носи име маг 1942. године стрељаног ујака-књижевника Илије М. Петровића. У ствари, они који ме туже због горких, документованих истине изнетих у књизи о њима у мојој књизи, на челу са Х.Д.А. и Тијанићем, највећи су послушници др Мире Марковић. Иначе, са том другаријом имао сам и неугодну преписку.

• Поводом чега?

– Она је, у одломцима, објављена у мојој књизи, а морао сам јој се обратити. Отвореним писмом у вези са нечасним поступцима Хаши Драгана Антића које је на краје драстичан начин спровео према мени угрожавајући ми егзистенцију породице. Као и моје и раније доста оштећено здравље, јер сам, на жалост, одавно, инвалид рада. Из генерације сам, која је веома тешко преживела други светски рат, а још више угрожена репресивним мерама тоталитарног режима. У једној књизи о страдањима Београда, која је штампана у два издања, у тиражу од преко 100.000 примерака у Варшави, описао сам сећања на преживљено у детинству немачко бомбардовање, од којег је у дечаштву било још страшније "савезничко" да би после више од пола века дочекали убијање деце, жена и стараца и од НАТО-а. Срби су увек били криви, нисмо умели да се одупремо издаји социјалистичког, квази демократског режима, који је обмануо народ играјући на национа-

Коста Димитријевић са Ивом Андрићем

Са др Кашанином

листичку поенту, коју је брзо изненавио. После двоструког геноцида над српским народом, уверен сам да ће на следећим изборима он дати поверење својим правим заступницима, а никада председнику државе који је жени уступио толику власт да је народ зове најцрним именима.

Поводом једног мого скорашињег интервјуа љутио се председник Србије, тражећи преко једног свог пријатеља да пошаљем извињавајуће писмо његовој супрузи због провокативног назива "Љута баба Јула". То, по оној познатој песми Боре Ђорђевића. Додуше, мој предлог за наслов гласио је "Терор" Хали Драгана Антића, али као што је обичај, уредник задужен због тиража, дао је атрактивнији. И то сам у препорученом писму на Толстојеву 33. објаснио другарици Мире Марковић, замерајући јој на понашању при нашој, игром слушаја, заједничкој књижевној вечери. Нисам до-

био никакав одговор као што је ред у културном свету. А ни ранијим писмом нисам од др Мире Марковић тражио никакву милост ни заштиту, него јој јасно указао под каквим смо тешким условима деценијама радили у "Политици" док су нам њени партијски директори стално обећавали "светлију и бољу будућност, која ће тобоже наступити кад се изгради њен облакодер, па огромна штампарија у Крњачи, Дом културе у Крупуљи с технички бољом позорницом од београдског Народног тетрата (!!), увезу најmodерније компјутерске машине и сл. Нигде у свету новинари не живе тако бедно као у нашој земљи, мислим на оне часне у које не спада Хали Драган Антић и његови приврженци. Питао сам у том писму др Мире Марковић да ли сам од Хали Драгана Антића заслужио такво понашање да ми забрањује редовну рубрику за које сам добио највиша друштвена признања, да

не одговара на моје молбе и одбија да ме прими на пресудан разговор поводом опстанка моје породице, због њега запале у велике тешкоће материјалне природе. Указао сам јој и на остале самовољне поступке Хали Драгана Антића, његова шиканирања на радном месту, крају мог радног стола пред одлазак у пензију, вальда да би као "човек полиције" открио моју тајну документацију, због које би ме, по пут председника Компаније др Миновића, право спровео у затворску ћелију.

За скоро век историје "Политике" није било директора, осим Хали Драгана Антића који на посао долази са наоружаним телохранитељима, а дичи се тиме што у радном столу држи хеклер и њиме прети непослушним. Таквог чуда, наметнутог "Политици" од др Мире Марковић није било никада. Али, било је и раније много прљавих ствари о којима сам доста писао у време тоталитарног система да би и тада као и данас био кривично гоњен од појединача без части и угледа. И доказавши пред судом да сам у праву, био сам ослобађан сваке кривице уз пристојну материјалну одштету, што сам уверен да ће се и сада десити. Јер, ја сам и у својих неколико хиљада текстова у штампи и 25 књига писао увек истину...

• Да ли сте др Мире Марковић указали на своју књигу "Време забрана" и њену садашњу актуелност?

– Јесам, и обећао сам да ћу ако се њеном интервенцијом не промени стање у "Политици" написати други део своје књиге награђене Октобарском наградом "Време забрана". Један део те књиге сам објавио под насловом "Прљави Хали", а са суђењем следи и њен наставак. Иначе, нечувена хајка против моје личности покренута је после мого предавања одржаног 13. септембра 1995. године, поводом века од рођења мого ујака, заборављеног књижевника Илије М. Петровића, засновано на мени датим изјавама његових пријатеља др Ксеније Атанасијевић, проф. Рашка Димитријевића, Милоша Црњанског, др Драгољуба Јовановића и других, које се нису допале др Мире Марковић. Њој се није свидело што сам рат у којем је Илија учествовао назвао грађанским, што је лоше писао о Америци где се школовао указујући да пред тим експлоататорима "морамо да чувамо свој образ и понос", затим огорчила је антикомунистичка песма Црњанског "Куга" коју је још 1919. штампао у свом часопису "Дан" с чувеним референом:

"Хиљаде година вуку нас за нос/песници, месије, цареви и комунисти!"

Такође, није јој се допало моје тачно тврђење да због Илијиних отворених критика "комсалонаца" или салонских комуниста-надреалиста, ови дошавиши са комунистима на власт нису пола века хтели да штампају ни

једно дело поменутог пожаревачког великог револуционара, којег, до дуне нико од пријатеља – комуниста за три месеца заточиштва у бањичком Логору смрти није покушао да спасава.

Појсебно је др Мира Марковић нервирала исповест др Драгољуба Јовановића, који мије својевремено, казивао праву истину о страдању муг стрељаног ујака Илије М. Петровића. Ништа, комунистима, није сметало да до темеља пре неколико година сруше и скромну Илијину кућу док смо његове разбацине рукописе ја и сестра Дане, по зими спасавали из једне пожаревачке магазе. Управо, због тог муг критичког, истинитог излагања др Мира Марковић је без поздрава напустила салу пожаревачке Народне библиотеке "Илија М. Петровић", отишавши, по писању "Наше борбе" од 20. септембра 1995. године на неку приватну вечеру, чиме је јасно показала своју нетолерантност поводом чега сам је оштре прекорио у свом писму. А њен послушник Хаџи Драган Антић, није смео у "Политици" да објави ни вест о прослави стогодишњице рођења књижевника Илије М. Петровића, иако је на њој, поред моје малености, учествовала и др Мира Марковић, крајим говором политичке природе отварајући његову изложбу на тему: живот, дело, време.

Потом је Хаџи Драган Антић у "Политици" спроведен дириговану хајку против мене штампао неистинито, крајње увредљиво и клеветничко писмо директора пожаревачке библиотеке Ничића, који ме је звао да као једини стручњак у тој области, говорим о књижевном делу Илије М. Петровића. То писмо му не служи на част. Међутим, како тај директор пожаревачке библиотеке нема потребних школских квалификација, као ни Хаџи Драган Антић за своје место, разумљиво ми је због чега му је једина преостала шанса да полтровише др Мира Марковић и њеном ЈУЛУ, где ће, по прогнози једног познатог економисте "вође политичке левине постати највећи капиталисти" у изланој Србији.

• Поред поменутих ко вас још тужи у вези књиге "Прљави Хаџи"?

– Уз Хаџи Драгана Антића и Тијанића кривично ме туже колеге, сада од директора "Политике" изузетно награђен Богдан Тирнанић, онда римски лописник Бонијо Јакшић (шаље ми поздрав из тог лепог града), ту је и Боро Кривокапић, само не знам зашто ме изводи на суд? Па, онда у том друштву је главни финансијер Хаџи Драган Антић – банкар Љубомир Михајловић, набављач нових становица чија је месечна рата већа од плате новинара "Политике", али им се то све муђкање исплатијер ће скорања нова хиперинфлација све обезвредити. И станове ће добити, стварно, на поклон. Ја, рејимо, за цео радни век у "Политици" нисам од ње добио стан, па би се морао дивити умешности Хаџи Драгана Антића и ње-

говог банкара, како то умешно решавају док ће народ плаћати њихове цехове на туђијачину. А и ко је крив народу што се не буни, што допушта да му то све мајстори највишем нивоу чине. Ту је и умешни човек за прављење скупих, одбачених елaborата за препород "Политике" Звонко Никезић из "Сес текопа" поводом чије ћу тужбе позвати за сведока и председника Србије Слободана Милошевића, као и оног Томића што замајава рад у скupштини Србије. Затим, тужибаба је и финансијски руководилац Хаџи Драган Антић, онја који ми је наговорен од њега претио убиством из свог револвера па сам га морао предати надлежној служби Јер, тај мој наручени убици није због своје болести имао права да носи оружје, а поготово да га има и у својој канцеларији. Иначе, како садашњи директор "Политике" Хаџи Драган Антић долази на посао са наоружаним телохранитељима, а у свом радном столу држи хеклер, којим прети свим својим критичарима, не чуди ме што су на улазу у обе зграде "Политике" истакли објаве у вези са забраном уношења оружја!

Онда, туже ме и они, које уопште не познајем: нека Мира Зечевић, најврдно из огласне службе, вальда што сам критиковao њихове лешинарски високе цене због којих је данас човека страх и умрети. По читуљама најбоље се сазнаје ко је данас богат или припада мафији.

На крају тужи ме кривично и неки не знам из ког синдиката, зависног, независног или оног личног директора "Политике"? Ко ће се у том повезаном или и замршеном колу тужибаба снаћи? Као што видите, вальда, први пут у историји књижевности, туже писца његови бројни јунаци, који су срећом живи и здрави, па искочили из хронике или мог романа без лажи. Јер, права истина сврби, пече и боли. У ствари, те тужбе само доказују да сам написао праву књигу о свом времену, коју су на њеној промоцији, одушевљено поздравиле многе моје колеге...

• И председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ у најгледанијој емисији НТВ Студија Б "Утисак недеље" похвално је оценио ову вашу књигу предложивши је чак за недодељену 1995. године Октобарску награду града Београда. Да ли сте задовољни тим предлогом?

– Па, ко не би био задовољан? Морам признати да су ме одушевиле искрене и непосредне речи др Војислава Шешеља поводом оцене моје хронике "Прљави Хаџи", јер тог изузетног, поштеног књижевника и научника-политичара, лидера Српске радикалне странке, веома ценим, посебно његову упорну борбу за бољи живот угроженог српског народа. Иако га режим одавно онемогућава, он има све више присталица, а објављени многи томови књига др Војислава Шешеља су капиталне вредности, глас свести нашег морално срозаног доба под неокомунистичком олигархијом. Занимљиво је, да се са мишљењем др

Шешеља сложио истичући да сам запажени, ради читани писац, и помоћник генералног директора РТС-а сподин Јован Ристић, који је са њим учествовао у поменутој емисији. Само, бојим се да после није добио прекор од ЈУЛА, којем је морао приступити, као и сви жељни даљег напредовања, каријере и пословних успеха. Зар вас ово масовно учељање младих у Социјалистичку странку не подсећа на тоталитарни или фашистички систем, када се слично чинило. Само, ја сам наивно веровао да су та зла времена коначно прошла, да нећемо бити последња земља у Европи, која је задржала симболичне ознаке и споменике пропале, одбачене у свету идеологије.

- По писању листа "Аргумент" ваша браздом распродата књига "Прљави Хаџи" требало би да уђе у анализе српског новинарства" јер је потпуно разоткрила ко је у ствари Хаџи Драгана Антића" и каквим се све "маневријама и лажима служио "на свом јединственом животном путу од погонског електричара до директора "Политике" и 14 њених издања. Да ли сам заборавио још коју његову титулу?

– Да, он је постао са три разреда занатске школе чак и члан Савета Београдског универзитета, а сутра ће можда приденути и купљену титулу академика. То је у иностранству врло лако, јер све тамо има своју цену. Иначе, он је поред електричарског заната идеалан јунак за писца романа о јунаку нашег доба: био је и ипо ћакон, перач прозора, ханиза за долар купљене титуле, стипендиста америчке владе (како без високе стручне спреме?), повериљиви извештач Стејт департмента по питањима несрћеног, режирањог распада наше земље, тобожњи уредник "Православља" и недељног броја "Политике"... Био је по потреби све и свашта, а у вези великог пријатељства са ћерком и супругом председника Србије, преко ноћи, успео се у "Политици" на небеске висине да би се од ранијег добројудног потрчка претворио у сировог диктатора. Његова послушничка оданост др Мира Марковићу, чије текстове редовно преноси из "Дуге" нарушавајући скоро вековну традицију "Политике", аргументовано сам описао у својој књизи... Рецимо, сад скоро смо читали један њен "важан" текст из те серије о љубависању личности означених заменицима. Он и она са њиховим скретањима к левици или десници, као и идеолошком преобраћању, које читаоце са ускраћених неколико плате и пет пензија, иначе нередовно приманих, толико интересује колико и лајски снег.

То је свашта шта "Политика" под управом Хаџи Драгана Антића данас објављује. Међутим, примећујем у последње време, вероватно под утицајем критике из моје хронике да је Х.Д.А., пустио више простора млађим, талентованим колегама, чији текстове са за-

довољством читам, као и недељне чланке Горана Козића.

- По занимању професор књижевности, познати писац и новинар "Политике" ви сте скоро цео радни век провели у тој Кући, па вас питамо да ли сте од њених руководилаца данас заједнички овакву судбину?

– Као "неподобан" нисам могао да се запослим у просветној струци. Био сам принуђен да наставим с новинарством, помоћу којег сам током студија, хонорарно, зарађивао да преживим с мајком, која је имала малу пензију. Већ тада сам схватио ко може да напредује у том бедном позиву, који је једино у нас, после пет година рада послушницима поклањао факултетске дипломе, односно признавао високоштручну спрему. Наравно с тиме је ишла и виша плата, као и стан, али новинари су морали бити режимлије, радити прљаве послове што себи никада нисам допустио па сам зато лопте и пролазио.

У тоталитарним временима нисам написао попут многих својих колега ни један удворнички текст о злочинцу према српском народу Брозу или диктаторској партији на власти, тако да ми је онемогућено свако напредовање. Али, зато сам највише текстова у тим тоталитарним временима посветио великанима Србије, писао о стаји слави и величини своје родне груде.

У својој библиотеци "Великани Србије" 1971. године, објавио сам четири књиге посвећене јунацима и војкама Првог и Другог српског устанка ("Вожд Карађорђе", "Кнез Милош") као и борцима ослободилачких ратова и чувене солунске офанзиве ("Јунаци СРПСКЕ ТРИЛОГИЈЕ говоре"). Поред ових, познате су моје биографије посвећене низу српских писаца, почев од Вука Каракића до Иве Антића, нашег генијалног земљака Тесле све до изворног народног ствараоца Јанка Брашића, којем је мајка Србија увек била изнад свега.

Због свог патриотског рада за добро Србије био сам до 8. седмице сурво-којњаван, губио службу, био премештан на лошија радна места, онемогућаван да решим основни животни проблем породице као што је стамбено питање. Као човек од части и угледа био сам приморан од злих духовна ондашиње политичке сцене да водим дугогодишње радне и стамбене спорове код наших често корумпираних судова. Али, за све то време остао сам веран "Политици" и осталим њеним издањима, где сам кад су могућности допуштале објављивао своје текстове плаћане преко жиро-рачуна веома скромно јер сам скоро две деценије био због "неподобности" уклонео из редакције, вративши се у њу тек 1990. године да би ми рад доста онемогућавао Хали Драган Антић све до коначне забране 1994. моје сталне рубрике, а сада се још усуђује да ме критично прогони.

Да сам и сада остао веран "Политици" набоље сведочи да сам по уговору који сам имао са Компанијом пре неколико месеци предао њеном издавачком сектору своју најновију књигу "Из историје Политике". Та књига је узбудљиво сведочанство о бурном животу "Политике" у периоду од оснивања 1904. до 1941. године, када је она, за разлику од садашње режимске, будно чувала своју традицију и борила се за српске националне интересе, за ослобођење свих наших поробљених народа под туђинском влашћу, за опстанак стално угрожене од усташких провокација краљевине Југославије. Други део те моје књиге на преко 150 страна даје јединствен потрет Предрага Милојевића, као и део разговора по разним питањима, које сам водио са тим највећим данашњим српским новинаром. Али, не верујем да ће мој прогонитељ Хали Драган Антић дозволити објављивање те књиге, пошто ме патолошки мрзи из непознатих ми разлога, осим ако то није резултат наређења његове доброчинитељке. А мени је мржња непозната, само Хали Драгана Антића веома жалим због лоших поступака не само према мени и породици, јер ја својом књигом нисам тражио његово смакнуће као он моје, ни судско прогонство, него само више човечности према својим угроженим колегама, да преиспита своје антисрпске ставове и ако не може да на боље промени "Јулитику" да уступи место бОљим, паметнијим и образованијим.

То исто су од њега тражили и представници Компаније "Политике", његови директори, Главни инспектор и остали надлежни износећи у штампи све његове злоупотребе и скандале, подметања и претње, наводећи да својим поступцима "већ дуже време наноси срамоту Компанији од 4.000 запослених".

Слично је изнело у штампи и Половно руководство Компаније "Политика" указујући на његове "неистине".

Због терора Хали Драгана Антића у неколико наврата затражена је његова оставка, али како је увек имао моћну заштитницу, др Мирјану Марковић, остајао је и даље на свом високом положају на срамоту својих колега и јавности.

На крају, да конкретно одговорим на ваше питање: тачно да ја и сада, после толико нанетих неправди од по-менутих тужибаба и даље волим "Политику" (али не садашњу "Јулитику") као и многе моје колеге, које држе до достојанства свог позива и нису укањале своје перо и име пишући неистине о свом веома угроженом од светских моћника народу, на њихов рачун излажући га неправедним поругама, безобзирно вређајући и клеветајући часне српске патриоте, јуначке борце и ратнике из наших Крајина, па чак и представнике Српске православне цркве. А за све ово имам довољно доказа изнетих у својој хроници.

- Значи, да ви и даље остајете приврженци "Политици" и поред свих најоштријих оцења које сте о њој написали?

– Да, али само за њено добро у жељи да се "Политика" поправи, буде достојан информативни центар угроженог српског народа. Додуше, она се увек прилагођавала постојећем режиму, али остајала бар донекле своја, није изневеравала национални интерес. Зато је сликар Милић од Мачве при прослави православне нове године 1994. на Палама назвао "матором курвом", разочаран до крајности понашањем Хали Драгана Антића и њеног колегијума према нападеном српском народу из Крајине. Познато је да и књиге, као и људи, имају своју судбину. Моја судбина, поштовање и оданост, били су одувек везани за лист "Политику". Још од раних дана запамтио сам њена особена, заобљена слова, постепено научио да их одгонетам. Наравно, да тада нисам ни сањао да ћу, управо, у "Политици" и осталим њеним издањима, провести своје најбоље стваралачке године, често понижаван и вређан од осионах комунистичких директора и главних уредника, али упркос свему изборити се да тамо објавим читаву библиотеку својих текстова, који су касније, после 8. седмице били у виду књига највишими признањима ове земље.

- Ипак, и поред побројаних признања ви сте се једини усудили да пркосите Хали Драгану Антићу, познатом моћнику режима, као и ранијем дисиденту, али лажном.

– Ту сте погрешили, јер поред мене на сличне грешке Хали Драгана Антића и његових пајташа, наших савремених Остапа Бендера, указали су многи поштени поједици из предузећа и Компаније "Политике" на челу са њеним председником др Живорадом Миновићем, затим њено Пословодно руководство и борд директора, Главни инспекторат, председник СРС др Војислав Шешељ, потпредседник СРС Томислав Николић, генерални секретар Александар Вучић, књижевник и народни посланик Брана Црнчевић, новинар Рајко Ђурђевић, уредник "Аргумента" Ратко Дмитровић, професор др Марко Младеновић, новинар Милован Бркић – могао би да наведем још безброј имена. Да не спомињем много упућене протесте "Политици" због неистинитог извештавања или пређуткивања од опозиционих политичких странака, посебно протестно писмо Ратних репортера Удружења новинара Србије због игнорисања Хали Драгана Антића "трагичне судбине српског народа у Републици Српској и РСК" (Видети "Аргумент", 20. октобар 1995, чланак "И ћутање је злочин").

- Да ли је ваша књига искључиво све-доčanstvo о "јунаку наших дана" Хали Драгану Антићу или о више људи, који су таквог човека лансирали

У свом јату – "Прљави Хаци" на испраћају путника за Дејтон

и уздигли до висина на којима се још увек налази?

Страдања од Хаци Драгана Антића као и осталих моћника ми је, као и римском елегичару Проперију, издиктирало у перо те критичке и опомињуће редове, објављене у мојој хроници као истинито, аутентично сведочанство. У тој књизи дефилују и остали наши Остали Бендери, чинећи једину праву "људску комедију" или трагедију у овом времену срамно сиромашних и бестидно богатих лопова које нико не позива на одговорност. Погледајте само апсурдан крај чувене "министарске афере" чији милионски износи присвојених немачких марака су инфлацијом сведени на ништа, а ко је позвао на одговорност њиховог саучесника председника српске владе Божовића. Ко је позвао на одговорност садашњег председника владе Мирка Марјановића којег Демократска странка оптужује да је вештим манипулисањем са извозом пшенице и увозом руског гаса уз "своје политичке газде" само "у једној операцији стекао 130 милиона долара, што је око 200 милиона марака!" А директор "Политике" Хаци Драган Антића највише је у свом листу пропагирао велике успехе свог великог пријатеља Марјановића, који се сагласио прошиле године и са увођењем за народ нечовечне струјне блок-тарифе, која месечно износи више од износа моје пензије с којим треба да храмим тројлану породицу.

Наравно, да Хаци Драгану Антићу је у свом листу о томе доносио дезинформације, као тобоже да струја није поскупела. Тешко оним породицама, које немају други извор за грејање преко зиме, тако да сам данас принуђен да се са породицом смрзувам што ми се није десило за ових шездесет година ни у једном режиму.

А где је позивање на одговорност осталих прозваних министара, који, својим привилегованим, отимачким

поступцима, остављају угрожени српски народ без основних животних намирница за преживљавање, а ти су од опозиционих странака прозвани: Ивко Ђоновић, Слободан Радуловић, Светозар Костић и други. Шта ћемо са, и поред 120.000 полицајаца, са криминално-мафијашким дивљањима и готово свакодневним убиствима по Београду и осталим нашим градовима, које новинарске хронике не стижу ни да забележе. Да ли су одговарали они полицијаши који су се изживљавали преbijajuћи ону јадну девојчицу набеђену за крађу коју није извршила, као и рекеташи и наручене убице.

Ни у једном режиму током мог живота није се то дешавало у Београду као данас, где је владајућа каста ослобођена сваке одговорности. Шта је са криминалном афером Дафимент банке. Да ли ја као књижевник и новинар ове земље, који отворено на та сва зла пером указује, треба зато да будем кривично гоњен преко судова или стварни узрочници српске несреће? А по тобоже идеалистичком покрету ЈУЛ-а епитет националисте и ратног хушкача добија свако ко изрази неслагање са њиховим тобож најидејнијим програмом на свету, обећањима, што рече народ, лудим радовоњима.

Познати економиста др Мијатовић с правом указује да инфлација поново буја угрожавајући тотално средњу класу (интелигенцију, здравствене и просветне раднике, уметнике и др.), доведену сталним поскупљењима до просјачког штапа. Док се са платама и нередовним пензијама (укупно пет су ове године закинуте тј. украдене) једва преживљава, крајња левица "оличена у фамозном ЈУЛУ" окупља највећи део привредничке марије "желени да овде оствари" један олигархијски режим латино-америчког типа, где ће 20 појединача или породица владати читавом привредом и дражвом". То је невероватно како се уједињују ти тобожњи левичари-комунисти из рачуна, који ће квазикапитали-

стички пословати неизмерно се богати на грабачи нашег народа. А такве експлоататоре, по писању др Мијатовића, предводи "председникова супруга, која неоспорно има велики политички утицај у нашој земљи" ("Телеграф", 24. јануар 1996).

Ето, у чију се пропаганду на челу са Хаци Драганом Антићем ставила ранија српска национална институција "Политика", а ја сам у својој хроници "Прљави Хаци" верно осликао њихово удружила.

- У поглављима своје књиге "Заштитник устанака кољача" и "Туђманов гласоноша Струја (Хаци Драган Антић)" извргли сте оштрој критици његов антипатриотизам?

– Јесам, а о томе су писали и остали листови, попут "Аргумента" и "Телеграфа", протестовали наши ратни дописници при УНС. Својим антисрпским, тобоже "миротворачким" текстовима, у времену када су у нас патриоте, преко ноћи, били преобраћени у издајнике и ратнохушкаче, Хаци Драгана Антића веома је обрукао лист "Политика". Био сам сведок у детињству када су омладинци палили лист "Ново време". То су исто чинили и са "Политиком" поводом 4. августа 1995. године објављеног, баш на дан усташке агресије и потпуног етничког чишћења вишевековног српског становништва из Републике Српска Крајина, апсурданог члanca Хаци Драгана Антића "Колика је цена политичких амбиција лидера са Пала". Тај несретни, типично антисрпски текст Х.Д.А. по писању "Аргумента" веома је "одушевио усташе" док су му изражени у њему ставови били "апсолутно исти" као у злочинца Фрање Туђмана. Исти текст Хаци Драгана Антића осудио је и књижевник Брана Џрчевић, као и многе наше колеге згражајући се кога имамо за директора "Политике" и његовог в.д. главног уредника.

- Живећи, како често истичете "у друштву без одговорности" постигли сте и прегалачким, стваралачким радом и евидентне успехе, значајна признања. Како то да сте данас пред кривичним судом?

– Па, пред кривичним и преким судом налазио се и наш највећи песник Ђура Јакшић и толико најбољих стваралаца свог времена. Да није умро Ђура би због увреде једног политичког моћника морао да оде на осам дана у затвор. За мене није никакав писац којег никада не туже, не суди ми се или неки не пожеле да га обесе због изнетих горких истине о највећим криминализма свог времена.

Познато је у друштву без одговорности, као што је наше више од пола века, у земљи некакњених криминалаца при врху власти а осуђиваних, попут Игоовог јунака Жан Валжана само због крађе већне хлеба, да се највише позивају на суђења и сурово кажњавају управо они, који, храбро,

часно и отворено с много аргументата, попут др Воје Шешеља указују на праве виновнике друштвеног зла.

Тако и мене туже они моћници, којима бих као носилац Награде за животно дело, најрадије доделио супротно, сасвим за њих одговарајуће оличје: НАГРАДУ ЗА ЖИВОТНА НЕДЕЛА. То је, вальда, први случај у дугој историји "Политике" да њен главни руководилац кривично гони угледног члана редакције, књижевника и новинара, чије је текстове претходно управо он забрањивао и отерао га у пензију, упропастио му породицу и здравље.

Да, додам још нешто. Веома ценећи мој стваралачки рад на животописима српских великана књижевник Иво Андрић ме је узео за свог првог биографа, поверио ми своју животну исповест, одајући у разговору са Мешом Селимовићем признање да сам "новинар способан и културан". ("Књижевне новине", 1. јануар 1975). И сад тако оцењен писац треба да кривично, односно политички буде неосновано гоњен од Хали Драгана Антића и осталих десетак тужибара – пред нашим судом? Где је ту правда и памет остављам да сами извучете закључак?

- Често укајујете да сте се увек служили провереним документованим материјалом при писању својих књига. Ходите ли нам одати неке изворе поводом настапка ваше књиге "Прљави Хаша"?

— Сви објављени текстови у поменутој књизи настали су на основу мојих непосредних искустава, истраживања у "Политици", разговорима са представницима Предузета и Компаније, њиховим службеницима као и колегама-новинарима. Иначе, ти људи од којих сам добио податке из управе Куће "Политика" били су таквог профила и угледа да сам им морао вршити, јер у противном не бих се ни прихватио писања ове књиге.

Није ми била намера том књигом никога да врећам, ни клеветам а ни омаловажавам, него сам само желео да као писац укажем на извесне негативне појаве и лоште поступке неких одговорних људи из "Политике" на челу са Хаци Драганом Антићем да будем попут великог француског трибуна Золе, глас савести, опомена једном тешком времену на челу са лошим људима, чија сам неваљалства и преваре народу осветљавао служећи се провереним, веродостојним докумен-тима.

При истраживачком, новинарском раду видео сам многе кривичне тужбе против незаконитих поступака директора "Политике" Хали Драгана Антића поводом којих налазећи се под непосредном заштитом Мире Марковић финансијска и остала инспекција није ништа предузимала.

Такође, поседујем податке од представника опозиционих странака да су велике девизне своге поводом избор-

не агитације на руке биле предате Тијанићу у време када је заједно са Хали Драганом Антићем руководио ТВ "Политиком". Та Пандорина кутија чека тек да буде отворена јер тај новац није био како закон налаже заведен у финансијске књиге "Политике". Иначе, рачуноводством "Политике" руководи Тијанићева супруга. Остаје отворено питање где је 170.000 долара којим је, по тврђењу госпође Данице Драшковић, СПО платио на руке Тијанићу за рекламирање ДЕПОС-а на "ТВ Политика" у предизборној кампањи.

Слично се десило и господину др Шешљу поводом емитовања изборних спотова на "ТВ Политици". Тада је Хали Драган Антић био директор медијске групације "Политике" па би га зато заједно са Тијанићем требало што хитније позвати на кривичну одговорност, али се њихове финансијске књиге не прегледају. (Видети "Свет" од 25. новембра 1994. и "Српску реч" бр. 135. од октобра 1995.)

- Да ли сте због оваквих поступака Хади Драгана Антића и остale његове компаније у књизи назвали погрдним епитетима: хонгаплерaji, махерaji, недолични поступци, примитивношћу, обманама, итд.

— Па, наравно, по Вујаклијином лексикону "хоштаплер" је "лице неодълivo склоно вршењу превара. Биографија Хаши Драгана Антића што доказујем у неколико поглавља своje књиге је шарена лажа, као што су и његови дати интервјуи пуни неистине које сам анализирао јер се очигледно ради о металомуану. Он је једини директор "Политике" чија биографија у листу није била штампана, а много пута се и лажно представљао што се кривично гони. Те, он је тобож "генерални директор "Политике" (а то звање званично је припадало председнику Компаније др Миновићу), па је као био уредник "Православља" и недельног броја "Политике", итд.

Ни његов халилук, према обавештењима добијеним из Патријаршије, није прави, него туристичко-авионски где је титулу купио – за долар. Он је чувен по крађи интервјуа руског патријарха Алексеја који је послат другом аутору и листу, а Хали Драган Антић објавио у "Политици" да ни за то не одговара пред јавношћу.

Током јула 1995. са два написа осудио га је у својим писмима "Политици" епископ бачки господин Иринеј Буловић.

Због његових многих пословних промашаја Одбор директора Компаније "Политике" текстом "Герор Хапи Драгана Антића" објављеном у "Дневнику" 8. јануара 1995. године тражио му је оставку, између осталог, истичући, његов чист хонтајлераж: "Свакоме је јасно да човек са три године занатске школе објективно није у стању да руководи са 15 листова. Међутим, управо он лично, својом руком, белим фломастером, прецртао је, односно фалсификовао и легално од-

редбу Статута Компаније "Политика" која предвиђа одговарајућу школску спрему за руководећа лица. Школска спрема није никаква пукава формалност већ предуслов да се што успешније у пракси послује... Испада да знање, квалитет и компетентност нису ни битни, већ на веој цени треба да буде снажање, каубојски стил и бескрупулозност..." Тако је најављен у Кући "Политике" као будући зет председника Србије Хаци Драган Антић изненада бану на највиши положај у том листу подржан од Мире Марковић и сада њеног ЈУЛ-а, па зато може да ради шта год му се прохте, да говори неистине, да вређа новинаре и укида им рубрике, проглашава за ратнохушкаче, национа листе, непријатеље државе. Као да је ова држава његова лична својина, влада, министри, банкари, којима уступа највећи простор "Политике", стално их интервјуише, диге до неба њихове тобожње заслуге, прећуткујући највише обраћање радног народа и опозиционих странака које критикују режим. Он, у интервјују "Тикеру" има образа да своје од њега много образованије и за новинарство даровите колеге назива "неспособним и глупим људима" као и "дунстерима". А за највеће је чуђење да они кукавички нуте оговарајући га једино иза леђа или мени честитајући на књизи, али кад их нико не види. А ја сам му бар у очи рекао шта мислим о његовим преварама највећа и то написао.

- Кажу даје за Хаци Драгана Антића новинарство-бизнес? Да ли је то тачно?

— Јесте, тако он изјављује. За њега новинарство није веома одговоран, мукотрпан посао, него "посао, бизнис" где "нема милости ни љубави". Он мегаломански сања да од традиционалне Куће "Политика" направи "индустрију информација" путем прескупо плаћених пројеката фирмe "Ces mekon", који су претходне године од највишег руководства земље на челу са председником Србије, били одбачени. Онда се Хаџи Драгана Антића прешаљтовао на Економски институт. Наравно, никоме из Компаније и Одбора директора "Политике" не полажући рачуне за све те апстрактне пројекте, чији ме предлагачи припадајући његовом клану, сада туже суду, али имам ја документа која ће их разобличити до краја. Наравно и сведоке о прљавим работама.

Лажно се представљајући Хачи Драган Антић није било на сметњи да свуда тврди да он "држи целокупну касу Куће "Политика", да је свих 4.000 људи тамо запослених под његовим руководством што је неистина. Наиме, под његовим надзором било је око 600 новинара и службеника, а осталих 3.400 су припадали Компанији "Политика". Представљајући се као "човек полиције", по извештаву Главног инспектора, претио је смењеној од Тијана главној уредници Радио "Поли-

тике" Радмили Вишић "стављањем хеклера на сто". Главни инспектор Тодоровић поводом преступа Хаџи Драгана Антића више пута је подносио документоване извештаје финансијској полицији и Одељењу за привредни кимикал МУП-а Србије, све без виљивог резултата, јер је имао монре заштитник. То је дотле отишло да је у време поновне затражене оставке, а потом и сусペンзије Хаџи Драгана Антића уместо њега био ухапшен и смењен председник Компаније "Политика" др Миновић, који је све радио у сагласности председника Србије тако да му је раније и лист због тога био назван "Слободанка".

- Говоре да је директор "Политике" Хаџи Драган Антић уредно извршао своје финансијске обавезе?

- По објављеној Информацији Популарног руководства од 6. децембра 1994. године Хаџи Драган Антић дуговао је "за штампање листова у марта и априлу 2,3 милиона динара". По истој информацији Хаџи Драган Антић толерише постојање приватног предузећа ДАТА ПРЕС у просторијама, са техником и материјалом НО "Политика". То предузеће воде људи запослени у НО "Политика", али они, разуме се, раде за своје приватне интересе других фирм. Поред франкфуртске "Политике" Хаџи Драган Антић је издавао лист и у другим земљама, али то су фантомска гласила, која у редакцију нису стизала и питање је шта је са зарадом. Мени је Хаџи Драган Антић остао дужан за 200 текстова која сам објављивао у тој фантомској, франкфуртској "Политици", али ја сам један њихов део добио од једног познаника из Немачке. То је срамота како ме је експлоатисао и покушао да понизи.

- Избила је велика афера поводом новогодишњег броја "Политике" за 1995. годину. И ту је дошло до хонгаплерских поступака Хаџи Драгана Антића...

- Због пословних промашаја и напоштења штете "поводом лажног обавештења Хаџи Драгана Антића да је новогодишњи број штампан у рекордних 400.000 примерака (а током три дана успео је да с великом муком радника Крњаче одштампа само 100.000 општетивши тиме оглашаваче) Одбор директора Компаније "Политика" на састанку 7. јануара 1995. године затражио је његову оставку. Тај захтев пол насловом "Терор Хаџи Драгана Антића" он није хтео да штампа у "Политици" па га је објавио новосадски "Дневник" (8. јануара 1995.) Такођем, постоје подаци да је Хаџи Драган Антић тобоже за своје потребе, по дотиранији цени од стране државе узимао папир од "Матроза", а онда препродајом по вишим ценама, по сазнањима агенције "Тикер", стављао ту разлику пару у свој иеп... О махинацијама Хаџи Драган Антић новосадски "Дневник" објавио је 20. априла 1995. године чла-

Моћни ренџери "Политике"
Хади Драган Антић
и Александар Тијанић

нак симболичног наслова "Кривац за хаос Хади Драган Антић". Има ту доста прљавих ствари о Хади Драгану Антићу пренетих и у мојој хроници.

- Чини нам се да и сами наслови поглавља ваше књиге јасно говоре о "заслугама" и политичкој "Политици" под руководством Хади Драгана Антића. Како они гласе?

- Они гласе с тим што у књизи Хади Драгана Антића по школској спреми називам Струјом: Хроника о једном хохштаплеру, Зашто пишем о Хади Драгану Антића Српски Остап Бендер - "Јунак наших дана", "Неспособне и глупе колеге", Поверљиви извештач Стејт департманта, "Верник" који вара цркву, Лексикон "елите" о Струји, Моји први сукоби са Струјом, Штрајбрехер Струја и његова "оставка", Пантелићева оставка и Струјино напредовање, "Политика" - то сам ја!", Обожавалац комунистичког злочинца Ђиласа, "Човек полиције-Струја", Калкулације с опозицијом, Члаџак због којег сам највише страдао, Из Дневника "Политике" (1), Пресудни разговор са моћником Струјом, Из Дневника "Политике" (2), Злоупотребљавање гувернера Аврамовића, Рекламер пљачкаша народа, Остап и Бендер, Највећа срамота Компаније "Политика", Хвалисац, Махинације са тиражима, Терор Хади Драгана Антића, Защитник усташких кољача, Туђманов гласоноча Струја, Уместо епилога, Прилоги... У документованим прилогима посвећеним махинацијама Хади Драгану Антића и његове дружине која ме сада тужи објавио сам и једну песму уваженог проф. др Марка Младеновића, која говори о некадашњем сјају и садашњој беди "Политике" из које ћу цитирати стих:

"Кад Ђурчићи и Хаџије
Политички комесари
Скину шапс са Србије
вратиће се новинари".

- Докле ће моћници да штите Хади Драгану Антића и такав његов колегијум "Политике"?

- Поставља се отворено питање докле ће породица Председника Србије и неки моћници, политички и финансијски попут Комерцијалне банке на челу са чувеним по сликама у "Политици" њеним директором Јубом Михајловићем да штите маријетлуке Хади Драгану Антића а оптужују оне попут мене и остали који су, покушали да отворено укажу на садашње тамошње лоше стање, тих скривача истине о животу српског народа преко Дрине као и рада опозиционих странака. Моја хроника "Прљави Хади" је сведочанство да се таквих тобожњих моћника не треба бојати, дасе сваком њиховом "тиранству мора stati za vrat", а за охрабрење имам поруку Његове светости Патријарха српског господина Павла: "Неодговоран новинар може на крст да распне душу човекову, а одговоран да је вакансне". Тај први је Хади Драган Антић звани "Струја", који ми је преко свог финансијског директора Душана Јовановића, претио физичком ликвидацијом. Он је у "Политици" витлао својим револвером јавни митреји. Разумљиво, да су после моје пријаве надлежни у полицији Јовановићу одузели наоружање на радном месту, за које као специфични болесник није смео ни да добије дозволу. И, сада, види врага, и тај Јовановић се појављује у виду тужиоца, мада му је добро познато ко ми је његовом пословању дао наведене у књизи податке. Кад би сваки писац био гоњен од својих јунака на овако приземан и бруталан начин попут мене, онда савремена књижевност, осим апстрактних Хазара и њима сличних, не би ни постојала, као сведочанство смутних времена у којим живимо. А познато је колико се у нашој непризнатој и неправној држави, нарочито у последње време драстично прети "мученицима дана" - новинарима. Шта значи скорашиње кажњавање листа "Телеграф" од шест милиона динара, него жеља наше политичке врхушке за његовим гашењем јер је износио ствари које не погодују режиму. Тај исти уредник Момчило Ђорђевић био је један од храбрих за разлику од осталих листова који је у свом одговору преко "Телеграфа", одржао сјајну лекцију адвокату Хади Драгану Антића и његових пајташа у вези са његовим ултимативним писмом поводом објављивања одломака из моје књиге "Прљави Хади". Он је при том истакао да "оваква упозоравајућа писма нису му слали ни комунисти Це-Ка", а да данас такве опомене није "добијао ни од министарства надлежног за медије". Он се запањио да адвокат Хади Драгану Антића чак најављује предстојећи процес "аутору, коаутору, издавачу, штампару, оснивачу и финансијеру" књиге "Прљави Хади", а како ствари стоје с његовим претњама "можда ће и читаоцима

књиге" изрећи казну. Уместо свих тих поменутих адвокат Зденко Томановић почeo је кривично да гони једино мене као аутора наводно инкримисане књиге као што су се пре десетак година лешинари устремили на књигу "Вунена времена" Ђојка Ђога, што је пак знак да смо се заваравали у променама набоље у погледу демократизације нашег друштва, у вези тог божњег препорода Србије, када је лопило њено најцрње доба. То најбоље показује и овај режиран процес од човека за који се постругио заједно са Тијанићем да се по наредби др Мира Марковић из "Политике" куће избаци "националисти док је он по оцењени књижевника Бране Ћрнчевића у штампи" увек писао ништа", а по мом мишљењу делао покварено свашта, поводом чега би у свакој правној држави морао одавно да одговара, да положи рачуне.

- По свему судећи ви се не кајете што сте објавили ову истиниту хронику посвећену највећој срамоти "Политике"?

— Да нисам остао одан листу "Политика", али не и садашњој "Јулитици" где има тако мало вреднијег пажње да се прочита, и толико пуно дезинформација, признајем, био бих најсрећнији у име истине и правде да напишем ту хронику или савремени роман без лажи. Знао сам за овај чувени савет старог Београђанина: "Синко, ако хоћеш да срећно проживиш не замерај се женама и штампам!" То сам знао, али како сам отворен по природи и борац за истину замерио сам се др Мира Марковић и њеном апсурдном ЈУЛ-у као и садашњем измишљеном-српском штампарском Херсту, бескрупу-

лозном Хаџи Драгану Антићу Ивеома лоше прошао јер су ми и последњи, мали, хонорари обустављени по наредби Х.Д.А. тако да од пензије нисам у могућности више да на време плаћам и основне рачуне, да не говорим о ужасној струјној блок-тарифи док њихов адвокат Томановић из богате фирме Браћа Карић, која се толико залаже за српство, тражи од сиротих новинара милионске одштете. Питам се да ли су они уопште свесни где и под каквим условима живимо у нашој опустошеној, изданој земљи под страним туторима који се не складају са државним медија, са најчешће ускраћеним најнижим на свету платама и пензијама. Међутим, и поред свих тих сазнања о њиховој бескрупулозности, бахатности и саможивости, савест ми није дозвољавала да прећутим све те комбинације и махинације на штету српског народа, да трпим то нечувено насиље Хаџи Драгана Антића и чекам даљи развој догађаја до потпуног уничтења Куће "Политика" у којој је главна списатељска звезда др Мира Марковић. А позната су и оптуживања Хаџи Драгана Антића многих својих колега, талентованих и поштених новинара да су националисти и шовинисти, ратни хушкачи и профитери, само је он чист као сунце, бар док не победи истина и правда.

- На крају нашег разговора како би гласила ваша порука?

— Остаје отворено питање колико ће уз помоћ др Мира Марковић и ЈУЛ-а озлоглашени Хаџи Драган Антић производити хаос у "Политици" често обмањујући јавност и читаоце. То се још не зна, али моја хроника или савремени роман без лажи "Прљави

Хаџи" заснована на изворним документима јасно износи кошмар који Хаџи Драган Антић свуда сеје са својим одбранним друштвом. Поводом те моје исцрпне и документоване књиге — сведочанства о многим нечасним радобата у "Политици" и земљи, поред господина др Војислава Шешеља, надам се да ће имати храбrosti да се огласе поводом предстојећег мог кривично-политичког сукњења и моје колеге, књижевници и новинари, интелектуална јавност Србије. То остављам њиховој савести. "Истина је кренула, ништа је више не може задржати!" — позната је Золина историјска реченица. "Истина је кренула", поручио сам и ја својом животном хроником и верујем да је више ништа "не може задржати". Само, оптужници су поднели управо погрешни људи, они који би требало место мене да седе на оптуженичкој клупи на челу са Хаџи Драганом Антићем, због нанете срамоте ранијој српској националној институцији — "Политици". Уверен сам да су истина и правда на мојој страни, да ће "Политика" ускоро престати да носи име "Јулитика" са коначном победом опозиције, па ће тиме опет постати једна од правних српских националних институција. Иначе, никад нисам размишљао о својој животној поруци, али волим да поновим идеју-водиљу једног свог великог пријатеља, народног уметника из села Шумадије, која гласи: "ЧОВЕЧЕ, ЖИВИ У СЛОБОДИ, БУДИ ПУТОКАЗ, ГОРДОСТРЕМИ, НИКАДНЕ РОБУЈИНЕ ПРЕТВАРАЈ СЕ У — СПОМЕНИК!" Та порука је исписана у једној од мојих књига...

Разговор водио Јова ДРАГАШ

ДВЕ ЦРНЕ СЕНКЕ ИЗНАД ВУКОВАРА: ДЕЈТОН И ХАГ

ВУКОVAR · ДАНИ ПОСЛЕ ИЗДАЈЕ

"Шаљем породицу у Србију. Ја не идем никуда, остајем да ме закољу!" — каже Душан, отац који је са синовима Драганом и Гораном под оружјем од првог дана рата.

Пре нешто више од четири године, 18. новембра 1991. године, Вуковар је после вишемесечних борби ослобођен.

Иако су усташе одавно програне Вуковар ни данас не изгледа нимало лепо и још мање весело.

Зашто?

Године 1991. хрватски министар спољних послова, Владимира Шекса је врло прецизно и јасно упознао Србе који живе у границама авнојевске Хрватске са плановима које нова држава има са њима; речима: "Га братија мора ИЗ или ПОД хрватску земљу."

Срби су решили да остану НА својој земљи и том циљу дали своју жртву. Данас су Срби жртва своје жртве. Око пола милиона њих протерано је ИЗ својих домова, на хиљаде (број је још увек неутврђен) завршило је ПОД земљом. НА земљису још једино Срби који живе у Сремско-барањској области, том остатку остатака Републике Српске Крајине, узаном појасу уз границу са СРЈ, са око 150.000 становника.

Једино подручје авнојевске Хрватске које није етнички очишћено од Срба. Управо у тој чињеници, тој

неизвесности лежи одговор на горње питање.

Неизвесност и страх више него икада присутни су у свести ових људи над чијом судбином лебди претња да ће вољом Милошевића и његових сателита бити приморани да живе са својим целатима. Зато је и највећи број њих решен да уколико комунистичким потписима поново падну у "хрватске руке", заувек напусте своје домове.

После трагичних искустава Срба у западним деловима Републике Српске Крајине, многе српске породице су

Панорама Вуковара

код својих пријатеља и рођака у Војводини пренеле већи део своје покретне имовине, породичне вредности, кућне апарате, не би ли тако ублажили избегличке недаће. Свако са ким смо о тој "одступници" разговарали тврдио нам је да није у питању кукавичлук, већ страх од неизвесности пред политичким одлукама. Шта ће бити када дође хрватска полиција?

– Зашто нам нико не каже шта ће бити са нама? Убиће нас ова неизвесност. Да нам је неко рекао да ћемо бити слободни и где ће нам бити граница са Хрватском, не би било те армије која би успела да је пређе.

О присутности тог и таквог страха – страха од неизвесности сведочи и сам град Вуковар, са чијом се обновом

стало. Изузев неколико објеката у ужем центру града као што су СДК, пијаца, хотел "Дунав", аутобуска станица, градом и даље доминирају рушевине на којима ништа није урађено за све протекле четири године. Четрдесет општина у Србији имало је обавезу да инвестира у четрдесет виталних објеката у граду. Од те обнове нема ништа, јер нико неће да инвестира у обнову "хрватског Вуковара". Сва прича о инвестицијама из Србије много личи на ону о изградњи новог Српског Сарајева.

Иначе, међународне организације и фондације које помажу обнову Вуковара, своју обавезу испуњавају уплатом на рачун "Вуковарске општине" код СДК Загреб.

Живот под контролом "белих"

Вуковар је данас, као и његови житељи, на клацкалици између наде и очаја.

Две црне сенке надвиље су се над овим градом. Једна је из Дејтона, Милошевићева издаја која после четири године надања разара последњу тековину борбе српског народа у авнојевској Хрватској. Друга, из Хага, прети да се још више наруга тој борби и понизи је проглашавајући злочинцима оне који су свој народ борили од злочина.

– Ничему се добром нисмо ни надали из Дејтона, каже Душан, који је са синовима Драганом и Гораном под оружјем од првог дана рата.

Душан се, данас, пита да ли је требало и уопште и ући у рат ако се није знало шта се њиме хоће и шта се може изгубити и ако није донета одлука да се он и добије.

– Моји пријатељи су за два дана пресвисти за сином једицем. Каквог смисла ће имати њихово страдање ако све ово поново припадне Хрватској. Не бојимо се ми новог "Бљеска" ни "Олује", јаки смо и спремни да се одупремо. Нас је страх комуниста. Они су решили да поново припаднемо Хрватској. Шаљем породицу у Србију. Ја не идем никуда, остајем да ме закољу. Не могу и нећу да бежим, немам више куду.

За Андреја, руског новинара из Санкт Петербурга, којег смо срели код Ориолика, заједнички живот Срба и Хрвата је немогућ и сваки разговор о томе бесмислен.

– Непалски унiproфорци који су првог маја били у Западној Славонији испричали су ми да су Хрвати преко пута, на којем су масакрирали српску колону избеглица, нанели нови слој асфалта јер је било немогуће оправити крв. После таквог злочина разговор о заједничком животу остаје без икаквог основа.

А "во времја оно" када смо братство и јединство чували као зеницу ока и када се друг Тито још није ни поштено охладио, живела су у граду Винковцима три пријатеља Петар, Бранко и Мате. Случајно или намерно прва двојица били су Срби, а трећи Хрват. Како се друг Тито хладио, хладила нам се и зеница ока, па је Петар у лето '91. схватио да му откуцају последњи тренуци за безбедан живот у Винковцима. Дане пред бекство највише је преводио у убеђивању свог пријатеља Бранка да му се придружи са породицом.

Бранко Тарбук је био уверен да је безбедан и да је двадесетседмогодишње пријатељство са Матом Тольом гаранција те безбедности.

"Алеја ослободилаца" да ли ће доживети судбину већине српских гробља у Хрватској?

Петар је био уверен да управо од тог човека Бранку прети највећа опасност.

Септембра 1991. године Петар са породицом напусти Винковце остављајући све што је у животу стекао. Неколико недеља касније Мате убија брачни пар Тарбук.

Ни Петар, у чијој смо кући упознали Андреја, не верује да је могућ заједнички живот између Срба и Хрвата, јер зна да је немогућ његов и Матин заједнички живот.

— Нема заједничког живота са њима. Они mrзе и српско маче, а камо ли Србина. Још од пада Западне Славоније сви мушкарци су на првој линији.

Али, пошто су нас првени продали, кад се ово преда Хрватима, овде их нико неће сачекати. Рат је почeo зато што нисмо хтели шаховницу над главом ни граничаре на Дунаву, зар да их сада, после четири године рата, прихватимо. А кад одлучим да бежим, узећу шестар да нађем где је центар Србије и где год да буде тамо идем.

“Алеја ослободилаца '91.” започета је уочи трогодишњице ослобођења. У њу су пренете мошти неколико десетина српских ослободилаца. До четврте годишњице требало је пренети све да се тако заједно нађу на једном месту, предвиђеном да буде светилиште будућих генерација Срба. У протеклих годину и нешто више дана

ништа није урађено, сигурно због исте оне неизвесности. Лепи, бели мермерни споменици са стилизованим шајкачом и фотографијом у средину крста, остали су тако усамљени као поглавље недовршене приче, "туга и опомена".

Како ствари стоје, пете годишњице неће ни бити. Вероватније је да ће пре тога ову алеју разорити багери као и многа српска гробља од Книна до Пакраца, Крке до Житомислића.

У алеји смо упознали Александра. Он је из Петрове Горе, српског насеља на улазу у Вуковар. Када је победила ХДЗ имао је седамнаест година. Седамнаест година је тада било сасвимово да му компаније Хрвати упере цев аутомата у главу, као и да ноћи проводи заједно са оцем чувајући кућу од пропада. Потом су дошли баракаде, а са баракада је отишао у војску. Са својом јединицом долази у Вуковар где учествује у борбама за ослобођење. После ЈНА постаје војник Крајине и од тада до данашњег дана мобилсан је све време. Добровољно је ишао у Далмацију да "помогне браћи" и тамо видео последице "братске издаје". Био је возач, пешадинац и иницијатор. Био је сататиста у филму "Вуковар једна прича". Увек на првој линији одбране у рову са својим вршићима, и све му изгледа много другачије него у време када је имао седамнаест.

— Изгледа да је све било узалуд. Пошто ово "иде" у Хрватску, ја морам да бежим у Србију и тамо гледам у земљу зато што сам Србин из Крајине. Каквог је онда смисла имало све ово?

Каквог је смисла имала моја борба ако данас ја понекад жалим што сам се уопште и родио као Србин?

Где ће им душа црвена?

Срђан Продановић

Један од ретких обновљених објеката

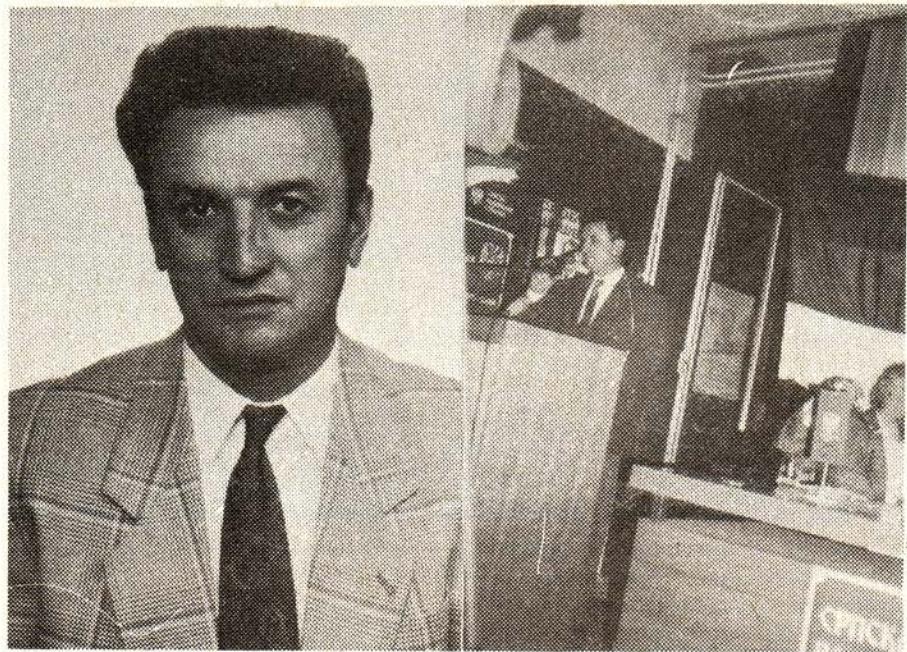

Жила куџавица – пијаци

ПРАВДА НА ЛЕСКОВАЧКИ НАЧИН

Свака професија има своје гесло, основни постулат и правило понашања, око кога се касније надограђује целокупна организација професије. Основно правило понашања медицине, рецимо, је Хипократова заклетва из које као основна премиса излази помоћ свима који ту помоћ затраже и чување части и угледа професије. Иначе је чување части и угледа професије обавеза свих стручњака. Изгледа свих, осим лесковачких, београдских, гњиланских и још неких правника Правника, који стицајем по српски народ несрћених околности седе по судовима и, у име народа, том истом народу ударају пацке и заушке. Стиче се утисак да је, уколико сте припадник режима, све дозвољено. Стиче се утисак да је у Лесковцу дозвољено и красти и отимати и плачкати и.. Није само дозвољено прозивати одговорне. Поготово јавно. На јавним скуповима. Изгледа да су лесковачкој Јустицији у кантар увалили камен. Због тога јој кантар и не мери онако како земљина тежа и Господ Бог наложу, већ претеже на страну врхушке "од Лесковаца и близу и даљу околину". Неће лесковачке судије, а неће, богме, ни остали судити ни Дафини за плачку народа, ни Слободану за издају земље, ни Мирку за бogaћење на туђој пшеници и туђој муци и зноју. Неће судити ни онима који побегаше кад је ову земљу ваљало бранити. Судиће само онима који прозивају све ове лопове, зликовице, дезертере, издајнике. Судиће српским радикалима. Док још могу. Последња судска фарса одиграла се задњих месеци прошле и првих ове године. Место одигравања се Суд за прекршаје из Лесковаца и лесковачка станица милиције који по убрзаном поступку и вероватно на миг горепоменутих моћника поднесоше пријаву, донесоше пресуду, очистише ћелију и припремише је да у њу узапте человека, врло опасног по окolini. Поготово опасног по криминалице из Лесковаца и ближег и даљег окружења.

Човек, за кога судије лесковачке одиграше ову правничку пипиревку зове се Славиша Младеновић. Злодело које је поменути Славиша учинио је дезинформација СУП-а Лесковац приликом најаве окупљања лесковачких радикала. Није, човек, дефинисао да ли се ради о митингу или трибини. То што је Вујаклија написао да је митинг скуп, скупштина, састанак, збор а трибина говорница, место за слушаоце и гледаоце, из чега по логици ствари произилази да је састанак и једно и друго, ништа не доказује. Доказује само да лесковачке судије за прекршаје и лесковачка полиција Вујаклију нису ни читали. А и зашто би. Па Вујаклија уопште није из Лесковаца. Чак ни из ближу окolini. Оно

Славиша Младеновић - невина жртва "независног" судства

што је и од једног и од другог много горе је то што лесковачке судије за прекршаје не читају ни закон. Закон не познаје ни митинг ни трибину већ само јавни скуп, под којим се логично подразумева и једно и друго. Шта се то, уствари догодило због чега ће председник Окружног одбора Српске радикалне странке, господин Славиша Младеновић, одлежати 30 дана затвора по основу решења Већа за прекршаје, бр. 2581/95 од 11. 12. 1995. године.

Дана 3. јуна 1995. године заказан је митинг Српске радикалне странке на платоу испред Дома синдиката у Лесковцу. Приликом најаве митинга Општински одбор Српске радикалне странке размишљао је о могућности да на митинг дође мање од 1000 људи те да би тада било сврсисходније организовати трибину у сали поменутог дома, што и наводи у пријави о организовању ове манифестије лесковачком СУП-у. Лесковачки СУП обавештава ОО СРС да би било добро да дефинише скуп или као трибину или као митинг. Размишљајући да, вероватно ова дефиниција треба СУП-у због организовања обезбеђења самог скupa од стране полиције председник Окружног одбора није реаговао. И то је његова основна и једина кривица. Или можда кривица лежи у нечemu другом. На митинг Српске радикалне странке дошло је више од 15.000 људи. Без обзира на то што је митинг протекао у изванредној атмосferи и без иједног инцидента социјалистичку врхушку је изненадио и по свој прилици уплашио огроман број лесковачких грађана који су овом митингу присуствовали. А разлога за стрепњу, изненађење и страх има. Све до тог

митинга знало се и веровало да је Лесковац бастион Социјалистичке партије Србије и њихова најбоља изборна база. База у коју су имали неограниченово поверење. База у којој су они до сада сигурно побеђивали. За то што је црвени Лесковац тако нагло поплачео требало је пронаћи кривца. И нашли су га. Кривац, дакле, није онај који је Лесковчане довео до пројаја штапа. Кривац није ни онај који је опљачкао и опустошио лесковачку и српску привреду. Кривци нису ни они који су Србију бацили на колена и потписали капитулацију ове земље. Прави и једин кривац за социјалистички суноврат у Лесковцу је Славиша Младеновић. Његова кривица је у томе што је по убеђењу радикала, што је по функцији председник Окружног одбора и што је сазвао митинг на коме се окупило толико Лесковчана. Е, пошто су кривца за суноврат лесковачке привреде, за појаву глади у, иначе богатом и беријетном Лесковцу и за све недаће које су Лесковчане снашли, брзопотезно заказаше суђење, кривца осудише и, вероватно се спремају да га на издржавања казне и пошаљу. Да ли ће до издржавања казне доћи сада више не зависи од њих. На Врховном је суду да прочита судске списе и утврди оно што је, иначе и највећем правничком лајку у Србији видљиво и јасно пада у складу са основним правним нормама, у складу са демократским начелима и на крају у складу са функцијом коју ова институција има укине пресуду и Славишу ослободи зарад части и угледа државе и поштовања правосуђа. У противном биће то још један доказ да је силу закона заменио закон сиље.

Момир Марковић

Оловка шише срцем

НА ПОМОЛУ ЈЕ РАТ ПЕВАЉКИ БАЈАТИХ ПЕСАМА
И ТУРБО ФОЛКА

МОДНА РЕВИЈА ГОСПОЂА МИНИСТАРКИ

За почетак моје "Оловке која пише мозгом", а не срцем, одабрала сам приказ модног тренда који је завладао у редовима активисткиња Социјалистичке партије Србије.

Смоки и госпођа министарка за културу (особи у другом плану не знамо име)

Певачице турбо-фолка изненада су добиле опасну конкуренцију у министаркама и агитаторкама владајућег режима. Моја запажања базирају се на основу билтена промоција СПС, које смо принуђени да гледамо у форми "Дневника I, II и III". Да видимо например како је то изгледало 2. фебруара ове године.

Изборна кампања је почела, али то за нас у опозицији не важи. Ми ћemo "добити" по 3 минуте на ТВ програму у последњих тридесетак дана финиша кампање. До тада ћe једно четири – пет месеци соц-комунисти да убију бога у нама, молећи Србију и Црну Гору за још четири године владавине. Потребно им је још само толико па да нас уведу у комплетан рај. Тамо нам нећe требати ни хране, ни воде, ни струје, ни одеће, дечије обуће. О књигама да и не говоримо. Лекови су поред тради-

ционалне медицине, чисто превазиђена ствар. Ништа нам не треба. Само лежиш и дружиш се са анђелима.

Како су скупштинске дебате (са камерама и без њих) дефинитивно укинуте морам социјалисте односно промоторе њиховог партијског програма овим путем да питам: зашто то што сада обећавају нису до сада већ урадили? Владају већ 51 годину и ништа. Односно све нам је горе и горе. У демократским државама мандати актуелних власти су ограничени, 2x7, или 2x4 или 5 година. И крај за истог човека. А, партије се стално врте на вртеши. Па кога народ хоће. И тако један део народа влада преко својих изабраника неколико година, а други део народа преко опозиције опомиње владајуће да ако не буду ваљали коло среће може лако да се преокрене. Већ на следећим изборима, ти народ поде-

ли пашке заокружујући те или не на гласачким листићима. И тако стално. И свуда. Осим код нас. Нашим владајућима треба мандат од 2000 година, а после ћe још видети. Њихове чукун чукун "дино бебе" већ се спремају да их наследе. Оправдано сумњам да се програм СПС "Корак у 21. век" у ствари код њих интерно назива "БЕТМЕН ЗАУВЕК".

Да се вратим на ону констатацију са почетка текста (а коју сам признајем позајмила од моје маме), да СПС-овке отимају примат турбо фолк зvezдама на естрадном небу, политика у себи носи 60% естрадног понашања. На Западу много више него код нас, али изгледа да ћemo их стићи и престићи.

У једном једином дану, рекох, шокирале су ме Маргит Савовић Лепосава Милићевић, Нада Поповић Перешић и посланик скупштине Србије, известна драгарица упечатљивог изгледа, али јој нисам име упознала. Славица или тако нешто.

Министарка за људска права и права националних мањина води рат до истребљења (ијене) које са фризером. Маргита проводи више времена мењајући фризуру него што води рачуна о правима људи. Изгледа да је њен фризер потајно мрзи, а она то никако да укапира. Больје би било да прочепка по притужбама у ресорном јој министарству, можда јој се човек на нешто жалио, а она никако да му постојећи проблем реши. Уосталом, и ја сам јој се жалила како ме малтретирају полиција, чиновници у Министарству правде, управник Централног затвора у Београду и слични, само зато што сам адвокат Шешељу, Вишњићу, радикалима. Она је, сећам се, са разумевањем климнула главом, поправила тзв. висеће минђуше и отишла код фризера. Од тада није ништа урадила. Или јесте. Након наредног хапшења Шешеља у Гњилану, када сам се командиру милиције представила "Добро вече, ја сам Маја Гојковић, адвокат Војислава Шешеља" и.т.д. у том смислу, како ме је уосталом мама година-ма рихтала, признајем годинама. Полицијац немајући разумевање за моје васпитање извадио пендрек и викнуо "Удрите је" спомињући ми уз пут и мајку. И од тада чекам прилику да се захвалим Маргити на људском и министарском гесту и да је замолим да ме више не брани. Нити достојанство адвокатуре.

Друга на модној писти истога дана била је Лепосава Милићевић. Министарка здравља држала је фантастичан говор о завери међународне заједнице против ју-здравља. О Милошевићевој завери није рекла ништа. О рушењу дечије болнице у Београду исто ништа. Колики је Мирин притисак нисмо сазнали. Али, о здрављу опозиције помало, онако увијено. Уплашила се да ширимо вирус антикомунизма, и одлучила да се против

тога бори огромним брошом на десном реверу у облику тигра. Ваљда Аркановог.

Није то најгоре. Министарку здравља засенила је ченница ресора за културу.

Дакле, Нада Поповић Перешић се за посету градилишту зграде позоришта негде у Рашкој области одлучила за веома смелу комбинацију. У онај малтер и креч улетела је у дуго вечерњој црној хаљини, чини ми се од сатена. За фризера није имала времена. Мајстори на градилишту нису могли да верују својим очима, а ни њеним редцима. Знам да се министарка спремила да дочека прву премијеру у истом позоришту, али сам се запитала да није мало прерано. Тек су темељи постављени. Деловала је тако неукусно и претенциозно. Нешто касније на промоцији СПС додала је још "детаље" на уши и око врата у облику срца. Није разумела свог идеолога да је срце на левој страни, а не на еустахијевој труби.

Одмах сам у истом ТВ "Дневнику" уочила разлику између наших "водећих" турбо политичарки и иностраних колегиница. Тако је премијер Турске Тансу Чилер обукла обичну белу свилену кошуљу и сиви костим. Без тигрова, сатена, шљоцица, пластичних минђуша, срца. Није да нема паре, али не треба да се доказује и показује спољним ефектима.

Децентно не значи сиромашно.

Таман сам помислила после госпође Перешић је крај, кад оно на сцену ступа права другарица, већ споменута Славица, посланик СПС-а у Скупштини Србије. На први поглед као да је снимљен спот турбо звезде. Све је било ту: плава коса, прдоран поглед, црна провидна чипканана блуза и испод ње се јасно видио "Мегабрус". Права, одлучна активисткиња спремна за нове радне победе. Бори се свим својим адутима за наклоност гласача. Са оваквим имицом и напад на опозицију делује озбиљније. Славица нас води са "Мегабруском" у Нови СПСвек.

Након њеног наступа нема даље, што би рекли мангупи из мого краја. Из поверљивих извора чујем да ЈУЛ-овке спремају још жешћи и уверљивији наступ.

Једино што ни једна ни социјалисткиња ни Јуловка не сме да офорба косу у црно. Све су упадљиво плаве. Да не би асоцирале на идеолога комунизма у Србији, ММ. Иначе, Стефан Грубач избације из програма, за сваки случај, да не мора да објашњава "шта је писац мислио".

Такође сам пишући овај приказ модне сцене позиције, сазнала из извора близских естрадном свету, да су даљи сукоби социјалисткиња и певачица на помолу. Због крађе ауторског права на особен изглед Вољенке, Брижитке, Злате, Бубе, Цице. Трачеви типа нокаут Горице Гајевић – Џакане се настављају. Ових зимских дана очекујемо да ЕСТРАДА УЗВРАТИ УДАРАЦ СОЦИЈАЛИСТКИЊАМА.

Маја Гојковић

ПЕНДРЕК ХИТОВИ

Служба државне безбедности нам често подмеће разне текстове не би ли се упечасти, или у жаргону младих примили и објавили их, и после због тога сносили последице. Ти текстови су најчешће лоши и провидни па завршавају у корпи за отпатке. Недавно су нам неочекивано послали неке духовите питалице које објављујемо у овом броју. Ако им следећи прилози буду овако добри неће бити проблема за објављивање.

Како ће се звати евентуална заједничка држава Србије и БиХ?
Сомалија – ми имамо сома а они Алију.
Како се на кинеском каже социјализам?
Ко ћапи-ћапи.
Зашто се Слободану Милошевићу дигне она ствар кад се брије?
Јер у огледалу види пизду која је издала Крајину.
Које су биле последње Хитлерове речи?
Убијте Бату Живојиновића.
Шта Црногорац ради пред спавање?
Премешта ордење на пиџаму.
Зашто Рака Радовић у хумористичком позоришту седи у последњем реду?
Чуо је да се најслађе смеје ко се последњи смеје.
Која је разлика између полицијаца и воза?
Воз има 2 разреда.
Зашто се полицијац никад не купа?
Чака да се упали зелено светло на бојлеру
Које државе у Европи имају особине женског полног органа?
Енглеска: стално је влажна,
Немачка: јер је из два дела,
Русија: стално кввари,
Србија: јер стално тражи неки к....
Шта је то: Ухватиши двема рукама, дигнеш ногу и гурнеш свом снагом?
Ашов.
Шта је највеће достигнуће?
Брусхалтер, јер истиче мале, обуздава велике и подиже поснуруле.
Како се зове Босанац који зна да укључи фен?
Феномен.
Зашто Албанци себе зову Шиптарима?
Јер је Шешељ рекао да ће да коле по азбучном реду.

ЈОВАН ГЛАМОЧАНИН

Промениће овај човак
и гламочка звона нова,
и азбуку и сва слова,
и темеље, све до крова,
и траншеје око рова,
и валуте разног кова,
и палдуме у хатова,
и сказаљке од сатова,
пој славуја за хук сова—
само нека тече лова!

Светомир Момић

СВЕТА ТРИ ЈЕРАРХА – ЗНАК ЈЕДИНСТВА И СЛОГЕ

Слави Српске радикалне странке у Новом Саду присуствовао и др Војислав Шешељ са групом савезних и народних посланика

У понедељак 12. фебруара, на Света Три Јерарха новосадски радикали славили су своју крсну славу и обележавали пет година рада Српске радикалне странке у Новом Саду. Конгресна сала хотела "Парк" у Новом Саду била је претесна да прими све званице и госте, што и не чуди јер странка у Новом Саду има један од највећих одбора у земљи са више од две хиљаде и пет стотина чланова који су организовани у двадесет мејнских одбора.

На самом почетку свештеници Саборне цркве у Новом Саду Станимир Поповић и Душан Петровић, уз саслужење ђакона и појање хора Епархије бачке, чинодејствовали су и резали славски колач.

Домаћин славе Игор Мировић поздравио је више од пет стотина присутних гостију међу којима су били и представници Демократске странке и Демократске странке Србије, затим председник Кола српских сестара – госпођа Савка Гојковић, представници управе Града Новог Сада као и многих јавних, државних и приватних предузећа. Игор Мировић подсетио је присутне на развојни пут наше странке и на све недаће кроз које је странка прошла на путу који је био трновит и тежак. Подсетио је да смо издржали све атаке режима и да смо данас јачи него икада. Мировић је и званично у Новом Саду отворио предизборну кампању за локалне изборе и тим поводом најавио амбициозни план радикала да у Новом Саду поново победе.

Маја Гојковић – Влаисављевић, потпредседнички Централне отаџбинске управе и савезни посланик у краткој поздравној беседи подсетила је на чинијеницу да је Српска радикална странка наш избор, јер програм странке постојано издржава све ударе и издаје и као магнет привлачи нове чланове. Додала је да наша странка и њени чланови неће попустити пред било кваквим уценама и притисцима и да ћемо се до kraja борити за национални, економски и социјални преобрајај.

О програму странке за Нови Сад говорио је Милорад Мирчић, председник Извршног одбора Градског одбора и народни посланик. Мирчић је рекао да страначки програм за Нови Сад

Нови Сад 12. фебруар – сечење славског колача

учава све проблеме и нуди брза и ефикасна решења којима би се проблеми уклонили или умањили. У краћем осврту на режимски програм Мирчић јеуказао на све његове недостатке и недоречености у односу на стварне проблеме Новог Сада.

Након говора и представљања програма за Нови Сад од стране г. Милорада Мирчића, Игор Мировић представио је чланове Градског одбора.

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ говорио је последњи и то бурно поздрављен од стране присутних чланова и гостију. На почетку др Војислав Шешељ критиковао је Градски одбор због масовности и галантности у организацији прославе подсећајући на тешке услове у којим аживи наш народ и наши суграђани. Гођорећи о тешким моментима и догађајима који супрлатили наш народ у протеклим месецима подсетио је да радикали никада неће одустати од легитимних захтева за нашим територијама у Републици Српској и Републици Српској Крајини које је Слободан Милошевић предао и продао Хрватима и муслиманима. Шешељ је подсетио на нове кораке издаје и понижавања која ће нам ускоро приредити диктатор са Делиња и

додао да је ова година пресудна за победу над комунистима и борбеницима који су уназадили наш народ. Укупно ове године не покажемо довольно умећа и знања и не победимо комунизам у Србији чекају нас још тежи дани – додао је др Војислав Шешељ уз аплаузе присутних. У спремност радикала да истрају на путу промене режима и уведу демократију у земљу, не треба сумњати. Нас не могу упашити и ученити, нити нас могу поткупити – рекао је на kraju свог говора председник наше странке.

Слави Српске радикалне странке у Новом Саду присуствовали су, између осталих, и Драган Тодоровић и Драго Марковић, народни посланици и чланови Централне отаџбинске управе.

У културно-уметничком делу програма учествовали су чланови КУД-а "Милица Стојадиновић Српкиња" из Буковца као и женска певачка група "Љубе". Програм је водила новинар Кармен Антић, а сценарио и организацију читавог скупа водио је првак Српског народног позоришта г. Тома Јовановић.

Игор Мировић

А, ако би (не дај, боже!) неко негде нешто и пропустио, опет су посебни тимови били задужени да такву грешку исправе. Обично би им то позајило за руком готово неприметно, али и исправљачима грешака до-гађале су се грешке. Тако би до очију јавности, с времена на време стигао

ZET JE IZVUKAO PIŠTOLJ, ALI ŠTA JE TAŠTA RADILA NA PLAFONU?

SA STAKLOM U KOSI

Slučovi između tista i zetova su milje našeg mentaliteta, deo naše svakodnevice. „Zgodna stvar“ di se neko nasmije. U životu, „nova pojava“ na žalosu, može biti razlog za velike mreštice u istinske porodične drame.

...to se „prežitelo“, ali
radnoku tu da „anjanika“
je nadoknadal. Radlo je
zadovoljstvo učenja, ali
tu kućevu, u koju su
veliki uspešni da je pređeli,
npravila: dala velika
pozajmama stana. U jednom
času država Bačkoj se
preugren je dobro do vlasti.
Uz to, u Bačkoj se
zajednički se izplaštaju.
Dobro i jedinama i
gospodarima. Na žalost, nije
bilo takos. Tasi i tista
su primale imprezne
zvane. Bila je prisutna u
sa državnim i kulturnim
ljudima, u svakom rečeniku,
ali niti nečistoća
druži s putu familijama
i u odnosu ove vrste.

ratu. U lice mu je sestula bavila psovci, mitala ga u "z" majhini, podala ga tanio oslikale je dješko.

Ponizeni Bajaj utro je u stan. Na komadi u drvenoj - bokščici, u kojoj je bila i kuhinja, ušao je neko naje. Njene meko-krave oči gledale su ga pravo u lice. Prisao je slici, uzeo je pozivnicu, učinio sakana, preuzeo je novac i poslovio.

"E, maško moja?"

U tisu će reći punje očaja i bola; koje kao da su bile stano u vremenu, kada je neko nizu dozvola. Pogled je bio da se ova žena sa s strane sve to nemo posmatrala, izuze iž za ruke i koljivo.

"Bajaj, Bajaj, Bajaj, ovde više ne može da se živi!"

U tom je prisao i tasi koji je takođe imao nesto da kaže na temu zeta, ali nije mogao da reče ništa. video nikog nešto čuo ni video. Prilikom Bajaj je, možda i znatno, upozoren na neku pobjedu i opisao u plafon.

"Savijaju ti, tu reći da je

ŠOFER BEOGRADE
HILJADE PUNCA

DA BI I PSIH

Ljuba Bosanac, skom. Gradska je u današnjem vremenu u godine boc ikavice, ali i bocu koju vozi.

To je na kraju usmjereno na vlasnicu bracanja policije, prijeđu, urađenje zbrojne namere, da se ne dozvoli njenim dečkojima vožnju po pukovskoj vozakici, da bi bio pozvan avtomobilski putnički policijski poslanik i spreman "plane" u bilo kojo direktnu komunikaciju sa vlasnikom da stavlja u mrežbenizampon, prolazile i drugi sofi.

**GODINE PREVOZIO
ZETA DOZVOLA**

AVOZAO NLIKICIJU

Im je i sam, za smedak,
da trako ne treba da
šta na njevoj ispadne
i u mudi "žuta minuta".

Pre vremena Ljubu je na
čelu parkirao gospodarstveni
tovar, a u posljednjih dana
takoj prije dolaska GIB-a
čekao je priliku da prolazi
preko pregrada i na kraj.
Čak je u svrdu u došao
seđe nikakvu dozvolu.

Ja i zisko: pre četiri godi-
nja pohađao zaboravio
je u saobraćaju osim kao

не" унутар саме куће "Политика", која је издавач овог двонедељника.

Уосталом, то овом листу и није први пут. ДЕМ је доскора (10. 12. '95.) био недељник, а тада је први пут повучен (читая – забрањен) један број, због два текста, која су како је негде одлучено и од негде наложено, била политички неподобна.

Били су то оригинални текстови оптужница против Радована Карапића и Ратка Младића (окарктерисани као директан атак на мировни споразум из Дејтона и позив на отпор Међународном суду за ратне злочине у Хагу), и текст који је садржао комплетан досије о афери око компаније "Белпајет" (проглашен за антикомунистички!).

Упућени у целу ову причу кажу да се ДЕМ Струјиној струји унутар компаније "Политика" замерио прво због тога што је основан на личну иницијативу др Живорада (бившег) Миновића, као пандан другим "Политикиним" илустрованим издањима, а затим и покретањем приче о аферама у клубу "Партизан" на чијем челу се још увек налази врли нам председник Владе Мирко (будући бивши?) Марјановић.

Да ствар буде још тужнија, контролу текстова врше људи некада одани Жики Миновић (Пера Јанковић, Карло Минић, Слободан Лазаревић) вероватно да би, а пред очима победничке гарнитуре унутар куће, са себе спрали знак "Жикиних таоца" и преживели сопствени дош избор у тој кући сукоба.

Пошто се налазе на Струјиној листи за одстрел, а егзекутор би требало да буде, у народу популарни, безпор-тфельни, савезни Томица; они су при-морани да чине то што чине.

И тако из дана у дан они мисле -
шта ли ови горе мисле!

Најновији пример, два текста (која преносимо у потпуности) повучена из броја од 11. фебруара, само су ситан каменчић у мозаику опште, сталне и све присутне цензуре.

И зато – пазите шта причате, пазите шта гледате или читате! Пазите чак и шта мислите, јер – ВЕЛИКИ БРАТ ВАС ПОСМАТРА!

Роксанда Стаменкович

PITANJE UKUSA: POVRATAK TRADICIJI ILI NEOPRIMITIVIZAM: UBICE U VALJEVSKOM KRAJU VIŠE VOLE NOŽ NEGO HEKLER, A U OČIGLEDNOM JE PORASTU BROJ UBISTAVA SEKIROM

Milana Pilevsic u živo u Beloj
čorki Ljube, pjesničkoj godini Apa.
Povala se u vremenski razon
na koju je naprje fajerfak
i u koju je ušao srećno
kraljevski krov, u kojem
kralj ogora, ukočan strašnjem
truk kralju je vano ustašnjem.

Dok joj je otac dremao posle ruke, kelnerica
Ljiljana Stepanović ubola ga je u vrat nekoliko
puta kuhinjskim nožem. Pokrila je tu sebe
tom kuo da spava, a mami pisičala zavedajući
popesvi se na zamrznat izl vrata. Kad je
majka ušla, skočila je sa zamrznata, udarajući
je majku oklagljom po glavi, a kad je pal na

„Dubre u dubre“
Isteči je takođe tekšira ubica te je bio i kada da je pre neko
liko godina natpis na pata i učio
pri kom vježbaju da će my kao i
svaka domaća svat' dođeti sreća.
Pre devet godina kada prim
uvedu nešta „pekle“ te jest iz pio
mop imamovskog sedla Radišev
od Lires. Uz to i učio da se u Lijepom
vremenu radi učivo i učivo (124) i
osiguravajući radio kroz učivo
i radnik, znači da je učivo i mag
kula. Muda se vremena straga još nije
utrivala detalje, nezvanično samo
saznati da je kćerka napala ubica
učivo Miljković (125) i to dok je
drastično učivo i učivo učivo i učivo
prema vlastitom vježbaju. Prijed
anom kćerku ga je učivo i učivo
put u vrat i zatim ga prekrila
NASTAVAK POGOVA (NO STR.)

Нова 19. страница, којом је замењена спаљена. Текст под насловом "Са стаклом у коси" говори о сваћи у породици Рајковић из Београда. Тако је крађа нафте од стране социјалиста замењена политички безазленом темом.

"ВЕЛИКА СРБИЈА" ЕКСКЛУЗИВНО ОБЈАВЉУЈЕ

БРУКА ИЗ ПРОКУПЪУ У "ДЕМ"-У

На страни 40. објављујемо (забрањени) чланак "Танкер у Топлици" из часописа ДЕМ. Професор Секулић из Прокупља, избачен је из Комисије за праћење радова у пљоопривреди, одмах пошто му је у приватном разговору Слободан Милошевић обећао одговор на питање где је нестала регресирана нафта за прошлогодишњу жетву.

Нашак обіявъ у імо у цепості! (Без цензуру)

ПРОКУПАЧКИ ОПШТИНАРИ, ПРИКАЗУЈУЋИ ЛАЖНО КОЛИЧИНУ
ОБРАДИВОГ ЗЕМЉИШТА ИЗМАМИЛИ 250 ТОНА ВИШЕ РЕГРЕСИ-
РАНЕ НАФТЕ ЗА ПОЉОПРИВРЕДНЕ РАДОВЕ, АЛИ ЈЕ НИСУ ПОДЕ-
ЛИЛИ СЕЉАЦИМА, НЕГО СУ ЈЕ НЕГДЕ НЕЗНАНО ЗАТУРИЛИ

ТАНКЕР НАФТЕ ПОТОПЉЕН У ТОПЛИЦИ

Крајем прошле године једна од седница СО Прокупља била је посвећена нафташкој афери, којој су присуствовали представници само локалних гласила, које општинска врхушка држи под контролом. На седници је највише критикован професор Секулић – зашто он стално то питање потеже? – али, он је имао прилику да изнесе на видело своје чињенице и аргументе. Тим чињеницама локална гласила нису посветила ама баш никакву пажњу, али су зато објавила да је упорни професор смењен са свих функција!

У периоду од септември 1994. до жетвље 1995. године, у прокупачкој општини је испарило, ни мање ни више него око 250 тона регресирале нафте намешане пљојпривредницима. И, док је танкер са 300 тона нафте из Украјине пробијао блокаду и упловљавао у југословенске воде Дунава те му средстава информисања, пре свега ТВ, плејли ловорике, у сејси те за Југославију врло значајне вести, у прокупачкој општини се шапатом разговарало о опшчекивању једног малтене толиког танкера.

Можда се о овој нафти и не би то
лико расправљало (у ствари званично
се и врло мало расправљало), да није
оманула овогодишња јесења сетьва за
коју је, између осталог, разлог био и
недостатак горива за све польо-при-
вредне радове. Један од криваца је био
„Југопетрол“ који је овој општини за-
јесење ратарске радове, испоручио са-
мо десетак посто потребне нафте што
није било довољно, опет наводно, да
подмири потребе ове општине која
има око 6.000 хектара сечвених
површина.

И овај мали бунт сељака, као усталом и остали, био би "политички превазиђен" да се у све није умешао одборник из Белотића инж. проф. Русомир Секулић, предавач на Вишој пољопривредној школи у Прокупљу, члан општинске владе и члан штаба за праћење радова у пољопривреди у СО Прокупљу. Господин Секулић, користећи се званичним подацима, доказао је да је прокупачка општина, приказујући више сећвених површина од стварних добила знатно више нафте него што јој је било потребно, али тај пропишерован вишак није подељен пољопривредницима већ је на волшебан начин нестао.

- Током 1994. године, у непознатом правцу је нестало око 140 тона регресиране нафте - тврди господин Секулић.
- Због тога сам, као одборник и као члан општинске владе и комисије за праћење

NATAVAN-DAJU STR 3

Sremska
Mitrovica

Mada se čini kako je već postao običaj da neki funkcioner bude smenjen pa proglašen lopovom, u slučaju Slobodana Lukića to se desilo obrnutim redom poteza

UTAJIVAC POREZA **PROTIV** UTAJIVACA PRAVDE

Brami da ve se ikada nije
oseti - skepticat je Luka.

Jedan dan bio je dovoljan da se ukalja obraz, danas vec blivog predsednika opštine Sremска Митровица.

*Ke se v Mitrovici plati istine
koja bi mogla isplivati u slučaju
Slobodnosti i učika?*

Začelo se Sloboždan Lukic na novome nezavisnoj političkoj struci, ali na neprigovoru zabilježio veliku vodstvenost. Rese-ning kote je uvelata politička na letoru potvrdila da je od drugospoljne organizacije u Novom Sadu Sloboždan Lukic je - krenuo.

Molimmo da

Uz to všechny lze říct, že řešení je v našem Novém Sídle do Středního Moravského vyučovacího programu se nevezme. Zároveň Láďe je schopna koncipovat finanční politiku, svoují partnery dohovorit malo akciového, tyto výdaje mělo dopad na moje zdravotní državy, ať už jenom pomocí. Ték v oktobru Slovenská Linka, že René Blažek

prave javnih prihoda, - centar Novi Sad, sile reprezentačne i domne da je ta druge počepnoj instanci potvrđen.

Zagreb da joj za 1.900 dinara doje pridružiti potreblje svedočanstva i da se njegu nemoj i za vrijeme kći Biljana Muste Šestu Sesiju Mušice (85), koju su mame u Splitu otvorile Biljan apotekar. Braničin je velo hranu prilagođenu mame svedočanstvu s vlastitim pojimima na Šestu Sesiju.

ngom da će se Radni i zastavni - skupštini je Luka.

Nestala dokumenta

Tužbi odstavlja Vrhovni sud Švajcarske Švajcariji u okviru 2003. godine kredita se u iznosu preko sedam godina. Tužba je domesno preslo učinjena u svrhu prezent uvarjanja u poslovnu skupštinu Kompanije Centra za razvoj.

Odbornička grupa SPS-a u Skupštini optužne čeka to da se obrazuju faktski podaci o tome da li su ugovore s istim kompanijama dovršeni, koliko duga traju, da su stvarno ukončene. Izpred se svičaju zadivljeni, a smatraju da je nezadovoljavajući da su uvid u temu kompanije, u svrdu i misiju u koju je učinjena dokumentacija. Načelnik, da objasni nečuvi, tražio je da se uvede poziv.

— Tako je da je predstavnik Vlajkova sponzor u Srbiji. Uz to, išao je na mesec, ali je dobio strpljivo rečeno i nato je bio u Srbiji. I tako je dozvola izdano, ali je i zaštitna. A, i kada je dozvola izdano, da se istražuju stvari koju je učinila država, da planira nešto sa drugim, ne morate planiti. Tada je dozvola izdano, ali je i zaštitna.

događajima između srpskih i slobođanačkih vojski u Slavoniji 1815. godine. Slobođanac je bio jedna od glavnih temi u obzoru crnogorske historiografije i istorijske misao, ečka revere- se da se sada samo zeti da se ne smatra u znakom, da se ne smatra u znakom, i da se ne prebroji, znamenjuje da sticanje sa drugim

"sile" - taj i naredni
člančki ljudi. Od toga
nece biti mista, per-
misnjskoj politici pre-
kratiti da je ti pravac,
nikec nece da napise i
da je za brade gote-
viti se da je tu. No
takđe nestala moguć-
nost, tako da

Tako govori Mlobudan. Ilik i planira da ponovo kreće da dokazuje svoje istine. Hice li u tom raspodjeljenju je sada tako moglo

«Cosa le sarà reca male per volta venire da me prima di dire: Dalle!» ■

koje je trebalo upisati i dove podatke o završenoj školi. Kasnije je utvrđeno da i Matija Pantović imao fakultativnu diplomu, čime je osnovna javnost bila srušljana.

MUKE PO MATIJ

Zag Čuvena traverkna napustila
Beograd i završila
u zagrebačkom zatvoru

Jedna od najpoznatijih travarki naših današnjih dana je Matija Paunovska iz Mostara, nastala se napokon u Hrvatskoj, gde je nastavila da priprema svoje biljnje mještane i čajeve te lečitelje raznih bolesti. Međutim, prema propovijedi Hrvata, za obnavljanje svoje domovine i rodne zemlje, Matija Paunovska bi morala da posreduje finansijsku pomoć i u zatvorenju streljiva medicinske sredstva.

Zagreba da joj u 1.900 danaće doje i
pridaje potrebitu svjetlosti, a što će se
nju nego i za njenu kef Bilićeva Muze-
zela Senata Musica (38), koji se nalazi-
ve u Splitu otvore Bilićeva apoteka. Ravnici
bez je vrlo hodo pridjivo nazvano sved-
ru i zavrsnim epilogom na Svetištu.

koje je trebalo upnati i sva potfotke a završio sklik. Kasnije je utvrđeno da i Matija Pannuska imao fabrikovanu diploma, čime je ovdješa javnost bila zaklonjena.

Predstavlja se da će u ovoj aferi podnaslovne su Leitvinke priuze zvanično istražiti.

Факсимил 21. (спальне) спів

радова у пољопривреди, а пре свега као стручњак коме је пољопривреда фах, затражио да се нареди деоба нафте, значи за жетву 1995. године спроведе ваљано и да се поведе рачуна о деоби али и да се објасни шта је учинено са нафтам из периода септембра 1994. године.

Ко пита, после скита

Уместо да се разоткрију махинације из 1994. и 1995. године је настављено по старом рецепту јер је, изгледа, "веза функционисала" па су санкције, бар када је окавак начин расподеле нафте био у питању, биле као богом дане. По већ уходаном рецепту, из контингента намењеног жетви за 1995. нестало је "само" 147 тона овог драгоценог горива. Професор Секулић је због тога почeo да прозива и тражи одговор шта се то ради са нафтам намењеном пољопривреди. Када није добио ваљане

одговоре од општинских чланица, професор Секулић затражио је помоћ Републике, па чак и пријем код председника Србије Слободана Милошевића.

- На моје велико изненађење, председник Милошевић ме је примио и обећавао ми да ће ово питање бити ваљано решено - прича овај популарни професор и миљеник пољопривредника.

Крајем прошле године, једна од седница СО Прокупља, коначно, на дневном реду је имала и расправу о деоби нафте. Мада су званичници тврдили да је све у реду и да немају шта да скривају од очију јавности, седници је било дозвољено да присуствују само новинари локалних средстава информисања, односно оних гласила која општинска врхушка држи под контролом. За остале, без обзира које

медије заступали и колико се дуго бавили новинарским послом, врата су била затворена. Разлог је што се на тој седници, по питању нафте, највише времена утрошило на критикама професора Секулића и тражењу одговора због чега он ово питање потеже. Као крајњи закључак, донета је одлука да се професору Секулићу одузму права која има као члан извршиог одбора СО и да се избаци из комисије за праћење радова у пољопривреди. Тако, једини и главни кривац је испао професор Секулић који је једноставно тражио да се сељацима објасни где је нестала нафта намењена њиховим њивама и због чега нису могли ваљано да обавеју сећву.

Без обзира на смењивање професора Секулића са општинских функција, нико, бар до сада, није опорвгао његове податке са којима је он упознао прво све надлежне од општине до Републике, укључујући ту и председника Србије па до средстава информисања од којих су нека те наводе и објавиле. У локалним, општинским средствима информисања подацима овог угледног стручњака није поклоњена никаква пажња, само је објављено да је смењен са функција.

Комбајнер, али без комбајна

Са нафтам се, међутим, радио много штога што прелази чак и раздеглаве законске оквире. Тако, у једном извештају после извршене контроле који су потписали Мирољуб Пауновић, републички инспектор пољопривреде, и Жарко Ратковић, саветник за пољопривреду СО Прокупља, забележено је да је регресирану нафту за вршилбу добио наводни комбајнер Вукоје Живковић из Доње Речице. Каснијом провером документације установљено је да се Живковић комбајнирањем не бави већ пет година јер, једноставно не поседује више комбајн! И не само то, овај наводни комбајнер је, да би колико-толико оправдао добијену нафту у извештају написао да је део нафте употребио за вршилбу жита са своје парцеле у површини од 14 хектара. Али, провером у катастаским књигама установљено је да Живковић поседује свега нешто више од 3 хектара обрадивих површина. Као круну свега, исти контролори установљују да је од та три хектара Живковић имао једва хектар засејан стравним житима, а да му је посао комбајнирања обавио колега, стварни комбајнер Зоран Милошевић из истог села!

Такође, у истом селу је установљено да су нафту за вршилбу добили и комбајnerи Миливоје Живковић, Стојан Цветковић и Милован Стевић, а да нису оврли нити један једини ар. Где је та нафта стварно завршила, званичног одговора још нема.

Пошто је ово само један случај у мору сличних у другим срединама,

Nikšić

Branka Korlata, 1971.
pozvana je u Novi
Beograd u istu je u
časnu život. Otkao
je u Beogradu.

Za pogonjene i pod-
strekivane na svim zemljama
koji se odgajaju 13. decem-
ber prošle godine. U kafici
Nikšić u Novom Beogradu
Dragutin Popović (127),
Radoslav Gacko (130) iz Miholjače,
Medunam, ubice vremenske
Korlata, kako je kasnije
zvanično proglašeno, otkao
je da je u vratu odmara
zvane. Marko
Zdravko Popović (126) iz
Gackog, Radoslav Govedareća iz
Miholjače. Da li je u grupi bila i jedna devojka koja je,
zvaneći na vratu, "otvorili put" ubicima koji su se ubili?

MAMA,
LISICA MI NOSI
BRATU!"
jaučaju klinac.
A hrabri trudnica
bacila se na vratu
koja je vukta deo
u druge.

prestava se skupa, ali i akro-
nat glavom? Postoje ZOO
nisi nista o karakteru
Crvenkapi, već objesne
ja - "svetive divlje" pa je
stoga i vuk u vratu od osnali
evropskih vukova.

Madžarski novinar kрvili
su za novoprivedenu trudnjakinju
Milenku Šarić (26). Pre-
ko ју која izdvojila molo u sredstva
za održavanje ZOO, ug-
radnog poslova 1990. godine.
Doktor Šarić je, pre-
stavnik Ministarstva za
mediji, odbravio da
grad nemda dovoljno novi-
ci i da se ne mora uključiti
već se traži dozvoljena
- fantom Da. Fantom. To
je zasada incidentarnost
koja ne veže se na vrat
potomakom, nego na spise-
čigaranje sa vrata kavez i pu-
stio Crvenkapi na slobodu.

Upravi ZOO-a, učesnik
društvene politike, "zanim
pre počne kod kavez-a, a da
ga niko nije uspeo. Ni polici-
ja nije spoljno objavila
ko je učesnik dobio dozvolu
čigaranju vuku u vratu, a tako
je i teško poveći čak i
pre to.

Dakle, ne detalji novoprivedene
tragedije ne razumejo Pe-
toci sa podvremenim gleda-
vju u pravac ZOO-a, a Milenka
što je učesnik dobio dozvolu
čigaranju vuku u vratu, koje
neprestano zveri koje ne-
prestano pokrivaju da se de-
mognu dobrobiti.

**MUKE
PO MATIJI**
Crvena travnica napustila
Beograd i završila
u zagrebačkom zatvoru

Zagreb

ZAŠTO SU SE, U NIKŠIĆKOM PARKU, UBILA, ZAJEDNO,
DVA MLADIĆA, MARKO PETRUŠIĆ I RANKO PAPOVIĆ?

SAMI SEBI PRESUDILI

Operacija „tapiranja“ Branka Korlata, који је „трован“
да примије „западни“ погон, планирана је на Novom
Beogradu, у кафићу „Дžakarta“. Dvojica Nikšićана,
задјено оdlazeći u smrt, оставила су писмо u коме
 признају да су ubili Branka Korlata, i mole da poročišta.
Приостављање и помагање u злочину, осумњичени su

Dragutin Popović iz Gackog, i Radoslav Govedareća iz
Miholjače. Да ли је у групи била и једна девојка која je
звана на врату, „отворила пут“ убичима који су се убили?

Ispričan je da se подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Године пре, 1989., је умро
Radoslav Govedareća.

Govedareća je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

Испричијан је да се подесило
Dragutin Popović, гот-
вач који је умро сам у
погон код бугарске „ribne“.

Popović je умро 1990. године
иза врата, али је умро озбиљно.

</

ипак није тешко погодити где је ова нафта завршила и како су многи пољопривредници баш њу морали да купују на црно и то по вишеструко већој цени.

Када је у Прокупљу протекле године стигла нафта за вршидбу, настала је права отимачина за место дистрибутера, јер, како ће се видети касније, то је врло уносан и уходан посао. Главна понуда је дошла од истих дистрибутера који су вршили деобу и нафте за сетьу 1994. године када је "испарило" ништа мање него 104 тоне.

Стари дистрибутери, који су имали разрађен систем из претходне године, тражили су да им припадне 15 посто од количине која им буде дата за дистрибуцију на име трошкова рада, а да "евентуални" вишак откупе, наравно, по регресијама ценама – објашњава професор Секулић. – То ми се није свидело па сам, као члан комисије за праћење радова у пољопривреди и као члан извршног одбора СО Прокупља, обишао приватне пумпе и распитао се под којим би условима могло да се гориво дистрибуира преко њих. Власници приватних пумпи, којих има доста, понудили су да би радо преузели дистрибуцију уз радат од 10 посто и да евентуални вишак ускладиште и да га општини испоруче кад буде она то тражила и на који начин буде хтела. Председник Извршног савета СО Прокупља, господин Драган Мрдаковић није хтео са власницима приватних пумпи ни да разговара већ је затражио од старих дистрибутера да и они, бар званично, понуде исте услове, што су они декларативно и учинили. Међутим, иза тога званичног, било је и оно "незванично", па се свело на ону њихову првобитну понуду попут им је остао целокупни вишак.

Колико је коме остало у овој деоби, најбоље говори неколико података о стању "остатка" код тих дистрибутера. Тако, Земљорадничкој задружи "Први мај", по званичној документацији, остало је око 12 тона, Земљорад-

ничкој задрузи "Јединство", близу 20, ДП "Ђураковац" 40, Пољопривредној школи 37 и тако даље све до цифре од 147,5 тона. Професор Секулић тврди да се овај вишак налази само на папирима и служи као покриће уколико дође до контроле, а да иначе нафте стварно нема. Утрошена је за све и свашта али само не за пољопривреду.

Општинари су ипак признали да је пољопривредницима закинуто 147 тona нафте, или прерачунато у девизе, 408.000 немачких марака. Толиким новцем, или нафтом, свеједно, могло се узорати 14.000 хектара, или се могло набавити 2 милиона килограма ѡубрива КАН, чиме би се принос пшенице у општини удвоствично, или се могло купити 38 трактора, односно 20 комбајна...

Шта би било да је било

Званично је констатовано да јесења сетьа у Топлицама, поготову у најжитороднијем атару, у прокупачкој општини није ваљано обављена. Разлог томе је што није имало семенске робе, није било ѡубрива али, није било ниово нафте. Највероватније да би је било да су сачуване "резерве" које се налазе, наводно, код дистрибутера.

Да би све ово још комичније изгледало, на једној од последњих прошлододињских седница извршног одбора СО Прокупља, одржаној после откривања "нафташке афере", ипак је признато да је пољопривреди "закинуто" 147 тона нафте.

Том приликом је констатовано да ће се од тог контингента пољопривредницима дати 82 тоне а преосталих 65 тоне општина ће задржати за своје потребе. То, како општина може да задржи регресирану и строго наменску нафту "за своје потребе", није објашњено. Међутим, није објашњено

ни када ће оне "великодушне" 82 тоне бити подељене пољопривредницима јер, када је била у јеку јесења сетьа, то није учињено. Можда се планира сада, када већ нафте има на свим пумпама па та, покрадена нафта више неће ни бити актуелна нити ће се баш пољопривредници око ње отимати.

Све, изгледа, испада по оној народној, појео вук магарца. Међутим, уз педантне рачунице професора Секулића види се шта се све могло учинити у прокупачкој општини да је та нафта била усмерена збила у пољопривреду којој је била и намењена. По његовој рачуници, вредност "нестале" нафте, прерачуната у марке износи 408.000 немачких марака.

За те паре или пак са том нафтама могло се узорати 14.000 хектара што је довољно за две сетьене сезоне у општини Прокупље. Или, за ту цену се могло набавити 2 милиона килограма ѡубрива КАН чиме би се приноси на њивама удвостврили, могло се купити 45 трактора прве категорије који би могли да обраде дупло више ратарских површина него што их општина Прокупље има. Могло се набавити, на пример, 20 комбајна који би били довољни да у најоптималнијем року овршу своје жито у овој општини... Очига, могло се много тога али, на жалост, мућалица је била драка. Питање прокупачке нафте, без обзира на скидање санкција и довољне количине горива, бар што се тиче професора Секулића, није остављено "ад акта". Он и даље обија прагове и тражи да је јавно жигошу и казне они који су уназадили пољопривреду у прокупачкој општини. Колико ће успети, остаје да се види. Једино видљиво је да је он "померен" са свих функција јер је, изгледа, пре временакурикну.

А, са оним злослутним певцима који први пробуде село, зна се шта се ради. Лонац им не гине.

Овај чланак, који је такође завршио на ломачи, објављујемо у целости

Мада се чини како је већ постао обичај да неки функционер буде смањен па проглашен лоповом, у случају Слободана Лукића то се десило обрнутим редом потеза

УТАЈИВАЧ ПОРЕЗА ПРОТИВ УТАЈИВАЧА ПРАВДЕ

Један дан био је довољан да се укажа образ, данас већ бившег потпредседника општине Сремска Митровица. А пут до правде, ево траје већ три године, и не види му се крај. Ко се у Митровици плаши истине која би мо-

гла испливати у случају Слободана Лукића?

Кад је, после четрнаест месеци, Врховни суд наложио финансијским органима да поново преиспитају да ли је Слободан Лукић утајио порез, или је грешком проглашен криминал-

цем – због чега је морао да поднесе оставку – документа су, у Новом Саду, једноставно нестале. Све до тог тренутка Лукић је могао да се теши како је у питању грешка, а грешке се дођају, зар не?

За нешто више од два месеца напуњиће се три године од када је Слободан Лукић, потпредседник, данас бивши, Скупштине општине Сремска Митровица, окривљен да је утјајо државни порез од три хиљаде немачких марака, те камате на тај порез још око седам хиљада марака, а да званично није решено да ли је крив, или прав, или је у тренутку кад је саопштење да је лопов и да је преварио државу, то био нечији политички маркетинг да се са политичке сцене уклони човек, који је појединим мешетарима у граду на Сави могао бити велика сметња.

Финансијска полиција, у једној општији и трчећој контроли банула је 2. априла 1993. године у приватно предузеће "Примип" у Сремској Митровици, власништво Слободана Лукића и, као у лошем кримију, затражила да види документа о трговини нафтом. Наравно, како Лукић, човек од интегритета и спреман да се приватним пословима бави на дужи период, није имао шта да крије, понудио је сва документа на преглед.

– Шта знам, могла се и поткости нека грешка у пословању. И данас, кад сам осрамоћен размишљам да је добро да има контроле, да се укаже на грешку, казни, да нам се и помогне – објашњава смирено Лукић.

Али, тада, тог 2. априла 1993. године финансији су, чим су прегледали документа "пронашли" да је предузеће "Примип" утјајило порез на нафту, те су одмах запретили новчаном казном, каматама и блокадом жиро-рачуна Лукићевог предузећа. Покуша Слободана Лукића да на лицу места докаже да је порез на нафту платио његов добављач, што је и стајало у документацији и што се дало проверити, није успео. Ни жалба коју је одмах упутио Центру управе јавних прихода у Новом Саду, како то иначе прописи налажу, није дала никакве резултате. После пет дана блокиран је жирорачун Лукићеве фирме, наређена пленилба робе у магазину, како би се држава намирила за своју штету.

Политички маркетинг

На другој страни, у Социјалистичкој партији у Сремској Митровици, кренуо је други поступак. Пошто је крив, потпредседник мора поднети оставку. Узалуд је Лукић тражио од свог партијског руководства да се сачека, да се утврди истина, да ће доказати да није крив, па тек онда поднети оставку, ништа није помогло. Због "партијске чистоће" Слободан Лукић је смењен са места потпредседника Скупштине општине Сремска Митровица.

– Све је било узалуд. Све око мене се рушило, моја жалба је затурена у фиоку, постао сам лопов, а у партији нису хтели да чују оно што сам говорио. Било ми је тешко, осрамоћен сам

као човек, осрамоћена ми је породица. Новине су, наравно, објавиле да сам утјајо порез и да морам са места потпредседника општине. Све је ишло превише брзо, затекло ме и изненадило. Ма не замерам ја новинарима, њима је то званично саопштено у Новом Саду и ту се више ништа није могло учинити – објашњава Слободан Лукић.

Жалио се Слободан Лукић на решење финансијске полиције, али на његову жалбу није било одговора. Решење које је издала полиција на тенденцију потврђено је од другостепеног органа у Новом Саду. Слободан Лукић је – крив.

Међутим, то решење је од Новог Сада до Сремске Митровице "путовано" пуних шест месеци. За то време Лукић је обилазио канцеларије финансијске полиције, својим партијским друговима нудио документа, тврдио да није лопов и да није закину државу, али ништа није помогло.

Тек у октобру Слободану Лукићу, из Републичке управе јавних прихода – Центар Нови Сад, стиже решење о томе да је на другостепеној инстанци потврђено решење финансијске полиције издато 2. априла 1993. године и да није погрешно поступљено када је његовој фирмама "Примип" блокиран рачун и наплаћена казна и камата у динарима, тада у противредности три хиљаде немачких марака, те седам хиљада марака на име камате и око хиљаду марака за трошкове извршења.

Тог тренутка Слободан Лукић је схватио да је упао у велике невоље и да ће се тешко из свега искобељати, па је поднео тужбу Врховном суду Србије против решења које је добио из Новог Сада.

– Морао сам, заправо морам доказати да нисам крив, јер, тешко сам оклеветан, а и материјално сам оштећен. Знам ја да инспекција може да погреши, али, мора се исто тако исправљати грешка и то брзо, као што је брзо блокиран мој рачун, наплаћено све, а ја проглашен кривим. Мој ход по мукама се наставља и траје и данас и сад већ сумњам да ће се икада и завршити – скептичан је Лукић.

Нестала документа

Тужба одаслана Врховном суду Србије у октобру 1993. године киселила се у Београду све до 12. децембра следеће године, када је донесена пресуда да се цео предмет врати другостепеној комисији Центра републичке управе јавних прихода у Новом Саду. Слободан Лукић је тада већ мислио да је правда спора, али достижио.

– Тачно је да је предмет у Врховном суду Србије био око 14 месеци, али ја сам стрпљиво чекао и надао се да ће заправо само бити доказана истина. Већ сам и заборавио како сам позајмљивао новац да намирим штету коју

ми је узела држава, да платим заправо нешто што сигурно нисам морао платити. Тада сам још веровао да има правде и да се грешке које се догађају могу исправити – каже Слободан Лукић.

Међутим, од краја 1994. године Слободан Лукић поново обија врата финансијске инспекције, чека решење, јер сада само жели да докаже својима у партији да се није огрешио о закону, да није са ону страну закона и да су пребрзо, злонамерно, или случајно од њега направили "случај" и нанели му тешку љагу. Од тога, изгледа, неће бити ништа, јер му финансијски полицајци приватно кажу да је у праву, али то нико неће да напише и потпише. Да зло буде горе обавештен је да је у Новом Саду нестало његова документација, тако да пресуда Врховног суда никад није ни спроведена.

– Рекли су ми да су документа о целом случају загубљена у Новом Саду. Ту сам сада немоћан. Сада мислим стварно да ми је све ово подметнуто. Одборничка група СПС у Скупштини општине чека то решење, да се случај Лукић оконча, али, решење не стиже. Коме сада да се обратим, од кога да тражим да се ствар оконча. Испред мене су само зидови, а срамота је остала. Узалуд ја тврдим да нисам крив, а сада и нисам и јесам, јер нема документације. Наравно, ја одустати нећу, тражићу начин да се све поново покрене са мртве тачке, хоћу истину, на њу имам право, а државни органи опет имају обавезу да ствар доведу до краја – категоричан је Лукић.

Тако се случај Слободана Лукића нашао у фази када се нема документације, када се решења доносе са задршком од три године, а кад је поступак покретан и кад је смењиван са места потпредседника Скупштине општине све је обављено "експресно", толико брзо да тако нису радили ни у бившим партијским комитетима када су желели да "сахране неког друга" без крвице и аргумента. Случај Лукић подсећа на стара времена и чак по брзини како је све у стартурађено надмашује бивше комитете и партијске радне групе.

Као да у овом случају истина ником није потребна и као да би могла, ако исплива, да некога кошта. Кога, у Сремској Митровици се то сада не може утврдити. Очигледно нека "вина сила" је у све умешала прсте.

– Желео бих да сазнам које и зашто све то тако урадио. Но, ни реч не бих рекао, али, морам доказати да у овом случају нисам крив.

Тако говори Слободан Лукић и планира да поново крене да доказује своју истину. Хоће ли у том успети, тешко је сада рећи, мада још ваља веровати да има правне државе. Докле?

ИАКО ЈЕ ТРЖНИ ВИШАК ПШЕНИЦЕ ДВА МИЛИОНА ТОНА, САВЕЗНА ВЛАДА НАЈАВИЛА ИЗВОЗ ЗА САМО ПОЛА МИЛИОНА ТОНА. ЗНА СЕ У ЧИЈЕМ ЦЕПУ ЈЕ РАЗЛИКА

РУПА У СИЛОСУ

У режији актуелне власти, производња пшенице доживела је пљачку таквих размера, да се може упоредити са укупном штетом од свих елементарних непогода које су нас погодиле до данас.

Уместо да решава бројне и нагомилане проблеме, актуелна власт је опседнута само сопственим интересима да у што дужем периоду задржи свој положај. Грађанима се сервирају бајке о благостању високом стандарду у 21. веку и да ћемо заједно са њима брзо претећи Швајцарску или Шведску. Као лицемерно тврде, ове њихове пројекте већ је подржао највећи број грађана Србије који је "прогресиван и демократски оријентисан".

Овако перфидно смисљена тактика сејања прашине, магле, илузија и небулоза има за циљ да народ, уз информативну блокаду, што више удаљи од озбиљних проблема и великих тешкоћа. Иако су планови за 21. век готови, поставља се питање зашто овога нема до 2.000. г. иако је то много ближе. Нема ни годишњих програма, нити програма за неколико месеци, мада буквально предстоји преживљавање од данас до сутра. Од проблема се само бежи, а глад куца на врата Србије.

Пљачка аграра

У задњих неколико година, у режији актуелне власти, пољопривредна производња је доживела пљачку огромних размера, која се буквально може упоредити са укупном штетом од свих елементарних непогода које су нас задесиле. Случај са пшеницом је веома индикативан, а све је изведено у режији државе, односно од људи из државног и политичког врха.

Пшеница је и јасан пример о каквим се то плановима за 21. век ради, када је њена производња за кратко време од хиперпродукције постала дефицитарна. Од великих вишкова до велике несташице, глади и амбиса, дели нас мали корак од свега неколико месеци.

Шта се то дододило са пшеницом?

Због неодговарајуће аграрне политike у задњих неколико година не-контролисано је дошло до повећања површина под овим важним, али екстезивним усевом и то на рачун шећернрепе, соје и других интензивних производњи. Била је то логична реакција производњача због монетарно-финансијске политike државе ко-

За српског сељака Мирко Марјановић је опаснији од града.

ја је вођена на штету њихових интереса. Пристрасном политиком створени су изражени диспаритети цена и прогресивно увећавани негативни финансијски ефекти код интензивне производње. Тако је, неконтролисано, повећавана површина под пшеницом уз истовремено смањење површина под другим усевима.

У 1994. г. и 1995. г. површине под пшеницом у Србији са потребних 500.000 ха, скоро су удвоstrучене и повећане на 900.000 ха.

Укупна годишња производња у поменуте 2 године износила је близу 5 милиона тона зrna. Ако се има у виду да годишње државне потребе износе 1,5 милиона тона зrna, јасно је да се ради о укупном тржном вишку од око близу 2 милиона тона зrna.

Познато је да је држава преко материјалних резерви преварама и триковима у бесцене откупила ове вишкове. Било је то у почетку неконтролисаним штампањем велике количине новца без покрића (време хиперинфлације) затим записима, златницима, одложеним плаћањем на дуже време ... било је и оних, који ни до данас нису наплатили новац за предату робу. Просечна откупна цена износила је близу 10 пфенинга по кг. Ако се има

у виду да је на светском тржишту у време продаје ових вишкова пшеница достигла цену, у просеку, од 25 пфенинга по кг, није тешко увидети да се овде ради о енормној заради која се процењује на најмање 30 милиона ДЕМ, и то по одбитку свих трошкова у максималним износима.

Шта се десило са вишковима пшенице?

Овим озбиљним питањем требало би да се позабави једна озбиљна државна комисија у некој правној држави. Код нас је то по принципу појео вук...

Ових дана савезна влада је обелоданила да у укупним билансима државе остаје могућност извоза зrna пшенице у количини од само 500.000 т зrna. Дозвола за извоз "случајно" је припала фирмама "Прогрес", премијера српске владе г. марјановића. Шта се десило са осталих 1,5 милиона тона зrna вишка? Ако ове robe већ нема, јасно да је реализована извозом.

Ко је могао да извози? Јавности је већ одавно познато да то могу да чине фирме и људе из државног и политичког врха Србије. Није тајна да порел "Прогреса" учешће у овом послу имају "Симпо", "Центромаркет", "Литра" и друге фирме на чијем се челу

налазе врло препознатљиви људи. Извозом је остварена велика добит, а онима који су то учинили ни на крај памети не пада интерес пољопривреде и пољопривредних производа.

Питање државних (материјалних резерви)

Већ дуже времена ове резерве нису ни у функцији ни у намени за коју су одређене. Манипулације роб???? служе за финансијске махинације и богаћење појединача из државног и политичког врха. Зна се да држава финансира попуну разним робама од стратешког значаја углавном по ниским ценама или великим регресираним средствима. Тако се попуна шећером врши на штету производа.

по цени од 0,55 – 0,95 дин по кг, а мало-продајна цена достиже и ниво од 5,5, дин. по кг. Становништво се већ поодавно не снабдева у трgovинама шећером који води јасно порекло (по цени) из материјалних резерви.

Кад су у питању лични интереси људи које смо већ помињали, цене могу да се промене преко ноћи. Тако цена житу и брашну у једном моменту бива изједначенa са светском. Хлеб може преко ноћи да поскупи за 2 пута. Цена шећера у време изражених несташица за час може бити увећана и неколико пута.

Кад се исцрпе све могућности за лични интерес људи са домаће сцене, наступиће црне птице из иностранства. И они ће се доста окористити над овом нашом невољом у којој смо се нашли. Тако су нам већ дали до знања

да шећер можемо увозити по цени од 900 УС \$ по тони, уместо досадашњих 450.

Министар за трговину у српској влади г. Николић је најавио да ће се дефицит роба пољопривредног порекла решавати увозом, да су поскупљена неминовна због усклађивања са ценама на светском тржишту. Постављамо му отворено питање, и њему и његовим друговима зашто им је требало толико много времена да схвате оно што је свима јасно и шта их је то натерало да преко ноћи промене мишљење остварима од животног интереса.

На крају, после свега, ко преживи!
Наздравље нам!

др Радомир Поповић

СИЛЕДИЈА

СРПСКИ РАДИКАЛИ НАРОДУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Браћо Срби и сестре Српкиње,
Живимо у пресудном историјском
времену у коме се често мимо наше
волје и учешћа одлучује о национал-
ном и државном опстанку српског на-
рода, пре свега западних Срба који су
највише искусили трагични геноцид
кога нас подвргавају наши традицио-
нални непријатељи. Српски народ у
целини је доживео катастрофални по-
раз и то након тријумфа на бојном по-
љу, када смо већ били уверени да смо
на дохват реализације наших народ-
них надања и историјских тежњи.
Опет смо, по ко зна који пут, страдали
због издаје оних којима смо до јуче
веровали и у које смо се неретко за-
клињали.

Али, ми не смејмо посустати, клон-
нути духом, а српски радикали су поз-
нати и по томе што се никада не пре-
дају. Предстоји нам период преиспитивања и консолидације снага, пре-
формулације циљева и метода оствара-
рења наших националних идеала.
Треба гледати истину у очи, рацио-
нално размотрити све елементе са-
дашње ситуације и консолидацијом
свих народних снага истрајно се бори-
ти за повраћај онога што нам је недав-
но вољом великих сила и српских из-
дајника отето. Остали смо без једне
трећине Републике Српске, а и оно
што је формално и даље наше дошло
је под окупацију НАТО-пакта који је
отворено ушао у овај грађански рат на
страни наших непријатеља и жели
нас довести до потпуне капитулације.
Велике силе тај свој циљ покушавају
реализовати на релативно безболан
начин, настојећи избеги веће
оружане окршаје. Њихова политика
ће кроз даља антисрпска настојања
бити виште или мање вешта комбина-
ција дипломатских притисака и
оружаних претњи. Томе се на адекват-
ан начин морамо супротставити
улружујући храброст и мудрост,
одлучност и непоколебљивост, понос
и покртвовање.

Гледајући отворено истину у очи,
ми српски радикали смо се нашли
пред дилемом како се суочити с новом
окупационом управом коју у Репу-
блици Српској проводе најмоћнији сис-
ле овога света. Ако се директно сук-
обимо шансе су нам веома мале. Наши
непријатељи то једва чекају и пре-
стао би нам само нови масовни егзодус
под теписима авионских бомби.
Како и НАТО-пакт има много разлога
да глуми непријатељску, хуманост и
оланост демократским идеалима, нај-
боље је да прихватимо ту игру не оду-
стајући од својих крајњих циљева.
Због тога ћемо учествовати на пред-
стојећим изборима у Републици

др Војислав Шешељ председник Српске радикалне странке

Српској, на свим нивоима и са пуним
листама кандидата.

Наравно, свесни смо да су шансе за
пзуну успех патриотских снага сада
минималне. У време док су могућно-
сти за остваривање циљева вековне
борбе српског народа биле сасвим
остварљиве, упозоравали смо сва ци-
вилна и војна руководства српских зе-
мља да је нужно водити промишље-
ну и усаглашену политику у правцу
реализације српских националних
интереса. Без трулих нагодби, без
страха, без слуганства и подаништва
било коме, па макар се радило и о ве-
ликим силама. Остаје нам чисто људ-
ска сатисфакција да смо благовремено
наговештавали све погубне последи-
це политике коју смо већ у старту пре-
познавали као промашену. Знали смо
како треба, али нисмо у рукама имали
полуге којима се може деловати. Они
који су располагали инструментима
власти нису нас слушали, игнориса-
ли су наша упозорења и довели нас на
руб пропasti.

Али, и даље смо оптимисти.
Убеђени смо да још није све изгубље-
но и да се много тога може повратити.
Српски радикали немају ни једног
људског, историјског, правног или
политичког разлога да одустану од
стратешких циљева који су формули-
сани још приликом формирања
Српске радикалне странке пре неколико
година. Само су се историјске
околности промениле па ћемо им
прилагодити методе борбе. Незадовољни
смо садашњом влашћу Српске

демократске странке која је пропустила
многе погодне прилике да српски
народ и државу доведе у много повољнију
међународно-политичку позицију, као и да консолидује институције
власти и афирмише демократска
уставица начела. Али, свесни смо да за-
падним Србима много већа опасност
прети од роварања социјалиста Сло-
бодана Милошевића и комуниста Ми-
ре Марковић који се служе најпраљавијим
и најподмуклијим средствима у својим
издајничким настојањима. Оно што се показало да није добро не
сме бити замењено најлошијим. По-
стојећем ми нудимо боље, а политичку
понуду поткрепљујемо хра-
брошњу коју смо на свим местима по-
казивали, памећу коју нам сви признају,
моралношћу коју нам нико никада
убедљиво није доводио у питање,
поштењем које је већ постало пословично
у свим српским земљама, одлучношћу на којој нам одавно мно-
ги завиде.

Српска радикална странка се већ
одавно афирмисала као политичка
партија храбрих, паметних, морал-
них, поштених и одлучних људи. Вре-
ме је да та странка постане владајућа у
Републици Српској, да преузме од-
говорност за судбину народа и
државе, да покаже све што зна и уме,
па тако оправда српска надања. И под
фактичком окупацијом на изборе
излизамо да својом политичком сна-
gom посведочимо да су илузорне све
замисли да ће Срби живети у зајед-
ничкој држави са Хрватима и мусли-

манима. Показаћемо да је немогуће угасити српску националну свест, понос, част и достојанство. Уверићемо цели свет да жртве најбољих синова српства у овом рату не могу бити узлудне. Потврдићемо да смо у стању и дипломатске битке успешно водити. Доказаћемо да се могу повратити исконске српске територије које је издајник Слободан Милошевић испо-

ручио душманима српског народа. Потврдићемо већ укорењено сазнање да само српски радикали земљу могу извести из економске кризе, обезбедити привредни просперитет, социјалну правду, владавину закона и несметано функционисање демократских институција. Победићемо јер одавно већ немамо шта више да изгубимо.

Ми можемо, ми знајмо како ћемо и довољно смо упорни да то и постигнемо. Рачунамо на помоћ свих истинских српских патријата, на подршку власника српства. Због свега тога обраћамо се нашим члановима, симпатизерима Српске радикалне странке, свима онима који мисле исто као и ми, а целокупном српском народу у Републици Српској објављујемо овај

ПРЕДИЗБОРНИ МАНИФЕСТ

Којим прецизирајмо нашу процену узрока пораза и дефинишејмо циљеве радикалске политике усмерене у правцу превладавања последица управо доживљене трагедије и реализације историјских интереса српског народа.

I. Како и зашто је српски народ доживео трагедију?

1. У време слома полуековне комунистичке диктатуре Слободан Милошевић се српском народу наметнуо као национални вођа и ставио се на чело борбе за уједињење свих српских земаља, за одбрану српских националних интереса. Наоружао је западне Србе и повео их на устанак против хрватске усташке и мусиманске фундаменталистичке власти, а кад су га они послушали и у оружаној борби постигли грандиозне резултате, уплашио се и оставио их на цедилу.

У првим фазама рата непријатељ је брзо схватио и искусио снагу српског бора, убојитост његовог оружја ослоњеног на храбро срце и непоколебљив морал. Због тога је убрзо прешао на друге методе обрачуна, које је још 1992. године формулисао уста-шки до-главник Стипе Месић реченицом: "Србе на Србе, уместо Србе на врбе!" Под непрекидним претњама великих сила, оптерећен и унутра-шњим психичким фрустрацијама, страху је по-длего прво онај који то никако није смео – Слободан Милошевић, председник Републике Србије. Од опште-прихваћеног срп-ког војвода претворио се у току 1993. године у највећег издајника у историји српског народа.

Први и једини пут Слободан Милошевић је у српску земљу западно од Дрине дошао уочи Ђурђевдана 1993. године наређујући и убеђујући да Народна скупштина Републике Српске прихвати потпуну, срамотну капитализацију кроз прихватање фамозног Венс-Овеновог плана чија су решења била неупоредиво лошија чак и од Дејтонских. Тада га, срећом, ми српски патријати нисмо послушали и жестоко смо му се супротставили, уверивши се да му западни Срби неће тако лако постати пук монета за потку-суривање и инструмент политичан-тског манипулисања чији је једини мотив лично одржана на власти у

Србији, Слободан Милошевић се потпуно приклонио српским непријатељима и прочињио да су му интереси западних Срба најобичнији баласт. Неколико наредних месеци систематски се спремао да их сатре, окомивши се прво на мању од две новостворене западне српске државе – Републику Српску Крајину.

Смислио је да је претходно изнутра разори класичним субверзивним методама. Контролишући тајне цивилне и војне полицијске службе, имао је могућности да на власт у Републику Српску Крајину доведе пре-вејене комунистичке шпекуланте и криминале попут Борислава Микелчића, Горана Хаџића и других. Онемогућио је нормално функционисање свих важних државних органа, а преко монополизованих средстава јавног информисања манипулисао је народом и његово оправдано незадовољство каналисао у погрешном правцу.

Савез комуниста – покрет за Југославију, на челу са Миром Марковић, иначе супругом Слободана Милошевића, шаље своје проверене официре на командна места у Српску војску Крајине, предвођене генералом Милетом Мркшићем. Систематском и синхронизованом издајом се обезбеђује да Република Српска Крајина пада део по део, као кула од карата. Без озбиљних борби, без отпора, уз незапамћено понижавање Српске војске и страдања српских цивила.

На изгубљеним територијама Западне Славоније, Баније, Кордуна, Лике и српске Далматије више нема Срба. Док су хрватски злочинци као чистачи улица шмрковима са асфалта прали неосвећену крв српских жена, дече и стараца, београдски медији су обавештавали гледаоце о свечаној прослави 1. маја, озлоглашеног комунистичког интернационалног празника.

Потписаним решењима из Дејтона и Париза озакоњује се погибија и изгон Срба и из Барање, Источне Славоније и Западног Срема. Тако је првени делијски диктатор, без нуђења икакве алтернативе, обезбедио да се Срби искорене са простора на којима су се вековима множили и Богу молили, рађали и умирали, стварали своју културу и опстајали пред навалом освајачких хорди са свих страна. Тај

катастрофални пораз Слободан Милошевић је представио као велики успех своје мировне политике.

Стотине хиљада људи је у дугим и очајним избегличким колонама спас потражило у Србији, а нашли су на зликовачки надмен однос официјелних власти и понижења на сваком кораку. И њих, јунаке који су се пет година дивовски борили за отаџбину и слободу, режимски медији у Београду су проглашавали куквицама и дезертерима, покушавајући им приписати кривицу за издају коју је заправо Слободан Милошевић починио.

2. После пада Републике Српске Крајине на ред је дошла Република Српска. Комунистички официри, убачени у Војску Републике Српске, на платном списку Генералштаба Војске Југославије, по налогу Слободана Милошевића дезорганизовали су одбрану, повлачили снаге и практично без борбе предали огромну територију која је стотинама година била чисто српска или са апсолутном српском етничком већином. Изузев покојег несрћника на чија се плећа сваљивао сав бес мусиманских и хрватских хорди, Срба више нема у Грахову, Глаточу, Дрвару, Петровицу, Крупи, Купресу, Кључу, Санском Мосту и многим другим местима. Мркоњић Град и Шипово су до темеља спаљени и вероватно ће бити формално предани Србима јер су наши непријатељи уверени да се Срби неће вратити на гола згаришта ако то подразумева и њихов даљи живот у тесном окружењу мусимана и Хрвата са три стране. Дуге избегличке колоне већ излазе из јуначког Српског Сарајева које никаква сила није могла сломити, али га је скршила пијана еуфорија дејтонског бекрије Слободана Милошевића.

Уместо да ради оно што им част и занат налажу, уместо да учвршију и организују одбрану, неки официри су војницима пунили главе паролама о величини мировне политици Слободана Милошевића, непобедивости НАТО-а, снази хрватско-мусиманске армаде, криминалу цивилне власти у Републици Српској. По наређењима – претњама наши јунаци, који су три године чврсто одлевали свим искушњима, морали су без борбе напустити и оне стратешке положаје који су се успешно могли бранити са неколико

стотина људи. Српским цивилима је нарећено да огњишта напусте само са завежљајем, да оставе сву имовину, стицану десетијама и вековима. Хрватско-муслиманске јединице снабделе су се у српским градовима и селима тонама муниције, горива, оруђима и оружјем, униформама, обућом, храном. На големим складиштима затекли су све оно што је месецима не-лостајало српској војсци на првим линијама.

Да ли се то случајно десило?

Не!

Спроведен је завршни чин издаје, много веће и далекосежније од оне која се приписује Вуку Бранковићу. Уз то, једном броју официра, активиста Савеза комуниста – покрета за Југославију, кроз године рата било је значајније да ногама газе и пљују двоглавог белог орла расирених крила, грб Немањића, вековна српска национална обележја и симболе, него да се професионално ангажују у одбрани свога народа.

Шта је чинила цивилна власт у Републици Српској, шта је урадила Српска демократска странка као владајућа странка, да се не деси оно што се десило? Сувише мало, или, боље речено, начинили су премного, али погрешних корака.

Српска радикална странка је у бројним јавним наступима, али и у непосредним званичним контактима својих чланица са политичким и државним врхом Републике Српске инсистирала на оним дотезима којима би се сигурно могла спречити или бити умањити трагедија која се дешава. Своје примедбе и критике руководству Српске демократске странке не износимо да бисмо се евентуално приклучили хору српских издајника који по принципу "држ'те лопова!" своју кривицу покушавају на другог предавалити. Желимо да се оно што је објективно лоше што пре исправи или побољша. За нас не долази у обзор никаква сарадња са социјалистима, комунистима или сличним подлачким агентурама. Свесни смо да је једино могуће склапање патриотске коалиције са Српском демократском странком, али отворено изражавамо жељу да у тој коалицији убудуће делујемо као снажнији партнер. Задржавамо и право да увек јавно кажемо шта мислимо да није добро, а грешке власти су биле бројне и само главне ове водимо:

а) Свесни потребе за српским јединством инсистирали смо да се Република Српска веже искључиво за патриотске снаге и патриотско усмерење у другим српским земљама. Уместо тога, државно-политичко руководство Републике Српске остало је зависно од политичког врха Србије, па и онда када је Слободан Милошевић начинио заокрет од декларисаног патриотизма до потпуно издајничког понашања. Резултат тога јесте предаја свих овлашћења у преговарачком процесу у руке Слободана

Милошевића. Због тога су на дејтонско-париским манипулатацијама потпуно потиснути српски интереси са могућношћу да се предаја у следећих годину дана потпуно уобличи.

Изгубљено је десетак српских општина у западним деловима бањалучке крајине, изгубљено је Српско Сарајево, спречена је нормална копнена веза између западног и источног дела Републике Српске, доведен је у питање излазак на море Републике Српске. Српски издајници су обезбедили да данашњи хрватски клерофашисти учине оно о чему су Анте Старчевић и Анте Павелић само сањали: војно и државно, уз међународне гаранције, дошли су на Дунав, Дрину и у Боку Которску.

Велике српске територије не само да су у непријатељским рукама него су први пут у историји остале и без Срба.

б) Српска радикална странка је од 1992. године непрестано настојала на потпуном уједињењу Републике Српске Крајине и Републике Српске. Тада ставочитовали смо и нашим месечником "Западна Србија", који је једнинично гласило српских радикала западно од Дрине и Дунава. Тако је могла бити створена држава која би по величини и снази била незаобилазан фактор у креирању политичке на Балкану и Јужној Европи.

Да је створена, она би имала снажан позитиван утицај на раст патриотског расположења у Савезној Републици Југославији и Србији. Њеним стварањем била би исказана и непоколебљивост српског народа у војевању за слободу али и политичко-историјска зрелост српског народа у борби за самоопредељење. Да је створена ми бисмо данас живели у војно, политички и привредно много млађијој држави.

Уместо стварног уједињења, државно-политичка руководства Републике Српске и Републике Српске Крајине само су причала о могућем уједињењу. И поред свих претњи од Вашингтона и Бона до Београда, очигледно је пропуштена шанса, која се евентуално може поновити у неком будућем времену само уз нове огромне жртве.

в) Државно-политичко војство Републике Српске је у креирању државе много тога преузело из претходног система. Нису створене модерне државне и политичке институције, те није остварен онај степен демократије којим би се обезбедила висока мотивација и морална свежина српског народа и српске војске.

Српска радикална странка је често упозоравала да се из војних врхова спречава стварање српске војске. Међутим, и ту је Врховна команда осталла неефикасна и нема.

Српски радикали су упозоравали да је у полицији сувише криминалних радњи, а недовољно активности на спречавању криминала.

Српска радикална странка је инсистирала на афирмацији демократске и плуралистичке политике без обзира на ратне прилике.

Српски радикали су ценili да је нужно извршити проверу легитимитета власти кроз ванредне и редовне изборе без обзира на ратне услове и неприлике што их доноси рат.

Уместо свега тога, посланици Народне скупштине Републике Српске су сами, без избора, продужавали мандат, криминал у власти и око власти нарастао је до опасних размера, а настављена је негативна селекција кадрова кроз избор и именовања послушних али зато неспособних људи и на она места од којих зависе важне привредне и државне делатности.

г) Државно-политичко руководство Републике Српске није отварало процес приватизације брзином, одлучношћу и обимом који би поспешио продуктивност и подигао материјални и животни стандард нараода у целини. Приватизација је заиста извршена, али над неизнатним обимом мањих предузећа. Основна маса капитала је кроз лоше законско решење подржављена и тако доведена под контролу актуелне власти.

д) Српска демократска странка и власт коју је она формирала пречесто су се понашали монополски, искључиво, па и нетolerантно. У протеклом ратном периоду они који нису у чланству СДС-а и у власти углавном нису имали прилику да јавно искажу своје виђење ратних или политичких догађаја и нису могли утицати на креирање правног поретка Републике Српске. Тада стил политичког рада мање подсећа на демократске процесе, а више на one из Брозове Југославије који су се позивали на "добро" народа, а и те како водили рачуна о свом материјалном и друштвеном положају.

Серије грешака које је државно-политичко руководство Републике Српске чинило у војењу унутрашње политике сабрале су се у резултат који зрачи нездадовљством, материјалним сиромаштвом, политичким лутањем и моралном посрушношћу, коју тако симболизује чињеница да је један од највећих криминалаца, Момчило Мандић, познат и по крахи две хиљаде "голфова" из Богошће, још увек шеф Представништва Републике Српске у Београду.

II. Шта Српска радикална странка жели да оствари?

1. Српска радикална странка никада неће одустати од свог главног циља:

– Уједињења главнине расејаног и расцепљеног српског народа и обједињавања већине српских простора у јединству српске државе. У овом периоду, када су међународни притисци и велезидаја учинили своје, тај циљ није могуће брзо остварити. Издајничка политика је разбила српски народ и међусобно га супрот-

ставила. Због тога би даљне војне активности српске војске у Републици Српској производиле само нове губитке и трагедије, а не би се могао постићи жељени резултат.

- У сасвим ограниченим, сложеним и контролисаним политичким условима Српска радикална странка ће да се бори за што већи степен независности Републике Српске.

Најважније је осујетити намере централне и централистичке власти Босне и Херцеговине и њених инструктора и помагача да та власт преузме главне државне функције које су до сада обављали органи државе Републике Српске.

- Када победе на изборима и добију поверење већине српског народа у Републици Српској представници Српске радикалне странке уложиће максималне политичке и дипломатске напоре да новостворена унија "Босна и Херцеговина" постоји само формално и да нема одлучујући утицај на збијања у "сентитету" Републике Српске. Присуство међународних снага, међународне арбитраже, у територијалним, политичким, економским и другим стварима, као и присуство тзв. међународних хуманитарних организација прихватамо само из нужде. Велики степен осиромашења, иссрпљености и недостатак било какве подршке присиљава нас да пређемо на политичке и дипломатске облике борбе. Али када српски радикали и други српски патриоти оборе издајнички режим у Србији, када се промени став великих сила, пре свега Русије и традиционалних пријатеља српског народа, Српска радикална странка ће бити спремна и на друге облике деловања.

- Српска радикална странка никада се не може помирити са чињеницом да у Книну, Бенковцу, Грачацу, Зрмањи, Плитвицама, Петрињи, Вуковару, Дрвару, Грахову, Петровицу, Сарајеву, Поповом пољу, Стоцу, Мостару више нема Срба и да неће бити српски.

2. Српска радикална странка сматра да ће успостављање демократског правног поретка обезбедити легитимност власти и легалност њених одлука, равноправност грађана без обзира на њихову веру, расу и националну припадност, под условом да признају и уважавају уставни поредак и законе земље и не оспоравају државни суверенитет и територијални интегритет Републике Српске.

3. Српска радикална странка се опредељује и бориће се за развијање парламентарне демократије у којој ће народ, преко својих, на основу пропорционалног изборног принципа, слободно и тајно изабраних представника, суверено одлучивати о облику владавине и државног уређења. Државно уређење ће се нужно темељити на вишепартијском принципу и што потпунијој афирмацији грађанских слобода и права.

4. Без независног судства није могуће успоставити демократски уређен правни поредак. У том смислу Српска радикална странка Републике Српске ће се залагати да се обезбеди потпуна равноправност грађана пред законом, њихова пуна правна сигурност и заштита интегритета и имовине. То ће бити могуће тек када се одстрани сваки политички, страначки и идеолошки утицај на судство.

5. Српска радикална странка је за формирање војске и полиције као строго професионалних служби, што онемогућава њихову зависност од било које политичке странке и уједно спречава да активни официри, подофицири и полицијаци буду страначки и агажованi.

6. Српска радикална странка ће се залагати за слободу штампе и других средстава информисања. То је основни и незаменив израз доследног поштовања основних грађанских слобода и права човека. То је и основа за стварање система јавног информисања које може бити утемељено и на приватном и на јавном власништву.

7. Српска радикална странка је за реафирмирање традиционалне улоге Српске православне цркве у српском народу. Српска радикална странка ће се борити за враћање Цркви све одузете имовине и њено јачање, као опште српске духовне институције која је изнад сваке политике и која се не меша у политичке и страначке послове. Српска радикална странка је за обнову светосавског православља као духовног темеља српског народа.

У Републици Српској исповедање вере за све конфесије мора бити слободно.

8. Успостављање васпитно-образовног система у складу са светским достигнућима и настојањима српског националног препорода, развој слободне научне и културне делатности, обнова високошколских установа, архива, музеја, галерија и библиотека у Републици Српској. У међувремену студенти из Републике Српске треба да студирају у српским културним и универзитетским центрима Бања Луци, Београду, Новом Саду, Подгорици и Приштини. Образовање, наука и култура би се финансирали из државног буџета. Основно и средње образовање било би бесплатно, а школовање на државним универзитетима, по дужно строгим критеријумима, финансирало би се из државних средстава или недржавних извора. Подстицало би се стварање приватне конкуренције државном васпитно-образовном систему, научним установама и културним институцијама.

Значајно је обновити рад српских културних установа – "Просвета", Српски културни клуб, Соколско друштво, које су се не тако давно показале врло делотворним. Исто тако треба подржати стварање разних фондација, па и приватних из којих ће се у Србији и другим земљама у свету бе-

сплатно школовати надарена српска деца.

9. Привредни систем Републике Српске представља део великих техничких, технолошких и тржишних целина које су се градиле и функционисле на бившем јединственом југословенском тржишту. Данас када је овај систем осакаћен и уништен ратом мора се што пре, али и што разумије, поново покренути. Српска радикална странка је свесна да многи привредни објекти ни изблизу и неће моћи да раде као пре, а неки ће се и потпуно угасити. Та чињеница, као и измене на радио-социјална структура становништва захтевају радикалне промене. Пре свега пуну приватизацију свих средстава за производњу и привредних грана осим енергетике, рударства, железнице и ПТГТ саобраћаја.

Извршиће се реприватизација друштвених предузећа на начин најповољнији за националну привреду и запослене у тим предузећима.

Око модела приватизације који би садржао све важне елементе у детаљима мора се што пре определити власт Републике Српске, а у интересу укупног становништва.

Унутрашња организација, приватних, државних и јавних предузећа треба да буде ствар власника, односно управљања. Организација послла и радних места не служи социјалном збрињавању. Привреда се подређује ефикасности, а социјално обезбеђење и бенефиције спадају у домен социјалне политике. Првоврдна улога привредне ефикасности је услов успешне социјалне политике, која се подмирује из већег националног производа.

Модернизација државе и друштва подразумева и бесплатне услуге за све облике здравствене заштите којом се чува здравље становништва.

Остали видови медицинских интервенција и приватна лекарска пракса произилазије из тржишних односа.

10. У области пољoprивреде Српска радикална странка ће захтевати обавезан откуп свих количина старатешких пољoprivrednih производа: пшенице, кукуруза, сунцокрета, шећерне репе, соје, меса и млека – по гарантованим и стимултивним ценама, које ће се прописивати у стабилној валути и везати за цене агротехничке опреме, вештачког ћубрибра и горива. Тражићемо забрану увоза и неких врста хране, како се домаћи производи не би изложио нелојалној конкуренцији оних држава које безгранично помажу пољoprivrednu производњу.

11. У економској политици мере владе морају бити ограничene на monetarnu, fiskalnu и socijalnu sfere. Када је реч о регионалном и социјалном развоју и развоју грана од државног интереса, влада би могла да интервенише само посредством инструмената пореске политике и (изузетно) директним инвестицијама, које ограничавају укупна државна сред-

ства за ту намену. Једино државне власти Републике Српске могу да буду надлежне за спровођење монетарне и фискалне политике на нивоу државе. Локалне порезе би наплаћивале српске власти и уз то тражиле начина да се у пракси анулирају крајње нагативне последице финансијских ограничења наметнутих дејтонско-париским споразумом. Српска радикална странка ће се борити за што већи степен независности у односу на Унију "Босну и Херцеговину" и за што већи степен интеграције у овој области са Републиком Србијом.

III. Шта ће Српска радикална странка учинити одмах по преузимању власти?

1. Када победимо на изборима у Републици Српској Српска радикална странка ће понудити Парламенту националну платформу која би била обавезујућа за све државне органе, јавне и друге институције и организације и све становнике Републике Српске.

На свесрпском нивоу је заустављен процес формулisanja националног програма и националних циљева српског народа. Свесни smo да Република Српска мора интензивно и свакодневно сарађивати са другим државама, поготово са Савезном Републиком Југославијом. Међутим, национални и политички опстанак Срба у Републици Српској доводи се у питање уколико се продуби и продужи послушнички и поданички однос власти у Републици Српској према издајничкој власти у Републици Србији и Републици Црној Гори. Уместо оне врсте односа који нас воде у потпуно економско-политичко слуганство и под нож новостворене муслиманско-хрватске државе инсистирајемо на заиста братским односима са нашом браћом у Савезној Републици Југославији, на односима што потпуније везаности, уз поштовање демократских и других интереса и равноправности сваког дела српског народа на свим просторима на којима Срби живе.

2. Када освоји политичку власт Српска радикална странка ће инсистирати на законском и аргументованом преиспитивању једног броја носилаца јавних, војних и државних функција. Извесно је да постоје живи кривци за људске жртве и предају територија без борбе, за државну зависност и политичко подаништво, за привредни хаос и огромно сиромаштво народа, за политичку дезоријентацију и морално беспуће. Кривце, разуме се, не можемо именовати на бази кафанских разговора и кажњава-

ти лично него кроз легалну процедуру и аргументацијом која је релевантна у најцивилизованијим правним системима света.

Не сме се десити да одговорне јавне, државне и војне функције обављају људи који нису одани српском националном интересу и Републици Српској као држави. Те функције се не могу обављати на бази пуке декларације о лојалности и захваљујући везаности за најодговорније државне функционере, него мора бити евидентна и висока способност и професионализам у послу.

3. Стотине хиљада Срба под принудом су напустили своја вековна огњишта. Они се сада настањују на још увек очуваним српским просторима, али према њима се често односи као да су избеглице из неке Србима не баш пријатељске земље. У исто време појединци су узурпирали по неколико станови и кућа. Због тога треба у потпуности увести ред у расподељење стамбеним фондом у Републици Српској и извршити такву расподелу код које ће свака породица имати обезбеђен кров над главом.

4. Породице погинулих бораца, инвалида и рањених борци, највеће жртве овог рата, морају имати приоритет у државној заштити и свим давањима које обезбеђује Република Српска као држава у наредном периоду. За све њих се мора обезбедити стамбени смештај и редовна месечна примања која осигурују живот достојан човека и Србина.

5. Један број људи је у протеклији рат ушао празних цепова или са просечним имовним стањем, а сада располажу материјалним богатством вредним милионе долара. Њихова имовина је стечена на основу незаконитих радњи или изигравањем важећих законских прописа. Када освоји власт Српска радикална странка ће утврдити, на легалан начин, формулатију ратног профитељства и привести суду и закону све криминале и шпекуланте који су се обогатили бескорупулозно користећи патње, крв и зној српског народа као погонско гориво за њихову профитну машину.

6. Материјална иссрпљеност, привреда опустошена ратом и несклоност великих сила да нам пруже значајнију помоћ условише недовољне изворе за подизање животног стандарда у Републици Српској у једном периоду. То се односи на велики број лица запослених у јавном, државном сектору, у образовању, здравству, култури, информисању и слично, на пензионере. Када освоји власт Српска радикална странка ће инсистирати да се све плате у поменутим областима разређују у 15 група тако да разлика између првог

и петнаестог разреда не буде већа од 1:3. Исто тако, све док државни буџет не буде богатији на бази привредног раста разлика између највише и најниже пензије која се даје из буџета Републике Српске не може бити већа од 1:2.

7. Српска радикална странка је национална али и демократска грађанска странка.

Када освоји власт Српска радикална странка ће инсистирати на поштовању свих међународних норми које се односе на слободе и права појединца, на слободе и права националних мањина по највишим светским стандардима. Међутим, Српска радикална странка не може продужити и усвојити политику претходне и садашње Југославије по којој се права припадника других нација остварују на штету интереса српског народа.

8. Срби не могу заборавити злочин геноцида који је над њима чињен и у овом рату. Српска радикална странка ће све учинити да организатори и извршиоци таквих злочина буду примерно кажњени.

Српски народе, српски патриоти, српски радикали!

Налазимо се пред избором који није уобичајен, за кога је слаба народна пословица: "Сјаши мурта да узјаш курта". Ово је озбиљан проблем.

И од вашег деловања и од вашег гласа зависи будућност свих нас, будућност наше деце, као и будућност српског народа у Републици Српској и Српству у целини.

Искусили smo живот у "братству-јединству" са нашом разбраћом. Ту формулу за живот многи нам опет нуде и подмећу.

Искусили smo црвену диктатуру, "самоуправљање", ничије газдовање – друштвено власништво, које нам се поново нуди и које нас запљускује.

Претходна Југославија је у своје темеље имала утрајено крвопролиће и ратна разарања која су нам се догодила.

Имали су апсолутну власт а учинили су оно што сте доживели, што сте гледали властитим очима.

Траже ваш глас да пробају још једном!

Како год одлучите одлучите сами! Сигурни smo да су нам се отвориле очи!

Сигурни smo да ће победити оданост својој земљи и своме народу, поштење, храброст, знање, умеће и професионализам!

Српски народ ће живети боље, а све српске земље ће се ипак ујединити у једну државу.

МИ ДОЛАЗИМО!

У Београду,
фебруара 1996.

Извршни одбор
Српске радикалне странке Републике Српске

СРПСКИ РАДИКАЛИ БЕЛОМ ГРАДУ

Полазећи од елементарних постулата демократије да је грађанин и остварење његових интереса основни задатак и суштина сваке државе, полазећи од чињенице да је пре-
васходни циљ постојања сваке државе заштита грађана, нивоа
њених поданика, полазећи од тренутног стања, нивоа

заштите права и интереса грађана и њихове узурпације од стране владајућег режима и, на крају, полазећи од фундаменталних програмских и статутарних начела, Српска радикална странка пружа грађанима Београда на увид и оце-
ну

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА ГРАД БЕОГРАД

Општа испрелепленост начела и надлежности између централних и локалних органа власти с једне и огромне масе прописа усвојених од легитимних и нелегитимних, надлежних и ненадлежних органа, донетих јавно и тајно, проглашаваних системом мајоризације и недемократски, опредмећених искључиво у интересу резонима, и најзад донетих са искључивим циљем оправдања постојања огромних административних машинерија и тоталне заштите носиоца власти од народа и привилегија које власт сама по себи носи, доводе до апсурдне ситуације да интерес грађана престаје да буде основни шиль постојања институција а сам грађанин се доводи у позицију инфериорности, осећања правне несигурности и стање незнања, страха и конфузије. Страх од непознатих прописа и страх од санкција приморавају грађане да се према носиоцима власти и то свима почев од локалног ћате иза шалтера до самог врха односе са страхопоштовањем. У народу се за ових педесетак година урежило мишљење о свемогућности чиновничке професије а гомила бе-спредметних и беспотребних потврда које грађанин мора да прибави, да би дошао до најелементарнијег докумен-
та, само ово осећање повећава.

Садашња власт и режим су и ово стање и односе као и број чиновника и шалтера вищеструко мултипликовали и тако и од локалне самоуправе и од централне управе створили изузетно јаке бирократске бастионе са огромним овлашћењима, чиме су максимално од народа сакрили основ и суштину њиховог режима, голу власт и несметано коришћење привилегија које власт сама по себи носи. Искључиви циљ свега овог режимско-би-
ротратског замешатељства је владање уз отимачину и пљачку и узурпацију права уз огромно осиромашење грађана и државе уопште.

У свим демократским државама систем локалне самоуправе се своди на

најмању могућу меру а потреба за разноразним уверењима, потврдама, при-
знаницама, одобрењима и другим не-
потребним документима, документи-
ма чији је једини циљ и сврха обез-
беђење после чиновничко-би-ротрат-
ској машинерији, не постоји. Еклатантан пример је дозвола за отварање
приватног предузећа. Док је у свим
земљама света за ово потребан новац
и изјава да ћете се бавити одређеном
делатношћу, код нас вам треба неко-
лико десетина докумената и рок од
неколико месеци. Овако конципирана
државна управа и локална самоуправа
спутавају сваку иницијативу и сваки
вид креативности и обликовању
заједнице као целине по мери, потре-
бама и захтевима човека и грађанина.
У центар интересовања, деловања,
одлучивања уместо појединца, уме-
сто човека и грађанина, смештена је
држава са својим бирократским апара-
том, док је човек избачен на перифе-
рију и његове генеричке и стварала-
чке потребе остају неосмишљене и
нереализоване.

Полазећи од основног програм-
ског принципа одвајања локалне вла-
сти и локалне самоуправе од централ-
не власти и организације државе, Срп-
ска радикална странка ставља гра-
ђанина у центар збивања и ствара ус-
лове за пуну његову иницијативу и кре-
ативно деловање у обликовању заједнице
као целине и живота у заједници.

Преструктурирањем државе и по-
стављањем локалне самоуправе на са-
свим другачијим основама створиће-
мо услове за организовање државе по
мери човека а локална самоуправа по-
дредити његовим потребама и захтеви-
мима. Створићемо при том јефтину и
ефикасну државну и локалну струк-
турну која ће ове потребе и захтеве за-
довољавати.

I. Организација локалне самоуправе

По својој дефиницији власт пред-
ставља скуп овлашћења која добрим
делом представљају органичавање
или укидање права грађана, тиме што
та права преносе на своје институције

је. Сматрамо да је несврсично и
неодговорно такве ингеренције пре-
носити на ниво локалне самоуправе и
овластити органе и организације, тер-
иторијалне организације државе од-
носно органе и организације општи-
не и града, тим пре што су овакве ин-
геренције на овим нивоима подложније
узурпацији и злоупотреби од стране појединача и организација из система локалне и територијалне организације, што се у суштини и
пракси оваквог вида и облика локал-
не самоуправе какву данас имамо у
политичкој пракси показало као пра-
вило понашања. Садашњи закон о ло-
калној самоуправи и његово спро-
вођење у пракси са шумом прописа,
уреби, решења и овлашћења управе
потпомаже, омогућава, чак и под-
стиче злоупотребу од стране чинов-
ничког апарата и код грађана ствара
правну несигурност и осећање не-
заштићености и комплекс ниже вред-
ности. Овакав однос ствара идеалне
услове за злоупотребу, пљачку, оти-
мачину и експлоатацију на свим ни-
воима власти и управљања. Садашњи
систем власти омогућио је општини и
граду самостално доношење статута
и других општих аката што је резул-
тирало преузимањем вршења власти
на овом нивоу; преузимањем атрибу-
та државе од стране ових територијал-
них јединица. По досадашњем систе-
му организовања општина и град су
попримили облике власти иманентне
искључиво држави, копирају комплетну
државну структуру и њене
ингеренције персонификоване у
општинским и градским чиновници-
ма, што је поред осталог довело до
правног апсурда да грађанин нема
исти статус на територији целе зем-
ље.

1) Одвајање локалне самоуправе од државе

Један од основних програмских
начела Српске радикалне странке је
потпуно одвајање државних органа и
надлежности од надлежности локал-
не самоуправе. Тек одвојена од државе

и ослобођена државних прерогатива, локална самоуправа ће бити сведена на ниво на коме ће грађанин брже, лакше и јефтиније остваривати своје локалне интересе и потребе а при том ће организацију локалне самоуправе сам бирати, сам контролисати и сам финансирати. Улога државе ће у локалној самоуправи бити самоконтролна. Локална самоуправа треба да преузме само послове локалног значаја и омогући грађанима решавање њихових локалних проблема и потреба и то брзо, ефикасно и у интересу грађана.

2) Раздавање подручних јединица министарства од органа локалне самоуправе

Због досадашњег односа режима према грађанину, с једне и присуства подручних јединица министарства, управе јавних прихода, инспекција, прекрајајних органа и других у зградама општина, града и других органа локалне самоуправе у свести грађана долази до поистовећивања локалне самоуправе и државе, односно државе не власти. Физичко раздавање подручних јединица министарства и њихово пресељење у зграде министарства или зграде у власништву државе ослободиће грађане осећања да о појединим случајевима код разрешења њихових проблема одлучују државни органи а не органи локалне самоуправе, и обратно. Ово је био и један од разлога поистовећења државе са локалном самоуправом што је код грађана изазивало страх од локалне самоуправе, што је омогућило представницима и експонентима локалне самоуправе злоупотребу, пљачку, богоћење и личну промоцију појединача.

3) Самофинансирање локалне самоуправе у Београду

Локална самоуправа у општинама и Београду у потпуности ће се финансирати из локалних пореза и такси које су грађани Београда и до сада плаћали а из којих су финансирање разне идеолошке прославе, скупови, манифестације, организације и институције које нису у складу са интересима и потребама грађана.

Органи локалне самоуправе општина и града биће непосредно бирани од грађана па према томе биће примеђени локалним потребама и са аспектом ефикасности и квалитета пружених услуга уз истовремено смањење финансијских захватања, што ће локалну самоуправу учинити јефтинијом и подложном обавезној контроли. Дужности и интересије из области управе финансираће се из буџета државе.

4) Смањење броја запослених у органима локалне самоуправе у општинама у Београду уз повећање ефикасности

Данашња локална самоуправа у свим београдским општинама и Београду у целини типично је пример саморепродукције бирократије и њене жилавости и мултиплексије радних места, с једне и њене неефикасности и неажурности с друге стране.

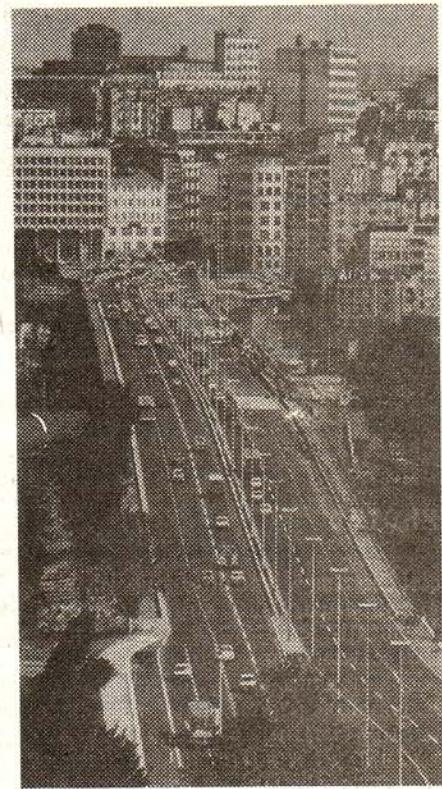
Гломазна и неефикасна а уз то и изузетно скупа самоуправа, уз перманентно повећање чиновничког апарата, не може ефикасно обављати све послове, што је по обичају резултирало неажурношћу и вишечасовним малтретирањима грађана пред шалтерима, уз непрестано повећање пореза и других дажбина.

Самофинансирање локалне самоуправе омогућава да се за поједине послове ангажује приватни сектор (одржавање чистоће, књиговодствени послови, услуге правне помоћи и сл.) који је јефтинији и ефикаснији, чиме се постиже знатна финансијска уштеда.

Знатно смањење бирократског апарата по општинама и градској управи такође ће смањити финансијске издатке за рад локалне самоуправе, што ће се директно одразити на смањење пореза и осталих давања за потребе рада и организовања општине и града у целини. Српска радикална странка је перманентно изложена притисцима и репресијама комунистичког режима, и због тога што најбоље осећа проблеме грађана и нуди вам реална, остварљива и модерна решења проблема локалне самоуправе, и то за све проблеме и питања која су од виталног интереса за грађане.

II. Решења функције локалне самоуправе коју нуди Српска радикална странка

Из досадашњег излагања проблема, из непостојања планова за разрешење ситуације и на крају из свакодневног малтретирања хиљада грађана који су приморани на гурање пред шалтерима, губљење драгоценог времена, свакодневно малтретирање и понижавање пред чиновницима и бирократском и бирократизованом режимом и на крају обезбеђивање различитих потврда, изјава, решења, уверења и сличних докумената која су углавном сама себи циљ и сврха, са стварањем привида да се нешто ради, као основним задатком, јасно произилази да садашњи режим не може да разреши ни елементарне проблеме у области локалне самоуправе и да нема ни жељу ни намеру да у том сегменту организације друштва и друштвеног живота било шта мења. Њима управо одговара овакав вид и начин организовања локалне самоуправе.

Са радикалима у десетак први век праве јер се тако замагљује суштина режимске неспособности да организује живот у урбанизму средини с једне и скрива огроман криминал и пљачку грађана Београда са друге стране. Српска радикална странка указује на основне сегменте и функције локалне самоуправе и нуди вам решења.

1. Урбанизам

Досадашњи приступ проблему урбанизма у Београду резултираје замешательством неслучијених размера. Основне последице овог правно-политичко-технолошко-техничког галматијаса су:

- Намерно лоше и накарадно урађени урбанистички планови општина и града који нису у складу са елементарним урбанистичким потребама ни грађана ни града у целини.

- Могућност узурпација и злоупотреба урбанистичких права грађана,

- Стварање монополистичке елите од великих државних грађевинских предузећа чијим су се потребама и плановима подређивали детаљни урбанистички планови појединачних општина, па чак и града.

- Опште непоштовање тржишних услова, при чему су плацеви за градњу додељивани декретом по багателним ценама, углавном моћницима режима, њиховим рођацима и пријатељима, при чему су стварни власници избављавани из својих поседа и отимана им имовина уз накнаду коју су углавном одређивали узуратори.

- Стварање урбанистичке и грађевинске мафије која је за врло кратко

време урбанистички унаказила и опустошила Београд.

– Стварање центара моћи и одлучивања у општинама и граду у којима се доносе одлуке чији циљ није заштита права грађана већ првенствено и готово искључиво задовољење личних и групних интереса.

Све ово погодовало је стварању урбанистичког хаоса у граду, уништавању и узурпацији читавих градских језгара, а Београд претворило у велико дивље градилиште у коме је могуће изградити баш све уз једни услов учествовања у власти или двања првицеје носиоцима власти.

Српска радикална странка се зараже за хитно пресецање овог урбанистичког хаоса и у циљу заштите права грађана у овој области и града у целини учинићемо следеће:

– Захтеваћемо увођење мораторијума на све до сада донете урбанистичке планове, обзиром да су донети од некомпетентних институција и искључиво за озакоњење одређених потеза режима а не за превазилажење урбанистичких проблема грађана.

– Захтеваћемо хитно доношење новог просторног плана у који морају бити инкорпорисане све специфичности Београда и свих општина појединачно.

– Заложићемо се да се изврши категоризација земљишта и у зависности од утврђене категорије утврди минимална цена земљишта.

– Грађевинско земљиште које је у тзв. друштвеној својини понудићемо на лицитацију под једнаким условима за све учеснике у лицитацији. Овајко би свако ко је заинтересован за градњу куће могао да купи плац за градњу породичне зграде.

– Обзиром да су у досадашњем систему стамбене изградње сви запослени грађани издвајали за стамбену изградњу, а многи нису решили стамбено питање, обавеза општина и града биће да део земљишта које је у власништву државе и на располагању је општинама и граду, а предвиђено је за стамбену изградњу, понуде овим грађанима без надокнаде.

– Овим грађанима стамбена изградња ће се омогућити давањем дугорочних кредита уз ниске каматне стопе.

– Грађевински материјал потребан за индивидуалну стамбену изградњу ослободити плаћања пореза на промет, и тако омогућити решење стамбених питања оних којима је давно режим узео новац, па према томе и ово питање морао решити, а који до сада нису решили свој стамбени статус.

– На овај начин ће се превазићи и монополско-мафијашки односи који сада владају на стамбеном тржишту и елиминисати адут повлашћених државних и приватно-режимских предузећа који им омогућава дизање цена станови до неслуђених висина, уз недефинисане рокове изградње и на ло-

кацијама које одговарају једино извођачима радова.

– Неделгала (тзв. дивља) градња која је у Београду и његовим општинама достигла неслуђен ниво захваљујући пре свега тромости, неспособности и нејасноти режима да реши елементарне услове градње, посебан је проблем који ће се, такође морати хитно решити.

– Српска радикална странка ће овај проблем решити тако што ће легализовати, уз издавање грађевинске дозволе, за све објекте који испуњавају елементарне урбанистичке и грађевинске услове и нормативе. Обзиром да су грађани сами изградили комуналну инфраструктуру у тим насељима трошкови комуналног опремања и уређења се неће наплаћивати посебно. Држава и град ће из сопствених средстава довршити комунално уређење у насељима.

– Градња на ексклузивним локацијама ће се такође дозвољавати у складу са урбанистичким плановима за те локације, уз строго поштовање амбијенталне целине и урбанистичких правила и законитости.

Право на градњу у овим деловима субјекти (грађани, приватни предузећи, државна предузећа и институције) добијају на лицитацији.

Инвеститори ће бити обавезни да, обзиром да су ексклузивне локације максимално уређене и опремљене, општини или граду изграде, адаптирају или комунално опреме још један објекат од интереса за грађане (обданиште, амбуланта, парк и сл.) или да инвестирају у комунално опремање или изградњу инфраструктурних објеката, сразмерно вредности градње у коју ће инвестирати.

2. Саобраћај

Посебан вид и облик малтретирања и понижавања грађана Београда и тоталног непоштовања људског достојанства уз буквально својење корисника јавног градског превоза на ниво који грађани никако не заслужују тим пре што се из њиховог прихода издвајају огромна средства за нормално функционисање ове комуналне делатности. Небригом режима и системом преливања средстава грађани Београда су доведени у ситуацију да се превозе до посла или куће на начин недостојан човека уз несносне гужве и изузетно велики ризик. Готово свакако од превозних средстава које за превоз грађана користи ГСП давно је одрадило свој радни век и по свим светским стандардима било је искључено из саобраћаја. Данас се у возном парку овог комуналног предузећа и експлоатацији налазе тролејбуси стари двадесет и више година, трамваји и аутобуси од по петнаестак година, возила која су технички неисправна, крајње небезбедна и нефункционална. Радни век возила јавног

градског превоза уз нормалну експлоатацију у свим земљама света је шест година, после чега се возило искључује из саобраћаја. Под нормалном експлоатацијом подразумева се оптималан број путника. Сваке године се из возног парка искључи 15,5% возила и у возни парк уведе толико нових. Последњи нови аутобуси уведен су у експлоатацију 1993. године.

Где су финансијска средства која привреда Београда годинама издаваја за куповину нових аутобуса, где су средства прикупљена продајом карата и маркица, где су утрошена средства од разних такси која би по логици ствари требало да буду утрошена за ову намену, то само градоначелник и режим у Београду знају. Колико су пута одборници градске скупштине доносили одлуке о издавању средстава за куповину нових возила, а све одлуке падале у воду. Последња одлука о куповини 55 аутобуса за потребе ГСП, донета летос још није реализована, а како ствари стоје и неће јер су данашњи властодрžици новац за ову намену потрошили као уосталом и средства за друге намене на друге активности, врло често сумњивог карактера. Данас возни парк ГСП-а чини око хиљаду застарелих, технички неисправних возила, а превоз овим средствима представља крајње ризично аванттуру, опасну по живот. Колико је удеса, повреда, па чак и смртних случајева било у овим возилима само за неколико последњих година. О свакодневним несносним гужвама у возилима стварно нема сврхе ни писати.

Очигледно да власт у Београду нема ни воље ни намере ни новца.

Српска радикална странка ће питање анархије, хаоса, неодговорности и монополског понашања у овом сектору јавног живота града разрешити на следећи начин:

– Укинућемо монопол над јавним градским и приградским превозом и путем приватизације та предузећа учинити економски и технолошки ефикасним, уздрастично смањење администрације. Обавезним улагањима у возила и инфраструктуру (тролејбуске и трамвајске мреже и трамвајске шине) створиће се услови за врло брузу замену возног парка, а возачи, механичари и други који пружају непосредне услуге предузећу, имали би далеко бољи третман и статус од оног који сад уживају у овим предузећима.

– У овај сегмент градског живота увећаћемо ред и чврста правила понашања и одговорности, почев од објављивања и строгог поштовања рада вожње, сатнице, критеријума за опхођење према корисницима услуга, ригорозне казне за непоштовање прописаног. Овако ће грађани бити стављен у средиште и однос према њему доведен на ниво достојанства и поштовања корисника услуге и као такав неће бити малтретиран несно-

сним гужвањем, остављањем на станици и избациванијем из возила због квара или кад се то прохте возачу. Так на овај начин ће и предуземе и његови посленици схватити да они постоје због грађана Београда а не обрнуто.

– Путем лицитације и на основу претходно усвојених норматива и правила понашања омогућићемо свим заинтересованим субјектима да учествују у обављању јавног градског превоза путем изнајмљивања појединачних градских и приградских линија.

– Обезбедићемо преко ефикасних инспекцијских служби да сви који су путем лицитације добили право да на појединачним линијама обављају послове јавног градског превоза, тај посао обављају квалитетно, ефикасно, сигурно и у новим и чистим превозним средствима.

– Предузећима која се буду бавила јавним превозом ће свака нова инвестиција (куповина нових превозних средстава и слична улагања у квалитет пружања услуга) бити посебно стимулисана пореским олакшицама. Законским актом ова предузећа биће ослобођена пореских дажбина одређен број година.

– Посебним актом биће регулисано питање коришћења маркица за превоз, а цена ће, због постојања конкуренције и тржишних услова, бити прихватљива за грађане.

– Пензионери, ћаци, студенти и друге бенефицијарне категорије грађана имају право на нижу цену превоза, а војни инвалиди овог рата, мајке са троје и више деце превоз ће користити бесплатно. Средства за бенефицијарни превоз обезбедиће се из буџета града.

3. Путеви и саобраћајнице

Општа испреплетаност путних комуникација од републичких, регионалних, преко путева локалног значаја и карактера, уз максималну неодговорност режима на свим нивоима за одржавање, условила је катастрофално стање. Избегавање надлежности, а самим тим и одговорности за одржавање путних правала који воде кроз Београд и посебно ненаменско трошење средстава узетих од грађана кроз порезе, таксе и друге дажбине довело је до тога да и прилазни путеви Београду и градска путна мрежа и улице пропадају и да вожња представља праву аванттуру, да Панчевачки мост, који представља једину везу Београда са Банатом, а за више од 100 000 Београђана са леве обале Дунава једини начин да дођу у Београд преко Дунава, буквально пропада више од 30 см годишње и прети да падне у Дунав и одсече овај део Београда од градског језгра. Путеви који повезују приградска насеља са Београдом такође су пунитви, ударничких рупа и у јадном стању. Градске улице су у незавидном стању и већина је доведена до стања неупо-

требљивости, а сигнализација и остале пратеће инфраструктура је или уништена и неисправна или доведена у стање које више кочи и успорава него регулише саобраћај. Постојећа комунална предузећа која су задужена и плаћена парама грађана показала су максималан степен неодговорности и неспособности да било шта ураде на побољшању стања у овој области и незавидности да се односи било како промене.

Српска радикална странка ће прво раздвојити питања надлежности, одговорности и обавеза одржавања за путне саобраћајнице у Београду, а од републичких институција и предузећа одговорних за саобраћајнице републичког и регионалног нивоа захтевати довођење ових саобраћајница у исправно и функционално стање.

– Одржавање и изградња путева градског и локалног значаја и карактера данас је поверена јавном комуналном предузећу које се показало крајње неспособним да одговори обавезама и задацима, јер је навикло на монополски положај, сигурне изворе финансирања из буџета и стално повећање такси приликом регистрације моторних возила. Зато ћемо у ову област увести тржишну утакмицу кроз давање права путем лицитације и другим субјектима (приватним првенствено) за укључење и у ове послове, а преко инспекцијских (државних) органа и органа општине и града перманентно контролисати извршење обавеза и предузимати неопходне мере. Једино тако могућа је изградња и одржавање ових саобраћајница на најефикаснији, најјефтинији, најбржи и најкавалитетнији начин. Једино тако могуће је због лошег обављања одузети посао једном субјекту и поверити другом.

Тек овакав начин уређења и обављања послова довешће до нормалног функционисања саобраћаја на локалним комуникацијама.

Обзиром да у насељима Београда велики број улица и локалних путева није уопште асфалтиран, што представља својеврсну цивилизацијску срамоту, овом проблему бисмо посветили посебну пажњу и из средстава која се већ убију од грађана и којима се до сада плаћао нерад и монополски положај комуналних предузећа из ове области, као и из других извора, врло брзо би и овај проблем био решен и превaziђен.

4. Паркирање и јавне гараже

Најеликовитији пример колико су овај режим и његови последници спремни и способни да реше и најмањи проблем града је управо питање јавних гаража и паркиралишта у Београду. Већ добро позната афера "Паркинг плус", афера у којој је илегално изнета огромна количина новца из Дафимент банке у иностранству,

афера у којој је учествовао и сам врх београдског режима укључујући и градоначелника овог града и то као кључне фигуре, једине су акције које су у овој области предузимане задњих неколико година. Преоптерећеност оно мало паркинг простора и јавних гаража које данас у Београду постоје и функционишу представљају само доказ како не треба радити. У свим градовима света, градовима са далеко већим саобраћајем и потребама за овом врстом услуге, овај проблем је решен на врло ефикасан начин.

Српска радикална странка ће, користећи се истукством светских метропола, давањем концепција на јавним конкурсима овај посао поверити најсолвентнијим светским фирмама које имају огромно искуство и вољне су да уложе свој капитал, прописујући при том врло строга правила понашања за све који посао добију, цену услугу и друге елементе и параметре које ће концесионари морати да испоштују.

Тако ће локална самоуправа и градска управа бити ослобођене проблема из ове области, тако ће се ослободити и добар део средстава која се у граду издавају за финансирање, одржавање и изградњу јавних гаража и паркиралишта. Тако се постиже да се део средстава из прихода концесионара слива у буџет града и заједно са неутрошеним средствима за одржавање може користити за финансирање не-профитабилних делатности локалне самоуправе.

Строгим критеријумима регулисаће се односи којима се корисник услуге и град штете од злоупотребе. Тако се, уосталом, ради свуда у свету. Осим у Београду и Србији.

5. Стамбене услуге

У доба постојања друштвених стамбова можда је и постојала потреба за постојањем комуналног предузећа, додуше сасвим другачије конципираног. Приватизацијом стамбеног фонда и откупом становица од стране носијалаца стварског права, посао јавног комуналног предузећа свео се на наплату комуналних услуга, па је, сајим тим и његово постојање непотребно, несврснодно и изузетно скупо. Послови и услуге које су неопходне у нормалном функционисању града, (одношење смећа, дезинсекција, дератизација, димничарске услуге, одржавање лифтова, инсталација, итд.) биле би повераване углавном приватним предузећима директно од стране грађана, корисника услуга, при чему би, поред контроле цена, грађани контролисали и квалитет пружених услуга и били у ситуацији да увек изаберу квалитетнијег и јефтинијег понуђача. У досадашњем систему грађанин, корисник услуге, био је у ситуацији да врло скупо плаћа, уз претњу принудне наплате, за услуге које врло често није ни до-

бијао (лимничарске услуге или дератизацију, рецимо).

Постојећа предузећа ће бити приватизована кроз продају домаћим или страним лицима уз строге норме и правила понашања прописане од стране власти и прихваћене од учесника на лицитацији. Један од првих захтева лицитације била ће способност за организовање процеса уз јефтину цену услуга.

6. Комунална инфраструктура

Данаšњи систем организовања и пружања комуналних услуга грађанима кроз формирање јавних комуналних предузећа је изузетно скуп, што са оперативно-финансијског аспекта резултира смањењем нивоа и квалитета пружених услуга уз истовремено перманентно повећање цена. Привредна кретања у земљи и пад производње проузроковали су и пад обима нивоа пружања комуналних услуга уз гомилање губитака и неликвидности самих комуналних предузећа. Проглашењем тих предузећа предузећима од посебног друштвеног интереса омогућено је нетржишно пословање, што само повећава њихову неефикасност и неконкурентну цену ових сегмената привреде.

Увођењем приватног сегмента привреде у простор који сада покривају комунална предузећа створиће се услови лојалне конкуренције, а приватизацијом оних делова предузећа која је могуће приватизовати елиминисало би се плаћање нерада и статуса који ова предузећа сада имају у граду.

7. Водовод и канализација

Само у овом делу комуналне делатности јасно се види сва тромост и незаинтересованост ових предузећа за стицање дохотка и за домаћинско пословање. Због монополског положаја водовода и канализације у граду и сигурног прилива средстава предузеће није заинтересовано да реши основни проблем који грађане Београда данас мучи, а због чега ово предузеће и постоји, да становницима града обезбеди довољне количине здраве пијаће воде. Како другачије објаснити да у водоводном систему нестане 30 и више процената воде и не стигне до крајњих корисника већ исцери у земљу услед неисправности водоводних мрежа и инсталација? Како објаснити свакодневне несташице и мањак воде током летњих месеци?

Српска радикална странка ће овај проблем решити на следећи начин:

- Делатност производње воде, делатност водоснабдевања и делатност одвођења отпадних вода повериће се предузећу у власништву града.

- Послови одржавања постројења, послови механизације, транспорта, пројектовања и развоја биће приватизовани, Предузеће за производњу во-

де, водоснабдевање и одвођење отпадних вода ће, искључиво се руководећи сопственим интересом, квалитетом услуге и ценом, одлучивати ком предузећу ће поверити ове услуге имајући у виду тржишне услове, квалитет, цертификате о подобности и гаранције за обављање послова. Овакав однос би довео до повећања квалитета пружених услуга уз смањење цена.

8. Системи за даљинско грејање

Јавно предузеће "Београдске елекстране" које је формирano као друштвено предузеће данашњим концептом развоја, нивоом пружања услуга не задовољава потребе грађана јер се добар део станова не греје квалитетно, уз немогућност рекламије и утицаја корисника на квалитет услуга и цене, те је стога и у овом сегменту задовољења потреба грађана потребно извршити корените промене.

Српска радикална странка ће из система предузећа издвојити и препустити процесу приватизације све оне пратеће делатности као одржавање, развој, инжењеринг и сл. а поступком лицитације ови послови ће бити понуђени деловима који су били у саставу "Београдских електрани" и другим, приватним субјектима. Кроз лојалну конкуренцију обезбедиће се јефтиније, ефикасније и квалитетније обављање ових послова. Део послова производње, транспорта и испоруке топлотне енергије биће организован као јавно предузеће и остао би у власништву града.

9. Здравствене установе

Данаšњи систем пружања здравствених услуга корисницима, грађанима Београда повезао је сву своју тромости и неспособност уз истовремено изузетну цену коју грађани плаћају за лоше или никакве услуге. С друге стране систем здравственог осигурања апсорбује огромна средства која грађани издвајају за ову намену.

У здравственим установама нема ни елементарних потребштина: завоја, газе, лекова, дезинфекцијских средстава, запослени не добијају плате, а зграде здравствених институција су оронуле. Логично питање које се само по себи намеће је "Куда одлази новац издвојен за ову намену?" Средства из овог фонда, као уосталом и из других фондова, отлажчакана су, покрађена, пренета на приватне рачуне, не-наменски потрошена и на друге начине проћердана. Већини грађана данас је ускраћена могућност лечења у тзв. државним болницама услед недостатка елементарних потребштина а нису у могућности да плате услуге приватних здравствених установа. Грађанину је остало да се узда у срећу и моли Бога да се не разболи.

Српска радикална странка једини начин за превазилажење овог проблема види у:

- Приватизацији здравственог фонда и стварању услова за отварање већег броја приватних ординација свих специјалности.

- Отварању приватних домаћих здравља и амбуланти у сваком насељу.

- Подстицању развоја приватних фондов и осигуравајућих друштава за здравствено осигурање.

- Право на слободан избор установе у којој ће се грађанин лечити.

- Право на слободно располагање средствима која се сада налазе у фонду, чиме би се створила могућност личног избора лекара и здравствене установе већ сада.

- Средства из буџета града предвиђена за репрезентацију, службена путовања, протокол и сличне намене усмерити за кредитирање, отварање и развој приватне лекарске праксе.

- Отварање приватних ординација стимулисати кроз ослобођење и смањење такси, пореза и других намета којима овај режим гуши приватну иницијативу.

Овакав третман ове делатности отвара врате за повратак институције породичног лекара, с једне, и наменског трошења средстава која грађани годинама издвајају за ову намену, с друге стране.

10. Обданишта

Данас су обданишта искључиво државна и у њима нема довољно места, тако да смештај детета у обдаништима грађанима више личи на премију него на редован процес и услугу, како је иначе свуда у свету нормално.

Приватизација државних обданишта и подстицање отварања нових приватних капацитета отворила би могућност обезбеђења смештаја сваког детета у ову институцију и запослење стручно оспособљених младих кадрова истовремено.

- Просторије месних заједница треба претворити у ове дечје установе и на лицитацији уступити оним лицима која понуде најбоље услове.

- Део средстава буџета локалне самоуправе прикупљених од пореза која се сада користе за разне прославе и на друге начине, и углавном погрешно, усмерити за поспешавање и развој ове делатности у општинама и граду.

- Сва инвестиционе улагања за отварање обданишта ослободити плаћања пореза на промет.

- Конкуренција ће врло брзо на површину избацити квалитет ове услуге, уз регулацију и својење цене на оптималан ниво.

11. Установе за смештај старих лица

Нема сегмената у друштву који режим у Србији није својом накарадном политиком и приступом упропастио и уништио. Однос према старим и немоћним, према пензионерима, према лицима која су неспособна за даљи рад и обезбеђење услова егзистенције је еклатантан пример сурвости, саможивости и незаинтересованости режима. Ово стање у Београду је посебно изражено. Стари су довољни на ивицу егзистенцијалног минимума, врло често гладни и необучени и препуштени сами себи. Пензије, које је већина њих поштено зарадила, исплаћују се драстично умањено и са закашњењем од 3–4 месеца, при чему им се годишње украде 3 или више пензија. Стара лица, која су остала сама из било ког разлога и неспособна да се о себи брину често у постојећим установама не могу обезбедити место због недовољних капацитета ломова или због немогућности плаћања станарине у домовима.

Српска радикална странка ће у постојећим капацитетима у Београду, који ће се финансирати из прихода органа локалне самоуправе и такси, обезбедити смештај за стара лица напуштена од родбине и без довољно средстава да сама себи обезбеде задовољење егзистенцијалних потреба. Донације дате овим установама представљаће пореску олакшицу за донацију.

Сразмерно указаној потреби, омогућићемо отварање приватних установа за смештај стarih лица која су довољно имућна да плате смештај и адекватну услугу у овим установама. Установе ће пословати на тржишном принципу. Тако ће се разрешити и проблем недовољних капацитета ломова у Београду и проблем финансирања, као и проблем смештаја стarih лица која могу финансирати посебне услуге и услове смештаја. Београд ће тако коначно решити овај горући социјални проблем који данас оптрећује добар део популације стarih.

12. Култура

Институције културе у Београду и однос режима према овим институцијама јасан је пример поштовања националних вредности уз истовремено сакаћење и уништавање културне баштине и културног нива нације. Данас су у београдским храмовима културе (као уосталом и свуда широм Србије) од стране режима постављени на руководећа места режимски култур-комесари чији је искључиви задатак чување имена, дела и тековина носилаца режимских функција без обзира на затирање и уништење и културе и традиције и самим тим кућа културе. Пример Народног позоришта у коме је уништена драма, опера, балет, из кога су врхунски уметници прогерани, у коме се, за разлику од ранијег

периода у коме је ишло по 30 и више премијера годишње сада стављају 2–3 уз осредњи глумачки или балетски потенцијал учесника представа говори сам по себи какви су односи у култури главног града. Велика фијансиска давања за разне унапред пропале акције "године културе" и сличне, само су начин отимања и пљачке финансијских средстава које овај град, његови житељи и цела Србија издавају за задовољење овог сегмента људских потреба.

Област културе захтева брижљиву и дуготрајну филигранску акцију чувања, неговања и развоја националних културних вредности уз перманентно одстрањивање нападног оријентализма, шунда, кича и другог културног корова. Ову акцију мора водити, поспешивати и финансирати држава. Установе културе од националне важности попут Народног позоришта, Народног музеја, Народне библиотеке и сличних морају уживати посебан статус у Београду и бити финансиране из буџета града. Њима се морају обезбедити врхунски услови за рад.

Све друге културне делатности треба оставити ван непосредног утицаја органа и институција државе и власти. Тиме би се омогућило да креативност и врхунско стваралаштво буду слободни, а финансирање тих институција и установа било би директно од корисника, односно гледалаца.

На овај начин ће се избегло да се средства издвојена за културу злоупотребе за политичке промоције и манифестије режимских и партијских истомишљеника.

Омогућићемо и поспешивати отварање и развој приватне иницијативе у овој области кроз пореска ослобођења за отварање приватних позоришта, галерија, библиотека, биоскопа, формирање културно-уметничких друштава и других видова културног изражавања и делатности.

Сигурнимо да ће потпуна либерализација односа и приватна иницијатива и у овој области изнедрити квалитет и врхунске вредности. Сигурни смо такође да ће овакав однос довести културу у сва насеља Београда и да њихови житељи, првенствено млади, неће морати по свој део културе и задовољење културних потреба ићи у центар града.

13. Верске установе

Обзиром на чињеницу да Српска радикална странка сматра Српску православну цркву темељом очувања Српства и националних вредности и главним стожером Српства, однос странке, као политичке институције према Православној цркви је крајње коректан и одобравајући, а готово сви чланови странке су верници и припадници Српске православне цркве.

Режим, с друге стране, врши систематско разбијање верског осећања и верских потреба, како верујућих љу-

ди у Београду, тако и широм Србије. Кроз кочење акција и дуготрајан и скуп процес добијања грађевинске и осталих дозвола за градњу православних храмова онемогућава се градња, чиме се директно утиче на стварање услова за одвајање верника од цркве. Тако остају нездовољене потребе већине грађана Београда. Изградња храмова успорена је, а у већини случајева заустављена општим осиромашењем Београђана и самим тим онемогућавањем ктиторства и добротворства.

Мисија цркве пружања помоћи унесрећенима и униженима се од стране режима на разне начине онемогућава и успорава. Режим, с друге стране ништа не чини у спречавању деловања разних секта, гатара, врачара и скидача тзв. црне магије, што је поспешило појаву и развој асоцијалних секта које у свом кобајаги учењу пропагирају не само обавезу давања огромних материјалних вредности вођама секта већ врло често и, односно самоубилачке, идеје кодњењих поданика.

Српска радикална странка ће у сваком насељеном месту на територији Београда где не постоји црква, Српској православној цркви бесплатно доделити плаћ за изградњу храма.

Из буџета града и општина финансираће се инфраструктура и израда планске документације за изградњу храма.

Поступак добијања дозвола и решења биће ослобођен свих такси (локалних и градских).

Српској православној цркви ће бити враћени сви верски и други објекти који су у поступку национализације одузети цркви и прешли у власништво града.

Сви ктиторски и донаторски поклони учињени Српској православној цркви биће обрачунати као пореске олакшице приликом плаћања пореза.

14. Народне кухиње

Режим у Београду је, својом беспоштедном отимачином и пљачком, довео један део житеља овог града испод црте пуког преживљавања. Ти грађани су упућени или на гладовање до смрти, или на претурање по контејнерима или на народне кухиње, којих у Београду има само 2–3.

Српска радикална странка ће квалитетно побољшати услове живота свих структура грађана Београда а док се не створе услови да свако добије шансу да успе у животу, максимално ћемо се заложити за отварање народних кухиња и достојанствен третман корисника њихових услуга.

Народне кухиње ће се финансијати из средстава буџета за строгу контролу утрошка истих.

Рад у народним кухињама ће се подстицати преко Црвеног крста и других хуманитарних установа.

СРПСКИ РАДИКАЛИ ГРАЂАНИМА ЗЕМУНА

Време које је иза нас још једном је потврдило да крајње искомпромитован режим у Земуну, као уосталом и свуда у Србији није ни у једном случају заштитио ваша права и интересе. Напротив. Иза сваке одлуке режима крила се узурпација и злоупотреба власти. Једина срвча власти, као су је социјалисти видели сводила се и своди на изнажење могућности за отимачину, пљачку, лично богођење земунских перјаница режима: И све су подредили том циљу.

Српска радикална странка је на прошлым изборима добила право да, на основу изборних резултата, дели власт у Општини Земун. Још од самог почетка, дакле од конституисања Скупштине жестоко смо критиковали све девијантне потезе режима. Кад смо схватили да, обзиром на број

освојених одборничких мандата, нисмо у стању да спречимо доношење накарадних и криминалних одлука, одлука чије ћете последице сносити Ви, иступили смо из власти и остали жестоки критичари режима. Вратили смо функцију потпредседничка Општине и све друге облике учешћа у власти. Рад Општине и њених органа и тела одударао је од наших програмских и статутарних начела и наших изборних обећања. Ми се нисмо искомпромитовали.

Нисмо дозволили да падне лага на име и углед наше странке.

Сада, кад гласањем поново одлу-чујете о својој судбини, судбини Ваше породице, судбини Вашег града и, на крају, судбини државе дајемо вам на увид и оцену.

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА ОПШТИНУ ЗЕМУН

Уколико нам укажете поверење у Општини Земун, учинићемо у областима живота и рада следеће:

1. Локална самоуправа

Због намерно лоше изведеног стања поделе ингеренција и испреплетаности овлашћења између органа локалне самоуправе и државне управе у свим општинама, граду и целој Србији створена је конфузија која организма и институцијама локалне самоуправе даје привид органа власти и одлучивања. Овакво стање код грађана изазива нелагодност и осећај несигурности и непознавања прописа, уредби и закона, а такав однос даље код извршилаца послова изазива осећај незабилазности, незаменљивости и самозадовољства. Поред тога, овакво стање условило је развој, ширење и мултилицирање бирократског апарата на свим нивоима, а израду и добијање најобичнијег документа претворила у церемонијал и вишедневну процедуру.

Српска радикална странка се зајаже за стриктно одвајање функција власти од функција локалне самоуправе и својење локалне самоуправе у неопходне и преко потребне смернице и оквире.

У том ћемо циљу драстично смањити број запослених у разним општинским телима и структурама, а ефективно и ефикасно упростићи и убрзати све послове које органи локалне самоуправе обављају. Општина мора постати сервис грађана и издржавати се од локалних такси и

пореза. Овако конципирана општина биће много јефтинија и истовремено много ефикаснија. Држава ће финансијирати све послове локалне самоуправе које општина обавља у корист државе.

2. Урбанизам

Урбанистички планови општина, па према томе и Општине Земун намерно су лоше урађени. Намерно, јер су прављени искључиво за потребе великих грађанских предузећа и нису задовољавали ни урбанистичке потребе општине ни грађана.

Овакав накарадан однос у сегменту урбанизма и урбанистичког уређења резултирао је на територији наше општине доделом плацева грађевинским мајсторима за изградњу читавих насеља и колонија уз баракелну надокнаду ранијим власницима и корисницима. Власници су и буквально били избављани на улицу, њихова имовина рушена и уништавана. Екстра профит који су грађевинска предузећа остваривала искључиво уз легализовану пљачку ранијих власника, служио је за задовољење потреба предузећа и власти која је то омогућавала.

У области урбанизма ћемо урадити следеће:

– Увешћемо мораторијум на све до сада донете планове и одлуке које из тих планова произилазе.

– Донећемо нови урбанистички план за целу територију Општине Земун, поштујући при том све специфичности насеља у општини.

– Извршићемо категоризацију земљишта што ће представљати основу за утврђивање минималне цене.

– Грађевинско земљиште које је у општинској својини понудићемо на лицидацију и под једнаким условима омогућити градњу и приватним лицима и предузећима. Тако ће сваки грађанин добити могућност да, сразмерно финансијским средствима којима располаже, дође до плаца за градњу куће.

– Стамбена проблематика је и сада велики проблем грађана, а без обзира на вишегодишња улагања дела дохотка у стамбене фондове многи нису дошли до стана. Таквим лицима, уз одређене доказе омогућићемо да сходно висини уложених средстава, добију од општине плац уз бенефиције или бесплатно уз критеријуме које ће општина прописати, из фонда грађевинског земљишта које општина има на располагању.

– Грађевински материјал за изградњу породичних кућа биће ослобођен пореза на промет.

– Створићемо услове да породична стамбена изградња буде кредитирана повољним, дугорочним стамбеним кредитима.

– Предузећа и приватна лица која добију на лицидацијама право градње на комунално опремљеном земљишту, у ексклузивном крају, биће обавезна да у општини изграде још један објекат од интереса за грађане (обданиште, амбуланта, парк).

– Нелегална стамбена, пословна и остала градња никла је на територији целе општине само и искључиво због

тромости и неспособности власти. Проблем нелегалне градње решићемо тако што ћемо је легализовати уз уредно издавање грађевинских дозвола за све објекте који испуњавају основне урбанистичке и грађевинске услове и нормативе. У општини постоје читава насеља која треба легализовати без наплате трошкова комуналног опремања јер су сву комуналну инфраструктуру у њима изградили сами грађани.

3. Индустрија

Оживљавање земунске привреде, која има капацитете и стручни потенцијал респектабилан и на градском и на државном нивоу биће нам правашодни задатак. Тромост и незаинтересованост режима у Земуну и шире за све осим за безочну пљачку и пустионе и черупање привреде довео је фабрике земунске индустрије до просјачког штала, а раднике довео до глади не исплаћујући им зараде и по неколико месеци. Криминалне афере потресају већину земунских фабрика а нерад, јавашлук и неспособност руковођећих тимова доводили су до трагедија ("Грмеч") у којима је животе губило и по десет и више радника, и до отимања и узурпације читавих фабрика (ТИЗ), при чему је 1200 радника буквально избачено на улицу а фабрика поклоњена монитору режима, министру Букићу. Цела индустрија земунског басена ради (осим приватне привреде и неких часних изузетака) са 20-30% капацитета. Стане је крајње критично.

Српска радикална странка у Земуну има снаге, моћи и знања да привреду покрене, раднике и машине упосли и створи услове за нормалан живот радника ове општине. Индустриске капацитете ћемо прво претворити у државну, а затим уз строго поштовање радничких права и њиховог минулог рада понудити на међународној лиценцији лицима и институцијама светске привреде. Грађани Земуна имају прилику да виде како живе и зарађују радници ICM Галенике, рецимо, коју је купио страни инвеститор. Нема разлога да, обзиром на заинтересованост страних улагача, привредни потенцијал Земуна не добије исте услове. Од средстава добијених на лиценцији градиће се нови погони који ће апсорбовати нове радне потенцијале и стручњаке који у Земуну чекају посао. Поред тога, упростићемо добијање дозвола и документације за отварање и развој привреде јер је то најважнији део наше привреде који је буквально неоштећен пруживео блокаду и једини који без посебних оптерећења функционише. Тим потезима омогућићемо развој и процват свих сегмената привреде.

4. Туризам

Градови у свету према којима су и природа и Господ Бог били далеко ма-

ње издашни од туризма убирају огромна средства. Географски положај Земуна, његова клима, његово историјско наслеђе и његова огромна дунавска обала пружају неслућене могућности. Цео Земун као општина предодређен је да буде туристички центар и туристичка Мека, који би се налазио у свим проспектима и на свим туристичким мапама Европе и света. Само захваљујући трапавости, глупости и неспособности режима ово се досад није десило. Уз скромна улагања приватне привреде и додељивања концесија искључиво путем лicitације омогућићемо улагања у овај сегмент привреде и уређење Лиде, Кеја, Гардоша, обале, старог језгра Земуна и других погодних локација и активирањем ресурса. Наутички, спортски, ловни и риболовни туризам захтевају специфичне локације и услове. И једне и друге, и то врхунске пружају Дунав и околина Земуна.

5. Пољопривреда

Област пољопривреде и села општине Земун су годинама свесно и намерно запостављана од стране режима. Посленици општине су селу у походе одлазили искључиво приликом социјалистичких слава, разних седмица и осталих јулова или приликом евоцирања "славних" битака партизанских, и то често тамо где није било ни битака ни партизана. Село су обилазили и порески и остали извршитељи кад је требало принудно наплатити порез или неку другу глобу коју је режим селу наметао. Брига за село и пољопривреду се ту углавном завршавала.

Земун, с друге стране, има пољопривредне потенцијале способне да хране цео Београд и много више. Треба само посветити мало више пажње, мало помоћи у организацији, треба више сигурности у планирању сетве, треба омогућити да пољопривредник производи за познатог купца и уз познату цену још пре сетве. Села су запуштена и осиромашила. Осим главних улица у селима ретко која стаза је видела асфалт. Становници су принуђени да газе блато и гутају прашину. Водовод је у већини села мисаона именица.

Ми ћемо селу и пољопривреди посветити пажњу коју заслужују. Заложићемо се и створити услове да у сва села дође вода, да се канали очисте и оспособе за основну функцију због које су и направљени – наводњавање и одводњавање, да се осигура откуп и исплата пољопривредних производа одмах по откупу. Да се на музи и зноју пољопривредника не богате разни Марјановићи и остали. Омогућићемо сву потребну стручну и остalu помоћ селу, а кроз обезбеђење повољних кредитних обнова механизације.

6. Саобраћај

Небрига власти огледа се на сваком кораку и у сваком сегменту друштвеног живота. Грађанину се суши достојанство и част. Саобраћај, уопште, и јавни превоз посебно су елементарни показатељи који ово потврђују у потпуности.

Анархија, јавашлук и неодговорност у јавном превозу последица су монополског положаја предузећа и индолентног односа режима истовремено. Безбедност путника и сигуран долазак задња су брига свих, почев од врха режима до задњег чиновника у предузећу. Путници се возилима ГСП и Ласте воде искључиво на сопствени ризик.

Питање јавног градског превоза решићемо на градском нивоу. У Општини Земун захтеваћемо хитно постављање печурки на сваком стајалишту. Захтеваћемо уреднији и одговорнији ред вожње и однос према попасцима и путницима. Захтеваћемо увођење аутобуске везе са БЕОВОЗ-ом на свим његовим станицама.

Створићемо услове за бенефицијан превоз пензионера, ћака, студената и бесплатан превоз инвалида овог рата и мајки са троје и више деце.

Захтеваћемо дислокацију земунског погона ГСП-а а локацији извршити пренамену, обзиром на близину Дунава и могућност изградње објеката другачије намене.

7. Стамбене услуге

Већина стамбеног фонда Општине Земун је приватизована. Самим актом приватизације и откупу престала је потреба за постојањем јавног стамбеног предузећа, а самим тим и организованог обављања одређених стамбених услуга на општинском нивоу (димничарских, одржавања лифта и сл.). Гломазан административни апарат који наплаћује обављају или би требало да обављају друга предузећа такође је постао сувишен.

Власницима станова ћемо омогућити, укидањем ове и других сличних паразитских и преживелих бирократизованих институција да сами одлучују које ће предузеће ангажовати за обављање ових услуга и утврђивати у директној погодби са извршиоцем цену за услуге које се пружају. Пословни фонд који ово предузеће користи ћемо изложити продаји путем лicitације и средства, заједно са средствима добијеним продајом пословног простора ССРН, СКЈ, ССОЈ, Синдиката и других којих има у Земуну, усмерити у фондове за исплату пензија, дечијих додатака, инвалиднина и сл.

Конкуренција у обављању услуга одржавања лифтова, текућем одржавању зграда, услуга дератизације, дезинсекције и сл. побољшаће квалитет

пружања услуга и снизити цену истих.

Друштвена предузећа која се у Земуну баве пружањем ових услуга изложићемо продаји путем лицитације са правом учешћа свих физичких и правних лица која могу организовано, функционално и кадровски задовољити потребе грађана.

8. Водовод и канализација

Већина насеља Земунске општине данас нема водовод, а самим тим и хигијенски и бактериолошки исправну здраву пијаћу воду. Цивилизацијска је срамота да на удаљености од 15-20 km од Кнез-Михајлове улице, у којој је режим поставио пирамиду која представља центар престонице и на којој се налазе уписане географска широта и дужина, људи, становници те исте престонице немају елементарне хигијенске и животне услове. Тим пре, што је постављање ове пирамиде спонзорисало ЈП Водовод и канализација. Овом режиму не би сметале и не сметају ни фавеле (картонска насеља) на пар километара од те исте пирамиде.

Локални водовод, које је изградио један део насеља Општине Земун, не задовољавају основне хигијенске услове и здравствени радници забрањују употребу ове воде за пиће без претходног прокувавања.

Српска радикална странка ће се заложити да свако насеље Општине Земун добије квалитетну, здраву пијаћу воду. Створићемо услове да се у свим насељима у којима постоје технички услови изгради канализација.

Довести воду у сваку кућу један је од приоритетних задатака Српске радикалне странке Општине Земун, а глобалним решењем питања београдског водовода и канализације на нивоу града решеће се елементарно проблеми који се у овој области годинама гомилају.

9. Гасификација насеља

Систем гасификације насеља и доношења овог најелементијег енергента у домаћинства у земљама Европе и појединим градовима Војводине завршен је пре више деценија.

У Београду и његовим општинама ова цивилизацијска тековина је тек пионирски посао. Само пар насеља у Београду данас може да користи подности ове врсте енергије.

Обзиром да је цела Општина Земун испресецана разводним гасоводима који одводе природни гас до индустриских погона Земуна и Београда, већ постоје елементарни технички услови за гасификацију већине земунских насеља. Заложићемо се да сва насеља која нису на други начин решила елементарно питање енергије (даљинско грејање) уђу у реализацију програма гасификације. Насеља

Батајница, Калварија, Добановци, Сурчин, Нови Град и још нека могу са пројектом гасификације уз принцип самофинансирања кренути врло брзо, а сматрамо да акцију треба покренути одмах. За друга насеља Општине Земун створићемо услове и акцију покренути у што краће време.

Разрешићемо проблеме и застој који је по питању гасификације настао у насељу Угриновци и покренути поступак за утврђивање одговорности за пропусте.

10. Саобраћајнице

Пропаст и уништавање путне инфраструктуре у Београду посебно је изражено у Општини Земун. Већина путева регионалног и републичког карактера пролази кроз Општину Земун, што се уз тотално неодржавање и јавашлук с једне стране, и огромну фреквенцију саобраћаја са друге стране само погоршава. Данас регионални путеви који пролазе кроз насеља изгледају стравично, а огромне ударне рупе прете да вам униште превозно срећство. Типичан пример је регионални пут Београд-Нови Сад, мада и други путеви регионалног или локалног карактера нису у бољем стању. Режим није у стању да разрешу и питање одржавања ових путних комуникација, мада се кроз таксу за регистрацију возила и многе друге таксе и порезе и издвајају огромна средства. Где одлази финансиска средства, кад режим није у стању да обезбеди ни минималне количине соли за посипање током зиме, остављамо вама да наслутите. Ми знајмо. Знајмо да је режим способан да преливањем средстава из једног фонда у други, затури и много веће количине новца и затре му траг.

О асфалтирању улица и путева и издвајању средстава за ову намену та које не треба говорити. Овај режим није у стању да то питање реши ни на микро ни на макро плану. Није, јер да је другачије, другачија би била слика путева и улица по свим насељима. Данас у насељима око Београда асфалт, или оно што је од њега остало, имају само главне улице (које још увек nose име највећег златвора српског народа).

Све остало је у блату и прашини.

Насеља од по 60.000 људи имају више од половине неасфалтираних улица. Стање је, опште узев, поражавајуће.

Српска радикална странка ће захтевати да се регионалне саобраћајнице хитно доведу у ред да се кривци за ово стање изведу на одговорност.

Створићемо услове да се асфалтирају све улице у насељима и већине улица у селима Општине Земун. Увођењем приватне иницијативе и приватизацијом комуналних предузећа која се баве овом делатношћу створићемо услове за конкуренцију, а самим тим за повећање квалитета и смањење цена ове врсте услуга које

грађани плаћају а које му се или никако или трајаво пружају.

11. Здравствене услуге

Чињеница да је један део здравствених установа болничког и стационарног типа лоциран на територији Општине Земун, за грађане ове општине тако рећи ништа не значи. Ове, као усталом и све установе овог типа у Београду су у стању крајњег сиромаштва и несташице. Несташице елементарног санитетског материјала од акохола и газе, преко најнеопходнијих лекова довела је посленике ове делатности да се сназаје, снебивају, или захтевају од пацијената да приликом интервенције сами доносе антисептике, газу, фластер. Већина домова здравља је буквально доведена на пројекциони штап. А грађани у фонд издвајају огромна средства.

Српска радикална странка ће се залагати за:

- Слободно располагање уплаћеним средствима у фондове здравственог осигурања.

- Слободан избор места и врсте установе у којој ће се грађани лечити.

- Стварање тржишних услова у овој области.

- Приватизацију садашњег фонда, па према томе и дела који се налази на територији Општине Земун.

- Из средстава општинских фонда предвиђених за скупе протоколе, препрезентацију, службена путовања, подстицати приватну иницијативу за отварање приватних амбуланти и кредитирање приватне лекарске праксе, уз обавезу приватника да амбуланте отварају у насељима где ових установа нема и са обавезном комплетном ординацијом за основну здравствену заштиту (ЕКГ, лабораторија и сл.).

- Да се услуге приватних ординација наплаћују из фонда без сметњи.

- Да се постојећи домови здравља приватизују путем лицитације.

12. Обданишта

Сада су обданишта на територији Општине Земун у друштвеном власништву, већина њих пребукирана, а за место у обданишту чека велики број деце.

Залагаћемо се за отварање већег броја обданишта у којима ће бити места за сву децу тог узраста и запослење стручног потенцијала овог профиле који у бироима чека посао.

- Просторије садашњих месних заједница претворићемо у дечија обданишта која ће се лицитацијом дати најбољем понуђачу.

- Инвестициони улагања (куповине града материјала, намештаја, играчки и опреме) ослободићемо плаћања пореза на промет.

13. Домови за стара лица

Мала на територији општине постоји најоопремљенији дом за стара лица у Београду велики број старих лица са територије Општине Земун не може користити услуге овог дома због недостатка финансијских средстава да плати услуге дома.

Због недостатка простора и недостатка средстава за плаћање услуга, Српска радикална странка ће у Општини Земун урадити следеће:

- Иницираћемо отварање приватних установа за смештај старих лица, уз услове квалитета смештаја и стручност лица која услуге пружају.

- Из такси, пореза и других дажбина општина ће издвојити средства за финансирање установа у којима ће бити смештена стара лица која немају средстава, а напуштена су од породице.

- Старим лицима која имају средстава омогућити смештај у установама које имају већи степен комфорта.

14. Пијаце

Да би се средио хаос који сада влада на пијацама Београда и Земуна мора се схватити пре свега да пијаце не можемо посматрати као искључиво комуналну делатност.

Пијаце су без елементарних хигијенских услова, а средства су ван контроле и троше се без посебног утицаја.

Српска радикална странка сматра да је једини начин за разрешење садашњег галиматијаса у овој области приватизација, слобода тржишна ут-

мица и либерализација односа. Зато ћемо:

- Путем јавне лicitације уступити пијацу Земун приватним предузетницима која су у стању да се старају о овом објекту.

- Путем приватизације уступити и све друге пијаце на територији општине.

- У насељима омогућити изградњу и опремање пијаца и мини-пијаца где год има потреба и интересовања.

- Садашње локације предвиђене за изградњу пијаца такође путем лicitације уступити заинтересованим правним и физичким лицима.

Оноси између корисника биће регулисани узансама посебних уговора.

15. Еколођија

Проблем еколођије у Општини Земун посебно је изражен.

Стицајем по Општину Земун и њене грађане несрћених околности на територији ове општине смештени су комунални капацитети целог Београда који еколошки угрожавају и понижавају и општину и њене грађане и земунску привреду.

Данас се у Општини Земун налази депонија смећа за територију целог града, а више од 60.000 грађана насеља Батајнице је осуђено да живи на градском ђубришту.

Српска радикална странка ће захтевати да се депонија смести на некој новој и ненасељеној локацији, обзиром да режим планира да депонију пресели на територију између Батајнице и Угриноваца, што никако не можемо прихватити, чему ћемо се

жестоко супротставити. Захтеваћемо решавање и свих других еколошких проблема на територији општине и града као што смо, усталом, и до сада чинили. Отрови које је режим складиштио на територији наше општине уклонjeni су захваљујући жестоком притиску који смо ми на режим учинили.

16. Верске установе

Из самог односа Српске радикалне странке према православљу и Српској православној цркви произилази и наш став да православљу и његовом развоју треба посветити максималну пажњу.

У Општини Земун по овом питању учинићемо следеће:

- У сваком насељу у коме сада нема цркве бесплатно ћемо доделити адекватну локацију за изградњу храма.

- Из буџета општине финансираћемо изградњу инфраструктуре.

- Добијање дозвола и решења ћемо ослободити плаћања свих локалних такси.

- Донаторима за изградњу храмова умањићемо пореску основицу за висину донације.

- Грађевински материјал за изградњу и опремање храма ослободићемо плаћања пореза на промет и других локалних пореза.

- Постепеније завршетак храмова у насељима у којима је изградња започела.

У Београду, фебруара 1996. год.

Централна отаџбинска управа
Српске радикалне странке

СРПСКИ РАДИКАЛИ ГРАЂАНИМА БАТАЈНИЦЕ И УГРИНОВАЦА

Накарадна политика избламираног режима партије на власти упропастила је, уништила и опљачкала све што је патриотско, поштено и прогресивно у целој Србији. Борбу за интересе српског народа, борбу за добробит српства и борбу за ваше интересе претворили су у борбу за личне интересе, за добробит носиоца режима, за лично богаћење и неконтролисану отимачину и пљачку.

А. БАТАЈНИЦА

Катастрофална политика режима је град Београд и житеље Београда, укључујући и житеље овог насеља, уместо у сретнију будућност, како су пред прошлие изборе обећавали, увело у беду немаштину и несигурност у свим сегментима живота.

Гласајте зато за оне који се нису искомпромитовали, којима су интереси српства у целини па према томе

и ваши интереси изнад свега. Гласајте за Српску радикалну странку. Укажите ваше поверење нашим кандидатима, а ми ћемо за Батајницу и њене житеље учинити следеће:

1. Урбанизам

Захваљујући намерно накарадно урађеним урбанистичким плановима у овом насељу који је резултирао отимачином и пљачком огромног броја плацева за изградњу нових насеља, уз багателну надокнаду ранијим власницима режим је, дајући социјалистичким грађевинским предузетницима, која су станове изграђене на овим плацевима скупо продавала, неуреđивши при том насеља ни по најелементарнијим инфраструктурним захтевима, згрнуо огромно богатство. На овај начин су опљачканы и бивши власници плацева и каснији корисници стамбова.

У области урбанизма урадићемо следеће:

- На територији општине увећајемо мораторијум за све до сада донете урбанистичке планове и решења;

- По доношењу новог урбанистичког плана, који ће поштовати све специфичности насеља, приступићемо категоризацији земљишта и на основу исте утврдити минималну цену;

- На основу овако утврђене минималне цене захтеваћемо да се у насељу Батајница изврши лicitација на којој ће се обавити продаја и привођење намени градског грађевинског земљишта, предвиђеног за индивидуалну стамбену изградњу. На овај начин ћемо омогућити сваком грађанину да, сходно финансијским средствима којима располаже, реши свој стамбени статус;

- Део грађевинског земљишта које је у власништву Општине поделиће се бесплатно оним грађанима који су годинама издавали из личног дохотка за тзв. "Усмерену стамбену изградњу", а до дадана данашњег нису решили свој стамбени статус;

- Грађевински материјал за изградњу подигнутих кућа биће ослобођен пореза на промет;

- Створићемо услове да породична стамбена изградња буде кредитирана новољним дугорочним стамбеним кредитима;

- Нелегализована стамбена изградња, која је у нашем насељу узела маха, последица је неажурности и тромости режима и јавашлукопривреде, општинских структура. Овај ћемо проблем решити тако што ћемо захтевати легализацију свих објеката за које постоје урбанистичко грађевински услови. Сви објекти који су изграђени на урбанистички спреченим локацијама мораће да партиципирају у изградњи неког објекта и инфраструктуре насеља. Објекти који су изграђени на урбанистички несрћеном делу, неће имати трошкове комуналног опремања земљишта, јер ће инфраструктуру у тим насељима, односно деловима насеља градити сами.

2. Привреда

Осим мостоградње, млина, и још неких сртнијих облика индустрије у тзв. прујитвеној својини, Батајница има велики број објеката приватне привреде, што је за ово насеље и његове житеље изузетно добро. Лојална конкурентија власника приватних предузећа и радњи условила је висок ниво квалитета робе и услуга који стоје на располагању становницима насеља. Ми ћемо кроз доделу нових локација и друге видове стимулације поспешити развој приватне привреде јер овај привредни сегмент може запослити велики број младих људи који годинама чекају посао. Развој приватне привреде у насељу односиће део дохотка који ће власници предузећа поново улагати у инвестициону изградњу, што ће неминовно довести до отварања нових радних места и још квалитетније понуде.

3. Пољопривреда

Добар део грађана Батајнице бави се пољопривредом. Проблеми нерегулисаног откупа, несигурности код сетьве, необезбеђења елементарних потреба и препроматеријала за сетьву (семе, ћубриво, гориво) условио је и знатно смањење пољопривредне производње у Батајници. Ми ћемо се залагати да пољопривредницима нашег насеља буде приоритетно обезбеђивање препроматеријала, да производња буде уговорена још у време сетьве, да на самом почетку производња производи за познатог купца и уз познату цену. Све ово ће неминовно резултирati повећањем производње и

омогућавањем пољопривредницима да живе од свог рада.

- Захтеваћемо да се процес по враћаја земљишта бившим власницима, становницима насеља Батајница доведе до краја,

- Захтеваћемо такође да се насељу Батајница врате утрине чија је површина цирка 80 хектара, на управљање и газдовање. Те утрине су становницима насеља узурпиране још 1947-1948. године.

4. Саобраћај

Питању саобраћаја посветићемо посебну пажњу. У насељу живи више од 60.000 становника који се на посао, у школе и на факултете превозе искључиво возилима ГСП-а. Возила на линијама 73 и 706 су углавном стара, дотрајала, са више од 20 квирова по сваком возилу због којих би их иоле озбиљан саобраћајни милиционер морао искључити из саобраћаја, поласци су нередовни, возила прљава и није редак случај да по 100 и више путника због квара возила буде истовремено мимо станица и да по снегу, киши и хладноћи чека и по попа сата наилазак другог возила. О гужвама, непоштовању реда вожње и другим проблемима да се и не говори. Нередован и лош превоз и малтретирање становника Батајнице траје већ више година. Заложићемо се, да у процесу приватизације, који је потенциран у програму наше странке, линије превоза за ово насеље добију превозници који ће уз квалитетна, сигурна и удобна возила обезбедити редован и јефтин превоз грађана.

5. Стамбене услуге

Обзиром да су сви станови који су припадали тзв. стамбеном фонду откупљени, те да у насељу нема друштвених станова, залагаћемо се да димничарске услуге, услуге дезинсекције и дератизације у насељу и све друге услуге које је могуће, буду повећане приватним предузећима која ће посао уговарати директно са корисницима услуга. Уз лојалну конкурентију обезбедиће се и квалитет и приступачне цене.

6. Водовод и канализација

Питање водовода и канализације у насељу Батајница је посебна прича. Индолентан однос режима уз пословично склоност ка криминалу резултирали су чињеницом да добар део овог насеља данас нема пијаћу воду а канализациона мрежа изграђена је само за стамбена насеља и један део бивше II месне заједнице. Грађани су више пута прикупљали средства путем самодоприноса за разрешење ових виталних проблема, а експоненти режима су ову акцију у више наврата злоупотребљавали и новац прикупљен за ову намену пљачкали. Данас имамо ситуацију да је количина цеви, довољна за изградњу водовода у це-

лом насељу која је купљена још пре неколико година и да се налази усклађена на приватном складишту једног од чланица Социјалистичке партије. Цеви су фиктивно лагероване док власник стоваришта вредност цеви вишеструко окреће, продајући их и купујући нове, чиме се неоправдано богати, док грађани пију воду из пумпи и бунара, дакле воду врло сумњивог квалитета, здравствене и бактериолошке исправности. Канализациона мрежа почетка пре више година, типичан је пример ибериге режима за грађане овог насеља. Годинама су грађани издавали средства за ову намену и инсистирали на наставку изградње мреже. Средства прикупљена путем самодоприноса и других дажбина су или потрошена за друге намене или су завршавала у цеповима појединца из врха власти. Становницима овог насеља добро су познате све криминалне афере и око водовода и канализације и око пљачке новца које су грађани издвојили за телефон и свих других врста и облика пљачки становника овог насеља.

Српска радикална странка ће се максимално заложити за наставак изградње водовода и стварање услова за завршетак изградње канализационе мреже за цело насеље.

7. Гасификација

Питању гасификације Батајнице посветићемо посебну пажњу. Сва насеља у околини Батајнице већ неколико година користе ово племенито гориво. Батајница као насеље, обзиром на енергетску поделу територија, а самим тим и погодности пословања београдског дела предузећа које се бави овим послом, мали ће да користи много јевтиније природни гас од комшија из Бановаца, Нове Пазове, Иниђе.

Гасификација насеља отвара могућности и за развој мале привреде, формирањем мини фарми и изградњом стакленика, чиме ће се створити услови за развој још једног вида мале привреде и запослење једног броја неzapослених становника насеља. Заложићемо се и створити услове за реализацију програма гасификације и довођења природног гаса у насеље.

8. Путна инфраструктура

Кроз Батајницу пролази неколико врло фреквентних регионалних путних комуникација које се, због небриге режима и индолентности предузећа задужених за одржавање, врло лоше одржавају. Сада су те саобраћајнице доведене у стање да је путовање њима права авантура и пуне су тзв. ударних рупа које изузетно тешко оштећују возила. Захтеваћемо да се питање свих саобраћајница хитно реши, да се оне асфалтирају и доведу у ред, а да се на фреквентним раскрсницама среди вертикална сигнализација (семафори) или да се они поставе уколико их нема. Захтеваћемо

хитно асфалтирање свих улица у насељу јер је просто несхвательво да насеље толике величине и такве близине престоници каква је Батајница има толики број неасфалтираних улица. Инсистираћемо да се што пре изгради петља за нормалан излазак на новосадски аутопут.

9. Здравствене услуге

Небрига режима за све друго осим да изналажење могућности за узурнацију, отимачину и пљачку огледа се и у односу према овом насељу у области обезбеђења елементарних здравствених услова. Док је број становника усевањем читавих нових насеља изузетно брзо растао капацитети Дома здравља остајали су исти. Приширење Дома је урађено накарадно и неадекватно тако да Дом није у могућности да обезбеди елементарне здравствене услуге ни половини грађана насеља. Нашим програмом предвидели смо развој приватне иницијативе и у овом сегменту друштвеног живота и пружићемо сву адекватну помоћ при отварању приватних здравствених и стоматолошких амбуланти. Заложићемо се да насеље добије здравствене капацитете адекватне броју становника, и у складу са потребама насеља кроз стварање услова за отварање приватних амбуланти и ординација.

- Залагаћемо се за слободно распологање корисника средствима уплаћеним у фондове здравственог осигурања.

- Залагаћемо се за слободан избор установе у којој ће грађанин користити услуге лекара и стоматолога.

- Залагаћемо се да се услуге приватних ординација партиципирају из фонда без сметњи.

- Заложићемо се за приватизацију постојећег дома здравља путем лицијације, уз обезбеђење квалитета опреме и нивоа услуге.

10. Обданишта

У насељу постоји само једно обданиште које је пребукирано, а многа деца су ускраћена за услуге ове установе. Српска радикална странка се заљаже за приватизацију ове предшколске установе путем лицијације и за покретање иницијативе и пружање помоћи при отварању приватних обданишта у насељу. Заложићемо се за ослобођење од пореза за средства уложена у куповину грађевинског материјала, опреме и учила за ове објекте. Једино приватна иницијатива може обезбедити квалитетне услове и довољне капацитете, а лојална конкуренција и на овом плану условиће адекватну цену услуга. Овако ће се постићи да одређен број незапослених стручних младих кадрова дође до запослења, уз истовремено успешно решавање проблема смештаја деце у установе.

11. Школске установе

Батајница има три осмогодишње школе, а ниједна се не може похвалити степеном опремљености. Однос режима према просвети је и иначе крајње мањехински већ дуги низ година. Једино школа "Митраљета" има фискултурну салу. Школа "Бранко Радичевић" је незавршена и више од 10 година ради у веома отежаним условима. Ученици током зимских месеци фискултурну наставу изводе у ученицима, а лети у дворишту, без фискултурних спровода и помагала и само захваљујући ентузијазму наставног особља ова, по развој младих организама неопходна активност, одвија се како тако. Основна школа "Пинки" такође ради у немогућим условима. Заложићемо се да школе добију адекватан простор, опрему, учила и фискултурне сале јер је то што режим никако не схвата, инвестиција у здравље и правилан развој генерација.

12. Базен

Српска радикална странка сматра да су базен и други спортски објекти изузетно потребни овом насељу, а да они не постоје ни у плановима режима. Заложићемо се за изградњу базена у насељу, а путем лицијације обезбедити и инвеститора. Приватни сектор који је у овом насељу нарастао има инвестиционих средстава, а давањем права на изградњу и експлоатацију базена, тениских игралишта и других спортских објеката омогућиће се развој још једне приватне делатности. Становници Батајнице ће овако добити неопходне спортске терене. Пореским олакшицама и ослобађањем од локалних такси поспешићемо развој и ове активности.

13. Биоскоп, позорише

Давањем концесије путем лицијације на изградњу и експлоатацију, уз строго одређене услове, омогућићемо изградњу вишемаменске сале, која је овом насељу такође неопходна. Поред биоскопских представа и других приредби и манифестација могућност да се искаже на уметничком плану добиће и самоникло омладинско аматерско позориште које већ окупља приличан број ентузијаста, а ради у немогућим условима припремајући позоришне представе врло високог уметничког нивоа и квалитета.

14. Пијаца

Месна заједница је, издвајањем средстава грађана, успела да изгради и опреми пијацу, која само делимично задовољава потребе грађана. И то мало пијачног простора узурпирани је од стране Општине Земун и пијаца је дата на коришћење тзв. "пословном простору" општине који иначе општини служи за прикупљање и отимачину финансијских средстава.

Заложићемо се да се пијаца врати у посед грађана месне заједнице, а да она да лицијацијом буде предата на коришћење и управљање приватном лицу. Заложићемо се за отварање приватних мини-пијаца у насељима Батајнице и за стварање услова за рад сточне пијаце у пољопривредном делу насеља.

15. Екологија

Проблем екологије у насељу и однос режима на најбољи начин осликова колико је носиоцима функција стапао до грађана уопште. Више од 60.000 грађана вољом врхушке београдског режима принуђено је да и букално живи на градском ћубришту. Обзиром да је депонија смештена на самом улазу у Батајницу. Несносан смрад и опасност од еколошке катастрофе и загађења целог насеља стално су присутни. Латентна опасност од заразе великих размера такође је нешто са чиме су становници Батајнице принуђени да живе. Велики број пацова, мачака, голубова и других стадних пратилаца градских депонија, у летњим месецима преплављује насеље. Чопори паса луталица стално шпартају насељем и само је пуха случајност да нико од становника до сада није страдао. Небрига режима и индолован однос према грађанима овог, као уосталом и свих других насеља, поражавајући је.

- Захтеваћемо да се градска депонија хитно затвори и санира уз све претходне мере дератизације, а да се по светским стандардима на простору који депонија сада заузима посади дрвеће и тај простор озелени и култивише.

- Захтеваћемо да се забрани изградња депоније на локацији између Батајнице и Угриновца, како иначе општински и градски моћници сада планирају. Грађанима Батајнице морамо обезбедити нормалне услове живота, морамо их ослободити смрада и страха од епидемија. Морамо им омогућити да нормално дишу, живе и раде. Затварањем ове срамоте коју им је режим наметнуо омогућићемо им да живе живот достојан човека.

16. Завршетак православне цркве

Завршетком изградње православне цркве у новом насељу у Батајници створиће се услови да сви грађани насеља много лакше задовољавају своје верске потребе. Српска радикална странка је, као странка верујућих људи, у потпуности и од самог почетка градње подржавала ову инвестицију. Наше је глобално опредељење да у сваком насељеном месту у коме нема цркве тареба покренути акцију изградње. Већина наших чланова је прилозима (у границима финансијских могућности) помогла изградњу овог храма. Тако ћемо наставити и убудуће.

Б. УГРИНОВЦИ

Разрешавању већине проблема истоветних за насеља Батајнику и Угриновце приступићемо истовремено и паралелно.

Код разрешења проблема који представљају специфика насеља Угриновци учинићемо следеће:

1. Путеви и саобраћајнице

- Захтеваћемо да се регионални пут Добановци–Бановци хитно асфалтира и доведе у стање потпуне исправности јер је сада пун ударних рупа што поред опасности оштећења возила знатно успорава саобраћај и латентна је опасност за учеснике у саобраћају. Средства за уређење овог пута одавно су прикупљена путем такси код регистрације возила.

- Створићемо услове да се све улице у Угриновцима поправе, асфалтирају и доведу у исправно стање.

- Захтеваћемо хитно асфалтирање и довођење у стање функционалности Београдске улице, обзиром на то даје досадашњи начин одржавања, односно, неодржавања ову улицу довео у стање скоро потпуне неупотребљивости.

- Захтеваћемо хитну изградњу локалног пута Угриновци–Крњешевци, јер на овој саобраћајници треба урадити ша 400 метара, а она је од виталног интереса за становнике оба насеља.

2. Депонија

Ни по коју цену ићемо дозволити лоцирање нове градске депоније на простору који је режим за ту намену предвидео и то првенствено:

- Зато што сматрамо недопустивим да депонија из једног насеља буде пресељена у друго, а становници оба насеља и даље буду угрожени смрадом и опасношћу од ширења зараза и епидемија.

- Зато што би поред заузимања дела земљишта за лоцирање депоније ѡубриште загадило атар села Угриновци и Батајнице и самим тим житеље Угриновца лишило основне делатности и извора зараде, обзиром да житељи Угриновца живе углавном од пољопривреде.

- Зато што Београд мора трајно да реши питање градских депонија, а на овај начин се само еколошки уништава околина града, а проблем остаје нерешен.

3. Водовод

Питање изградње водоводне мреже у Угриновцима непрекидно је потенцирано од стране одборника Српске радикалне странке. Изузетним залагањем наше одборничке групе изграђен је део водоводне мреже. Наставићемо притисак на свим нивоима да се питање водовода за ово насеље целовито реши и свако до мањинство Угриновца добије здраву, бактериолошки исправну воду. Од-

нос режима према већини насеља земунске општине по многим егзистенцијалним питањима, па према томе и питању довођења пијаће воде био је крајње индолентан. У самом насељу претила је, а у делу до кога водовод још није стигао још увек прети латентна опасност од епидемија и оболења изазваних искључиво коришћењем бактериолошки неисправне воде за пиће. Анализе узорака воде давале су запрепашчјујуће резултате. То стање се мора хитно санирати. Не сме се дозволити да више ниједан грађанин буде здравствено угрожен.

4. Гасовод

Проблем гасификације насеља Угриновци је такође изузетно велики и мора му се посветити посебна пажња.

Грађани су својевремено путем са-мофинансирања прикупили средства са циљем да се насеље гасифицира. Избором несолвентног и неконкурентног предузећа и поверавањем послова гасификације таквом предузећу грађани су доведени у ситуацију да буду обманuti, а средства која су уложили, такарећи, улудо су потрошена. Стање пројекта гасификације је такво да је до сада урађен део разводног гасовода и део мреже широке потрошње. Цела инвестиција је конзервирана при оваквом стању.

Захтеваћемо да се одговорност за погрешно усмерена и улудо потрошена средства хитно утврди и против одговорних лица и предузећа покрене поступак пред надлежним судом.

Створићемо услове да се пројекат гасификације настави и заврши, а целиокупна инвестиција приведе намени. Инсистираћемо да се послови везани за наставак пројекта гасификације насеља Угриновци повере реномираном предузећу из ове делатности, што ће гарантовати завршетак радова.

5. Саобраћај

Питању сабораћаја у насељу посветићемо посебну пажњу. Једини аутобуска линија која повезује ово насеље са Батајницом, а даље коришћењем линија које полазе из Батајнице ка Земуну и Београду, линија 703 је крајње нередовна и не задовољава ни елементарне потребе грађана.

Захтеваћемо да се ова линија максимално појача, да поласци из Батајнице и Угриновца буду много чешћи, нарочито у време тзв. шпицева и тако омогући нормалан и уредан превоз до посла, школа, факултета.

6. Електрична мрежа

Један од горућих проблема насеља Угриновци представља и питање снаге и напона електричне мреже у насељу Угриновци. Капацитети електричне мреже планирани за неко давно прошло време, кад је у Угриновци-

ма живело далеко мање становника, данас не задовољава ни елементарне потребе житеља овог насеља. Напон електричне енергије често због тога пада испод нормалног па електрични апарати становника прегоревају, што изазива огромне штете.

Захтеваћемо од Електродистрибуције да хитно разреши проблем капацитета доведених електричних инсталација и електричне мреже у насељу и тиме омогући грађанима нормално коришћење електричне енергије коју грађани иначе врло скупо плаћају.

7. Привреда

Развој приватне привреде у свим сегментима од пружања услуга до производних погона, перманентно су у жижи интересовања Српске радикалне странке. Заложићемо се за развој приватног предузећништва и упрошћење поступка при добијању дозвола и отварање нових погона свих профиле у овом насељу. Тиме ћемо омогућити да један део популације, углавном младих, из овог насеља добије запослење.

8. Месно гробље

Створићемо услове за обезбеђење средстава потребних за уређење месног гробља, изградњу пута и довођење електричне енергије и воде на исто, чиме ће се и проблем превоза до гробља и сахрање подићи на достојан ниво.

9. Здравствене установе

Садашњи Дом здравља због елементарне неопремљености, мањка кадрова и опште несташице медикаментата и материјала, често није у могућности да пружи основне здравствене услуге.

Заложићемо се да створимо услове да кроз рационализацију, приватизацију и повећање броја запослених и степена опремљености ову службу доведемо у стање функционалности.

10. Пољопривреда

Захтеваћемо да се коначно приведе крају процес враћања земље ранијим власницима. Намерно избегавање завршетка процеса само иритира житеље насеља и онемогућава их у остварењу пољопривредне производње и самим тим и зараде.

Захтеваћемо да се сеоска утрина, одузета житељима још одмах после рата, врати на газдовање и коришћење.

Решаваћемо и друге проблеме насеља Батајнице и Угриновца чим се појаве и нећемо дозволити да се проблеми гомилају, а житељи ових насеља трпе последице било које врсте.

У Београду, фебруара 1996. год.

Централна отаџбинска управа
Српске радикалне странке

ЕКСКЛУЗИВНО, СЕНЗАЦИОНАЛНО, УЗБУДЉИВО

ИЗДАЊА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

До сада је објављено 65 наслова.

Све књиге могу се купити у седишту Српске радикалне странке у Београду, Ул. француска бр. 31, или у општинским одборима Странке у унутрашњости, уз попуст од 50%. Цена књиге је 50 динара по примерку.

По обрачунатом попусту књиге се продају по 25 динара.

НАЈНОВИЈЕ КЊИГЕ
ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
О СЛОБОДАНУ МИЛОШЕВИЋУ И
МИРИ МАРКОВИЋ